ஓம்

சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி

THE CRITICAL STUDY OF KALIDASA'S SAKUNTALA.

இது

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்

மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம்

By

SWAMI VEDACHALAM

என்னும்

மறைமலையடிகளால்

Pallavaram

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தில் உள்ள

திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்தில்

T. M. Press

பதிப்பிடப்பட்டது

1934

விலை இரண்டு ரூபா

சாகுந்தல நாடகம்
முதற்பதிப்பு, 1907
இரண்டாம் பதிப்பு, 1933

சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி
முதற்பதிப்பு, 1934

ENGLISH PREFACE

"A play attains artistic perfection just in proportion as it approaches that unity of lyrical effect, as if a song or ballad were still lying at the root of it, all the various expression of the conflict of character and circumstance falling at last into the compass of a single melody or musical theme." —*Walter Pater.*

What Pater, the profound critic and the master of an inimitable English prose style, has said in the above extract taken from his essay on 'Shakespeare's English Kings' applies closely to the Sakuntala the famous drama of the Sanscrit poet Kalidasa. The theme of the drama is that which, with all the lyrical charm, treats of the deep love that had sprung between Sakuntala who lived in the hermitage of her foster-father removed far away from the busy haunts of men and the King Dushyanta who accidentally visited her there while he was on a hunting campaign in the forests at the foot of the Himalayas. The plot of the drama is not variegated, as in the comedies of Shakespeare, by any artistically inwoven under plots, but is extremely simple and by means of the passionate love-songs that appear all through and by its easily comprehensible unity produces an effect markedly lyrical. Nevertheless, the interest of the plot rises at the point where the poet complicates the situation by skilfully introducing into it the curse of the sage Durvasa and making it appear for a time as if the unity had been broken by that unforeseen circumstance and by the conflict of character exhibited between an innocent young woman absorbed in her recent love-experience and the easily irritated sage

who had suddenly appeared before her. Still the lyrical unity runs clearly through the succeeding events by the interest of the plot being attached anew to the loss and recovery of the ring which the king put on the finger of Sakuntala when he returned to his capital. From this it must be evident how artistically the poet Kalidasa has, for the purpose of the play, perfected this simple story taken from the Mahabharata, the great store-house of the Indian legends, by introducing into it the curse of Durvasa which is not found in its original source but which has been skilfully created by the poet himself. Though the creation of this incident looks admirable, so far as it serves as an indispensable hinge on which the plot turns, I might be permitted to question whether it is not inconsistent with the stainless character of a saintly person. I have discussed this point in the following critical study of the Sakuntala and have shown how Shakespeare stands superior to Kalidasa in this respect.

But in the art of delineating the main and the subordinate characters that appear in this drama Kalidasa is not in any way inferior to Shakespeare but to a remarkable degree is his equal. With what great acuteness Kalidasa has penetrated to the inward nature of each character, in what brief, pointed expressions of thought and feeling he has so well brought it out, and in what strong relief he sets one in contrast with or foil for the other, can be grasped only by those who make an attentive and discerning study of the speeches of each personage. To the best of my understanding I have, in the following critique, shown at length these psychological differences which the poet has so carefully observed and noted in his characters.

Years ago I happened to hear an English lecture delivered by an able brahmin scholar on this drama of Kalidasa. After dwelling on some of the excellences of the play, when he came to speak of the character-study of the poet, he, instead of going right through the speeches, manners and actions of each dramatic personage, and trying to exhibit whether or not there were special features in each, summarily dismissed it by saying that Kalidasa was sadly wanting in his delineation of character and is therefore no peer of Shakespeare the prince of the dramatists. That sweeping remark of the learned lecturer kindled in me a burning desire to make a comparative study of the dramatic art of the two poets, and from that time forward I have been reading critically not only the plays of Kalidasa and Shakespeare but also the commentaries on their plays. Unfortunately in the whole range of either Sanscrit or English Literature I could not meet even a single commentary on Kalidasa's dramas that is worth mentioning along side of the very interesting and illuminating Shakespearian commentaries produced by Ulrici, Gervinus, Schlegel, Swinburne, Dowden, Brooke, Bradley, Symons, Hudson, Moulton, Corson, Brandes and others. In this life no one can experience a pleasure comparable in its height, amount and intensity to the intellectual and æsthetic pleasure which a study of these celebrated commentaries afford. The pleasure given by these is equal only to that yielded by the plays themselves, nay, I may venture to say it is even a degree higher than that. In this class of brilliant Shakespearian commentaries must be included also J. A. Symonds' critical estimates both of the British dramatists and of the old Greek tragedians Aeschy-

lus, Sophocles and Euripides, since these mark an epoch of higher dramatic criticism.

The great literary pleasure experienced in the study of these Shakespearian commentaries, impelled me to attempt after their model a deep and discriminating study of the dramatic art of Kalidasa, a Tamil translation of whose mature production the Sakuntala I produced in the year 1906 and a second edition of which is now issued with notes and the following critique which embodies the results of my study. This and my similar critical commentaries on the ancient Tamil idylls the Mullaippattu, and the Pattinappalai, I believe, may serve to remove to a certain extent the reproach that the modern Tamil literature is sadly barren of higher critical prose writings. If the reader finds this my claim justifiable, I shall consider my labour as sufficiently recompensed.

In the following critique, besides showing the merits of Kalidasa's dramatic art, I have also fixed his date in the first half of the fifth century A. D. basing it on the indisputable epigraphical evidence and co-ordinating this evidence by that afforded by the work itself.

Finally I am glad to say that, in tracing the origin and growth of the drama in India, I quite accidentally lighted on the discovery that this art took its rise not from among the alien Aryas but from the indigenous Tamils themselves. I believe I have in the following critique sufficiently explained all the facts that led me to this most important discovery.

Pallavaram,
6-1-1934

VEDACHALAM.

பொருளடக்கம்

ஓம்

சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி

நாடக இயல்பு

வடமொழி நல்லிசைப்புலவரான **காளிதாச** ரியற்றிய **சாகுந்தல நாடக** அமைப்பின் திறனும் நுட்பமும் வனப்பும் பயனும் ஆராய்ந்து தெளிதற்குமுன், நாடகத்தின் இயல்பும் அஃது இப் பரதநாட்டின்கட் டோன்றிய வரலாறுந் தெரிந்துகொள்ளல் இன்றியமையாத தாகலின், முதலில் நாடகத்தின் இயல்பு இன்னதென்பதனை ஒரு சிறிது விளக்குவாம். ஆறறிவுடைய மக்களும் அவரல்லாத ஏனை இயங்கும் உயிர்களுஞ் செய்யும் முயற்சிகள் எல்லாம் அறிவுமுயற்சியுந் தொழின் முயற்சியும் என்னும் இருபெரும்பிரிவில் வந்து அடங்கிநிற்கின்றன. இவ்வாறு எல்லாவுயிர்கள் மாட்டுங் காணப்படும் இவ் விருவகை முயற்சிகளும் பொதுவாகத் துன்ப நீக்கத்தையும் இன்ப ஆக்கத்தையுமே அவாவி நிற்பனவாகும். இவ்வுயிர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாக உள்ள துன்பங்கள் பசியுங் காமமு மாகவே காணப்படுகின்றன. பசித்துன்பத்தை உணவினாலுங், காமத் துன்பத்தை ஆணும் பெண்ணுமாய் ஒருங்கு மருவுதலானும் போக்கி, அவ்வாற்றால் எல்லா உயிர்களும் இன்புற்று வாழ்ந்து வருதலைக் கண்கூடாக நாம் கண்டு வருகின்றனம் அல்லமோ? இங்ஙனமாகத் தமக்கு இயற்கையே எழும் இருவகைத் துன்பங்களையும் நீக்கி அவ்வாற்றால் இருவேறு இன்பங்களை நுகரும் இயங்கும் உயிர்கள் அவ்விருவகை யின்பநுகர்ச்சி யளவில் அமைதிபெறாமல், வேறுமோர் இன்பத்தை நுகர்தலில் விழைவு

மிருந்து நிற்கின்றன. அஃதியாதோ வெனின், அவை தாந் தாம் விருப்புமாறெல்லாம் விளையாடி நுகரும் இன்பமேயாம். பார்மின்கள்! பசியுங் காமநுகர்ச்சியுந் தீர்ந்தபிறகு பூனை நாய் முதலிய உயிர்களும் எவ்வளவு கிளர்ச்சியுடன் விளையாடி இன்புறுகின்றன! பூனையானது மரங்களைப் பிறாண்டியும், பதுங்கித் துள்ளியும் விளையாடுதலை எவரும் பார்த்திருக்கலாம். தோழமைகொண்ட இரண்டு நாய்கள் பொய்யாக ஒன்றையொன்று கௌவியும், ஒன்றோடொன்று முன்கால்களாற் பிணைந்தும், ஒன்றைவிட்டொன்று அப்புறங் குதித்தோடி மீண்டு வந்து கௌவியும், ஒன்றையொன்று நோக்கியபடியாய்ப் பதுங்கியும், ஒன்று ஒன்றன்மேற் பாய்ந்தும் இங்ஙனமெல்லாம் விளையாட்டயர்ந்து மகிழ்தலை எவரும் பார்த்திருக்கலாம். இன்னும் வெளி நிலங்களிலும் மலைச்சாரலின்கண் உள்ள பள்ளத்தாக்குகளிலும் மேயும் ஆடுமாடுகள் புல் மேய்ந்தபின் ஒன்றோடொன்று முட்டியும், ஒன்றன்மேலொன்றேறியும், ஒன்று துரத்த மற்றொன்று வாலைக் கிளப்பிக்கொண்டு ஓடியுந், துள்ளியும் விளையாடிக் களித்தலை அங்குச் சென்றவர்கள் பார்த்திருக்கலாம்.

இங்ஙனமே மக்களாய்ப் பிறந்த மன்னுயிர்களும் பலவகையான விளையாடல்களால் தம் ஒழிவுநேரங்களைக் களிப்புடன் கழித்து வருகின்றனர். மக்களல்லாத மற்றை யுயிர்கள் பகுத்தறிவு இல்லாதனவாகலின், அவை தம்முடைய விளையாட்டுகளை ஓர் ஒழுங்கான முறையில் விளையாடவும், அவை தம்மைப் பிறவுயிர்களுக்கு ஒழுங்கான முறையில் விளையாடிக் காட்டவும் வல்லனஅல்ல. மற்று, மக்களோ தமக்குள்ள பகுத்தறிவு வன்மையால் தாம் விளையாடும் வகைகளை ஒரொழுங்குபட அமைத்துக்கொள்வதுடன், தம்மோ டொத்தார்க்கும் அவை தம்மை ஓர் ஒழுங்குறக் காட்டி அவர்க்குப் பெருமகிழ்ச்சியினை விளைவித்தும் வருகின்றனர். இவ்வாறு மக்கள் ஓர் ஒழுங்கான முறையில் விளையாடும் விளையாடல்கள் அத்

தனையும் முதலில் எவ்வாறு தோன்றலாயினவெனின்; முதிர்ந்த பருவத்தினராயிருக்கும் மக்கள் துவக்கத்தில் எந்த நிலையினரா யிருந்து எவ்வாறு விளையாடின ரென்பதை ஆராயவே அவை தோன்றிய வுண்மை தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

பார்மின்கள்! நாம் விளையாடும் பருவத்துச் சிறுவர் சிறுமி களாய் இருந்த ஞான்று எங்ஙனம் விளையாடினோம்? சோறு சமைக்கும் விளையாட்டும், 'பெண்ணு மாப்பிளே' வைத்து மணஞ் செய்விக்கும் விளையாட்டும் அல்லவோ விளையாடினம். ஏனைச் சிற்றுயிர்களைப்போலவே, மக்களும் பசி காமம் உடை யர்; என்றாலும், பசித்தபோது ஒழுங்கான முறையில் உணவு சமைத்து உண்ணவும், காமவேட்கை யெழுந்தபோது ஒழுங் கான முறையில் ஆணும் பெண்ணுமாக மணந்து காமவின்பம் நுகரவும் மக்கள் ஒழுங்கான அறிவுமுயற்சி வாய்ந்தவராயிருத் தல்போல, விலங்கினங்கள் வாய்ந்தவாகாமை தெளியக்கிடந்த தொன்றும். மக்கள் செய்யும் முறையான அறிவுமுயற்சிகள் எல்லாம் இவ்வாறு சமயற்றொழிலும் மணவினையும் என்னும் இரண்டில் வந்தடங்கி ஒழுங்காக நடைபெறக் காண்டலின், அவர்தஞ் சிறுவர் சிறுமிகளுந் தத்தந் தாய் தந்தையர் உற்றார் உறவினர் செய்யும் அவ் விருவகைச் செயல்களையுங் கண்டு, அவற்றைப் போலவே தாமுஞ் சோறு சமைத்தும் 'பெண்ணு மாப்பிளே' வைத்து மணம்புரிவித்தும் விளையாட்டு அயரா நிற் கின்றனர். ஆகவே, பிற்பருவத்தில் மக்கள் அயரும் பலவேறு விளையாடல்களுக் கெல்லாம் முற்பட்டு முதலாய்நிற்பன சிறார் அயரும் இவ் விருவகை விளையாடல்களேயா மென்பது தெற் றென உணர்ந்துகொள்ளப்படு மென்க.

இனித், தம் பெற்றா ருற்றார் செய்யுஞ் செயல்களைக்கண்டு அவற்றைப்போல் தாமுஞ் செய்து விளையாட்டு அயர்வதிற் சிறு மகார்க்கு உண்டாம் மகிழ்ச்சியின் இயல்பினை ஆழ்ந்து ஆரா யுங்கால், ஓர் ஒழுங்கான அமைப்பையும் ஒரு கிளர்ச்சியான

செயலையுங் கண்டு அவைபோற் றாமுஞ் செய்தலினும், அல்லது அவைபோற்செய்துகாட்டப்படுங் காட்சியினுமாக மக்கள் பெரிதும் இன்புறுந் தன்மையரென்பது நன்கு புலனாகாநிற்கின்றது. சிறுமகார் தம் பெற்றோர் செய்யுஞ் சமையற் றொழிலைப் பார்த்துத் தாமும் மணற்சோறு சமைத்து இன்புறுதல் போலவே, ஆண்டு முதிர்ந்தவர்களுந் தம்மாற் பாராட்டப்படுவார் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளைப்பார்த்து அவர்போற் றாமுஞ் செய்து இன்புறுகின்றனர். கல்வியறிவினுஞ் சொல்வன்மையினுஞ் சிறந்தார் ஒருவர் ஓரவைக்களத்தேறிக், கடவுளின் அளவிறந்த ஆற்றலையும் அவர் எண்ணிறந்த உலகங்களையெல்லாம் வான்வெளியிற் பந்துகள்போல் வைத்துச் சுழற்றுதலையும் அவ் வுலகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள எண்ணிறந்த உயிர்களுக்கும் எண்ணிறந்த வியத்தகும் உடம்புகளைக் கொடுத்து அவர் அவை தமக்கு அறிவுவிளங்கச் செய்துவரும் அருட்டிறங்களையும், நாம் நம் கண்ணெதிரே காண்பதுபோல் எடுத்துரைத்து நம் அறிவையும் அன்பையுங் கவர்ந்து சென்றக்கால், நாம் அதனால் அவர் வயமாகி அவரைப்போற் பேசவும் அவரைப்போற் கை கால் அசைக்கவும் விழைகின்றனம் அல்லமோ? அவ்விழைவு மீதூரப் பெற்றக்கால் அவர்போல் அவைகளைச் செய்யக் கற்று நாம் மகிழ்தலும் உண்டன்றோ? இங்ஙனம் நல்வினை செய்வாரைக் கண்டு நாமும் அவர்போற் செய்யவுஞ் செய்து மகிழவும் முனைந்துநிற்றல்போலவே, தீவினை செய்வாரைக்கண்டும் அவர்போற்செய்யவுஞ் செய்துமகிழவும் முனைந்துநிற்பாரும் உலகில் மிகப்பலராயிருக்கின்றனர். கடவுள் இல்லையென்றும், எல்லாம் இயற்கையே யென்றும், ஊன் உண்டல் கட் குடித்தல் வரைதுறையின்றி மருவல் ஏமாந்தவர் பொருளைக் கவர்தல் ஏமாறாதவரையும் ஏமாற்றுதல் அறிவில் ஏற்றத் தாழ்வின்மையின் ஒருவர் ஏனையொருவர்க்கு அடங்கா தொழுகுதல் முதலிய வினைகளை யெல்லாம் அவரவர் தத்தம் வன்மை மென்மைகட் கேற்

பச் செய்தல் குற்றமாகாதென்றும் ஆரவாரத்தோடு உரையாடு வார் திறத்தைக்கண்டு அவரை வியப்பாரும் அவர்போற்செய்ய விரும்புவாரும் செய்தொழுகுவாரும் வரவர மிகுதல் காண்டு மன்றோ? இன்னும் ஒரு மலைச்சாரலையும் அதன் கீழுள்ளதோர் ஏரிக்கரையில் மான்மந்தைகள் நீரருந்தி நிற்றலையுங் கண்டு மகிழும் மகிழ்ச்சியைவிட, அக் காட்சியினை எள்ளளவும் பிசகாமல் வரைந்துவைத்திருக்கும் ஓர் ஓவியத்தினைக் கண்டு அதனை வியந்து மகிழும் மகிழ்ச்சி நம்பால் மிகப் பெரிதா யிருக்கின்றதன்றோ? இங்ஙனமே, நாம் ஓர் அரசனையும் அவன் அரசியையும், அவன்றன் அமைச்சர் படைத்தலைவர் படையாட்களையும், அவனை எதிர்க்கும் அவன்றன் மாற்றரசர் அவனுக் குரியார்கள் முதலாயினாரையுங் காண நேரும்போதும் அவர் உரையாடுவனவற்றைக் கேட்க நேரும்போதும் அவர் செய்யுஞ் செயல்களைப் பார்க்க நேரும்போதும் அச்சத்தொடு விரவிய ஒருவகை மகிழ்ச்சியினை அடைகின்றனமேனும், அம்மகிழ்ச்சி, அவர்களைப்போற் கோலம்பூண்டு அவர்களைப்போல் உரையாடி அவர்களைப்போல் நடமாடிக்காட்டும் நாடகக்காரரைக் கண்டு நாம் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு ஈடாகமாட்டாது. ஆகவே, உண்மையாக உள்ள ஒரு தோற்றத்தினையும், உண்மையாக நிகழும் ஒரு நிகழ்ச்சியினையுங் கண்டு எய்தும் இன்பத்தினும் அவற்றைப் போல்வனவாந் தோற்றத்தையும் நிகழ்ச்சியையுங் கண்டு எய்தும் இன்பமே மக்களுள்ளத்தைப் பெரிதுங் கவரும் பெற்றியதாய்க் காணப்படுகின்றதென ஓர்ந்துகொள்க.

இன்னும், உண்மையானதொரு தோற்றத்தையும் நிகழ்ச்சியையுங்கண்டு களிக்குங்காலும், நாம் அவற்றைக்காணும் அவ்வளவில் அமைதிபெறாமல், அவற்றோடொத்த அழகிய தோற்றங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் அந்நேரத்தில் உடன்நினைந்தோ நினைந்து சொல்லியோ மேலும் மிகக்களித்தலிலே மிக முனைந்து நிற்கின்றனம் அல்லமோ? திருத்தமான அமைப்பும் பொன்நிற

மும். வாய்ந்து திகழும் ஒரு மங்கையைக் காண்பவர், அவளைத் தாம் கண்டு மகிழுங்கால் "ஆ! இவள் ஒரு பொற்பாவையை யொத்துப் பொலிகின்றாள்!". என்று அவளுக்கு ஒரு பொற் பாவையை ஒப்பாக எடுத்துச் சொல்லி வியந்து மகிழ்தலைக் காண்டுமல்லமோ? பின்னேயுள்ள சாகுந்தல நாடகத்திலுஞ் சகுந்தலையின் வடிவழகைக் கண்ட துஷியந்த மன்னன்,

"மோவா மலரோ! நகங்களையாத முழுமுறியோ!
ஆவா கருவி துருவாது பெற்ற அருமணியோ!
நாவாற் சுவையாப் புதுநறவோ! செய்த நற்றவங்கள்
தாவா தொருங்கு திரண்டுவந்தால் அன்ன தையலரே!"

என்று அவளது புத்தெழில் நலத்தின் இயல்புக்கு ஒத்த பல அரும்பெரும் புதுப் பொருள்களை உவமையாக எடுத்துச் சொல்லிப் பெரிது மகிழ்தல்காண்க. இவ்வாறே, மனக்கவர்ச்சி யினை விளைக்கும் எந்த உயர்ந்த தோற்றத்தை எந்த அழகிய பொருளைக் கண்டாலும், அவற்றோ டொத்த பிறபொருட் டோற்றத்தையும் அழகையும் ஒருங்குநினைந்து மகிழ்தலே மக்க ளுள்ளத்தின் இயற்கைநிகழ்ச்சியாகக் காணப்படுகின்றது. இந் நிகழ்ச்சியின் முதற்றோற்றமே சிறாரிடத்து மணற்சோற்று விளை யாட்டாகவும் மரப்பாவை மணமாகவும் முகிழ்க்கின்றது.

இனி, உலகநடையில் முதன்மையுற்றுத் தோன்றும் இரு வகை நிகழ்ச்சிகளை இங்ஙனம் ஒப்புமை வகையால் உள்ளடக் கிய இவ்விருவகைச் சிறார் விளையாட்டுகளிலிருந்தே, இம்மலர் தலையுலகிற் பலதலையாய்ப் பரந்து விரிந்த நிகழ்ச்சிகளை யெல் லாங் கண்ணாடிபோற் றன்னகத்தே பொதிந்துவைத்து விளங் கக் காட்டும் **நாடகம்** ஆகிய பெரியோர் விளையாட்டுத் தோன்ற லாயிற்றென் றுணர்தல் வேண்டும். 'நாடகம்' என்னுஞ்சொல் விளையாட்டு என்னும் பொருளையுடையதென்பதற்கு **மாணிக்க வாசகப் பெருமான்** அருளிச்செய்த,

"புகவேதகேன் உனக்கன்பருள் யானென் பொல்லாமணியே!
தகவேஎனையுனக்காட்கொண்ட தன்மையெப்புன்மையரை
மிகவேயுயர்த்திவிண்ணோரைப் பணித்தி அண்ணாவமுதே!
நகவேதகுமெம்பிரான் என்னைச் செய்த நாடகமே!" (திருச்சதகம், ௧0) என்னுந் திருவாசகச் செய்யுளே சான்றாம். இன்னும், பொதுமக்கள் எல்லாரும் நாடகத்தை 'ஆட்டம்' என்று வழங்கி வருதலும் உற்றுநோக்கற்பாற்று. இன்னும் இது 'குதி' என்னும் முதனிலையிற்றோன்றிய 'கூத்து' என்னுஞ் சொல்லானும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. எனவே, விளையாட்டு, நாடகம், ஆட்டம், கூத்து என்னுஞ் சொற்களெல்லாம் முதலில் ஒரே பொருளை யுணர்த்துவனவாய்ப், பின்னர் நாடகமுறைகள் பல்கப் பல்கச், சிறிது சிறிது பொருள்வேற்றுமை யுடையவாயின வென்க.

இனி நாடகம் ஆடும்வகை துவக்கத்திலிருந்தே எவ்வெவ்வாறு மாறுதலெய்தி வரலாயிற்றென்பது ஆராயற்பாற்று. ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் வைத்து மணம்புரிதலைக் காணுஞ் சிறார்கள் தாமும் அங்ஙனம் மணஞ்செய்வித்து விளையாடத் தொடங்குகையில், மணமகனுக்கு அடையாளமாக ஆண்வடிவாய்ச்சமைத்த ஒருமரப்பாவையினையும் மணமகளுக்கு அடையாளமாகப் பெண்வடிவாய்ச் சமைத்த ஒரு மரப்பாவையினையும் ஒருங்குவைத்து, அவை தமக்குத் தாம்அறிந்தவாறு ஆடையணிகலன்கள் அலங்கல் சாத்தி ஒப்பனைசெய்து விளையாடல் கண்டாமன்றோ? அதுபோலவே, ஆண்டில் முதிர்ந்த இளைஞரும் பிறருந் தாம் முதன்முதற் றுவங்கிய நாடகத்தையும் மரப்பாவைகள்கொண்டே நடத்திக்காட்டினர். இது 'பாவைக்கூத்து' என்றும் 'பொம்மலாட்டம்' என்றும் இன்றுகாறும் வழங்கி வருகின்றது. யாம் சிறுபிள்ளையா யிருந்தகாலத்தில் 'அரிச்சந்திரநாடகம்' முற்றும் அழகிய பாவைக்கூத்தில்வைத்துத் திறம்பட நடத்தப்பட்டதனைப் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கின்றேம்.

இங்ஙனம் மரப்பாவையாற் சமைத்த பாவைகளைக் கொண்டு நாடகம் நடத்தப்படுதல் போலவே, தோலாற்சமைத்த பாவைகளைக் கொண்டும் நாடகம் நடத்தப்படுதல் பண்டைக்காலந் தொட்டே யுளதென்பது சிலப்பதிகார 'அரங்கேற்றுகாதை'க்கு **அடியார்க்கு நல்லார்** உரைத்தவுரையால் நன்கறியப்படும். ஆனாலும், இவ் விருவகைக்கூத்தில் 'மரப்பாவைக் கூத்தே' ஏனைத் 'தோற்பாவைக் கூத்து' க்கும் முற்பட்ட தென்பது, "தோற்பாவைக் கூத்துந் தொல்லை மரப்பாவை யியக்கமும்" என்னுஞ் **சிவஞானசித்திச்** செய்யுளிற் பழமைப்பொருடருந் 'தொல்லை' என்னுஞ் சொல் 'மரப்பாவைக்' கூத்துக்கு அடைமொழியாய் நிற்றலால் தெளியப்படும். எனவே, மரப்பாவை தோற்பாவைகளாலேயே முதன்முதல் நாடகம் நடத்திக்காட்டப் பட்டதென்பது உணர்ந்துகொள்க. வடமொழிப் பழநூலாகிய **மாபாரதத்தி**ன்கண்ணும் (௩, ௩0, உ௩; ரு, ௩௬, க) பாவைக்கூத்து மொழியப்பட்டிருத்தலானும், ஆசிரியர்**குணாட்டி**யராலே இயற்றப்பட்ட **பிருகத்கதை**யில் அசுரர்க்குத் தச்சனை 'மயன்' என்பவனின் புதல்வி தன் றோழிக்குப் பாவைக் கூத்துக் காட்டி அவளை மகிழ்விப்பள் என்பது கூறப்பட்டிருத்தலானும் இது வடநாட்டின்கண்ணும் பண்டைநாளிற் பரவியிருந்தமை நன்குணரப்படு மென்க.

இனி, உயிரற்ற பாவைக்கூத்தில் வைத்து மாந்தரின் உலகியலொழுக்கத்தை நடத்திக் காட்டுவது பேருழைப்பினையும் பெருவருத்தத்தினையுந் தருவதல்லாமலும், உயிருள்ள மக்களின் குணங்குறிகளை உண்மையில் உள்ளபடியே புலப்படுத்துதற்கும் ஆகாமையின் அவ்விடர்ப்பாடு கண்டு, பின்னர் இளைஞர்களையே நாடகம்ஆடப் பழக்கி அவர்கள் பலவகைக் கோலம் பூண்டு ஒரு கதையினை நடத்திக் காட்டுமாறு அறிஞர் வகுத்தனர். இவ்வாறு மக்களை நாடகம் ஆடக் கற்றுக்கொண்ட பின், இது மிகுந்துவரப் பாவைக்கூத்து நாளடைவில் அருகி

வரலாயிற்று. என்றாலும், பாவைக்கூத்து முற்றுமே மறைந்து போகாமல், இடையிடையே இன்றுகாறும் நடைபெற்று வருதலை ஒரோவிடங்களிற் காணலாம்.

அற்றேல் அஃதாக; கூத்திற்கும் நாடகத்திற்கும் வேறுபாடு என்னையெனிற்; கூத்தென்பது ஒருகதையின் ஒருபகுதியை ஒருவரேனும் அன்றி ஒருசிலரேனும் ஆடிக்காட்டுவதூஉம், கதையே தழுவாது ஒருசெய்யுட் பொருளைக் கண் கை கால் முகம் முதலான உறுப்புகளின் இயக்கங்களால் ஆடிக்காட்டுவதும், விழாக்காலங்களில் ஒருவரேனும் ஒருசிலரேனும் பாட்டுங் கொட்டுங்கொண்டு மகிழ்ச்சிமிக்கு ஆடுவதும் எனப் பல திறப்படும். இதன் விரிவெல்லாஞ் 'சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதை'க்கு **அடியார்க்கு நல்லார்** கூறியவுரையிற் கண்டு கொள்க. மற்று, 'நாடகம்'என்பதோ முழுவதூஉங் கதை தழுவி வரும் கூத்தாகும்; இஃது அடியார்க்குநல்லாருரையானும் நன்கறியக்கிடக்கும். என்றாலும், நாடகம் என்னுஞ்சொல் ஒரோவொருகாற் கதை தழுவாத கூத்தின்மேற்றாயும் வருதல் "கழுதொடு காட்டிடை நாடகம் ஆடி" என்னுந் **திருவாசகத்**தால் (திருச்சதகம், எ) விளங்காநிற்கின்றது.

நாடக வரலாறு

இனி, முதல்முதல் நாடகமானது சிவபிரானாலும் உமைப்பிராட்டியாராலும் ஆக்கப்பட்டதென்றும், சிவபிரானால் வகுக்கப்பட்டது 'தாண்டவம்' என்னும் பெயர்த்தாய் ஆண்மக்கள் மும்முரமாய் ஆடுங் கூத்தாமென்றும், உமைப் பிராட்டியாரால் வகுக்கப்பட்டது 'லாஸ்யம்' என்னும் பெயர்த்தாய் நிலத்தினின்றும் மேல்எழாத அடிகளின் அசைவொடு முன்னும் பின்னுமாக ஆடிச்சென்று கை கண் புருவம் இதழ் முதலிய உறுப்புகளாற் காதல் நிகழ்ச்சியினைப் புலப்படுத்தி இசையுடன் கூடி இனிது நடைபெறுங் கூத்தாமென்றுந் **தசரூபகங்** கூறுநிற்

கின்றது(க, க0). இங்ஙனமே **முத்திராராட்சசமும் மாலதி மாதவமும்** நுவலுதல்காண்க. காளிதாசருந் தாமியற்றிய மற்றொரு நாடகமாகிய **மாளவிகாக்கினிமித்திரத்திற்** 'கணதாசர்' என்னும் நாடக ஆசிரியர் வாயிலாகச் சிவபிரானும் அம்மையுமே நாடகத்தை முதன் முதல் ஆக்கினோராவ ரென்பதனைத் தெளிவுறுத்தல் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. மேலுங், கி.மு. எ00-ஆம் ஆண்டில் அதாவது இற்றைக்கு உகூ00-ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்தவராக முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற **பாணினி** முனிவர்* தமது 'அட்டாத்தியாயி'யிற் குறிப்பிட்டிருக்கும் 'நடசூத்திரங்கள்' என்னும் நூல் இஞ்ஞான்று 'நாட்டிய சாஸ்திரம்' என்னும் பெயரால் வழங்கிவருகின்றது; எனவே, இந்நூல் இற்றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே இயற்றப்பட்ட மிகப்பழைய நூலாதல் தானே போதரும். இத்துணைப்பழையதாகிய 'நாட்டியசாஸ்திரத்'தின் கண் **திரிபுரதகனம்** என்னும் நாடகக் காப்பியங் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலாற், பண்டைக் காலத்திருந்த முன்னோர்கள் முதன் முதல் ஆடக்கண்டு களித்தது சிவபிரான் முப்புரங்களை எரித்தகதை தழுவிய நாடகமேயாதல் தெற்றெனப்புலனாகின்றதன்றோ? அக்கதை தழுவிய நாடகம் அத்துணைப்பழையதாய் இருத்தல்பற்றியன்றே பிற்காலத்திருந்த 'வத்சராஜன்' (கி.பி. கககூ௩) என்னும் நாடகப்புலவனும், அப்பெயர் பூண்ட 'திரிபுரதாகம்' என்னும் நாடகக்காப்பியத்தினை இயற்றுவானாயினனென்பது. என்றிவ்வாறு தமிழர்கள் வணங்கிய தமிழ்த்தெய்வமாகிய சிவபிரானும்அம்மையுமே நாடகத்தை முதன்முதல் ஆக்கினவர்களென்னும் வரலாறு பண்டுதொட்டு வருதல்கொண்டுஞ், சிவபிரான் முப்புரம் எரித்த நிகழ்ச்சியே முதன்முதல் நாடகமாகச் செய்து நடித்துக் காட்டப்பட்டதென்று வடமொழிப் பழநூலாகிய

* இம்முடிபை எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலின் 556-ஆம் பக்கம்முதற் காண்க.

நாட்டிய சாத்திரங் கூறுதல் கொண்டும் பண்டைக்காலத்தில் நாடகநூல் உண்டாயது தமிழ்மக்களுள்ளேதாம் என்று அறிதல்வேண்டும். தமிழில் இயற்றப்பட்ட பழைய நாடகநூல்கள் இஞ்ஞான்று காணக்கிடையாமை பற்றியும், இக்காலத்து வழங்கும் நாடகக் காப்பியங்களெல்லாம் 'ஆரியம்' 'பிராகிருதம்' 'அர்த்தமாகதி' 'மராட்டி' முதலான வடநாட்டு மொழிகளில் எழுதப்பட்டிருத்தல் பற்றியும் நாடகநூல்கள் வடமொழிக்கேயுரியவை போலுமென்று மலையற்க. ஏனெனின், வடக்கேவந்து குடியேறிய ஆரியர்கள் நடனமுங் கூத்தும் இயற்றத்தெரிந்தவர்கள் அல்லரெனவுங், கதைதழீஇய நாடகம் பண்டையாரியர்க்குள் நடைபெற்றதென்பதற்கு ஆரியவேத நூல்களுள் யாண்டும் ஏதொருகுறிப்புங் காணப்படவில்லையெனவும் வடமொழியாராய்ச்சியில் மிகச் சிறந்தவராகிய கீத் (Keith) என்னும் ஆசிரியர் நன்காய்ந்து முடிவுகட்டியிருத்தலால்* நடனமும் நாடகமுங் கூத்துமெல்லாம் முதன் முதற் கண்டறிந்து நூல்கள் எழுதினோர் பண்டைத் தமிழாசிரியர்களே யாதல் நன்கு பெறப்படாநிற்கும். இதனாலன்றே தொன்றுதொட்டு இயலும் இசையும் நாடகமுந் தமிழுக்கே உரியவாதல் தெரிந்துச் சான்றோரெல்லாந் தமிழை 'முத்தமிழ்' என்று வழங்கிவருகின்றார்! இவ்வாறே ஆரியத்தைத் 'த்ரிதம்' என்னும் அடைகொடுத்து வழங்கல் வடநூல்களுள் யாண்டுங் காணப்படாமையின், அவ்வழக்குத் தமிழுக்கே சிறந்ததாதல் தெளியப்படும் என்பது.

அல்லதூஉம், நாடகத்தை முதற்கட் டோற்றுவித்த இறைவன் அதனைப் பரதமுனிவனுக்குக் கொடுத்து, அதனை அவன் வாயிலாக வழங்கவிடுத்தனன் என்று நாட்டிய சாத்திரம் உரைதருதலால், நாடகத்திற்குமுதலாசிரியன் பரதனேயென்பதூஉம் நன்கு பெறப் படுகின்றது. சிவபிரான் தமிழர்கள் வழிபட்டு வந்த முழுமுதற் கடவுளேயாதலும், அவனைத்தீப் பிழம்பொளி

* Read Dr. A. B. Keith's 'The Sanscrit Drama,' pp. 25-27.

யில் வைத்து வணங்கித் தீவளர்த்த தமிழ் வகுப்பினர் 'பரத ரே' யாதலும் எமது **மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்** என்னும் நூலில்* விரிவாக விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின் றன. இப்பெற்றியரான தமிழ்ப்பரத வகுப்பினரிற் ஞேன்றிய பரதமுனிவ னொருவனுக்கே சிவபிரானுல் நாடகம் வழங்கப் பட்ட தென்னும் பண்டைவரலாறு, பழையநாடகக்கலை தமிழ் மக்களுள்ளேதான் தோன்றி நெடுக வழங்கிவர லாயிற்றென் னும் உண்மையினை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விள்ள விளக்குதல் கண்டுகொள்க. அல்லதூஉம், இஞ்ஞான்று வட மொழிக்கண் உள்ள நாடகங்களின் ஈற்றில் நுவலப்படும் வாழ்த்துரையும் 'பரதவாக்கியம்' எனப்பெயர் கூறப்பட்டு வரு தலும் இதற்குப் பின்னுமொரு சான்ருய் நிலையும். அதுவேயு மன்றிப், 'பாசன்' என்னும் நாடகப்புலவனைத்தவிர, அவனுக் குப்பின் வந்தோரான 'சூத்திரகன்' 'காளிதாசன்', ஹர்ஷன்', 'பவபூதி' முதலான வடமொழிநாடகப் பேராசிரிய ரெல்லா ருந் தாம் இயற்றிய நாடகக்காப்பியங்களின் முதலிலும் இடை யிலும் ஈற்றிலுமெல்லாஞ் சிவபிரானையே வணங்கியும் வழுத் தியுங் குறிப்பிட்டும் இருத்தலும், அப் பெருமானைச் சிறந் தெடுத்து வழிபடுந் தமிழ்ப் பேராசிரியர்களே நாடகம் வல்லா ராதலை நன்கறிவுறுத்தும் அடையாளமா மென்க.

இங்ஙனஞ் சிவபிரான் முப்புரங்களை யெரித்த கதை தழீஇப் பண்டுதொட்டு நடித்துக் காட்டப்பட்டு வந்த நாடகங் "கொடுகொட்டி" என்னும் பெயர்த்தாய்த் தமிழ்நாட்டின்கண் ணும் பழமைக்காலத்தே நடிக்கப்பட்டு வந்ததொன்றும். இற் றைக்கு கஎ00-ஆண்டுகளுக்குமுன் அரசு வீற்றிருந்த **செங் குட்டுவன்** என்னுஞ் சேரவேந்தன், தன்னைப் பழித்த வட நாட்டு அரசர்மேற் படையெடுத்துச் சென்று, அவரை யெல் லாம் போரில் வென்று சிறைப்படுத்திக், கண்ணகியின் உருவஞ்

* 'மாணிக்கவாசகர் காலம்' பக்கம், 496—498.

சமைத்தற்கு இமயமலைக்கண் ஆய்ந்தெடுத்த கருங்கல்லை அவர் தலைமீதேற்றிக் கொணர்வித்துத், தன் மாப்பெருந்தேவியோடும் நாடக அரங்கேறி நாளோலக்கம் இருந்த ஞான்று பறையூர்க் **கூத்தச்சாக்கையன்** என்னும் நாடகம் வல்லான், சிவபிரான் முப்புரமெரித்த கொடுகொட்டி நாடகத்தையே அவர் முன்னிலையில் நடித்துக்காட்டி அவரை மகிழ்வித்தனனென்று, அப்போது அவரோடு ஒருங்கிருந்து அதனைக் கண்ட **ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள்,**

"ஆங்கவள் தன்னுடன் அணிமணி அரங்கம்
வீங்குநீர் ஞாலம் ஆள்வோன் ஏறித்,
திருநிலைச் சேவடிச் சிலம்புவாய் புலம்பவும்
பரிதரு செங்கையிற் படுபறை ஆர்ப்பவுஞ்
செங்கண் ஆயிரந் திருக்குறிப் பருளவுஞ்
செஞ்சடை சென்று திசைமுகம் அலம்பவும்,
பாடகம் பதையாது சூடகந் துளங்காது
மேகலை ஒலியாது மென்முலை அசையாது
வார்குழை ஆடாது மணிக்குழல் அவிழாது
உமையவள் ஒருதிற னாக, ஓங்கிய
இமையவன் ஆடிய கொட்டிச் சேதம்,
பாத்தரு நால்வகை மறையோர் பறையூர்க்
கூத்தச் சாக்கையன் ஆடலின் மகிழ்ந்து" (சிலப்பதிகாரம், நடுநற்காதை, கூ௫-எஎ) என்று அருளிச்செய் திருக்குமாற்றாற், கொடுகொட்டி நாடகந் தமிழ்நாட்டின்கண்ணும் ஆடப்பட்டு வந்தமை நன்கறியப்படு மென்பது.

அங்ஙனமாயினும், பண்டைத்தமிழ் மொழிக்கண் இயற்றப்பட்ட நாடகக்காப்பியங்களும், அக் காப்பிய இலக்கணங் கூறும் நாடகத் தமிழ்நூல்களுஞ் சிலப்பதிகார உரையாசிரியரான **அடியார்க்கு நல்லார்** காலத்திலேயே ஐயகோ! இறந்து

போயின! அவை அங்ஙனம் இறந்துபட்டது எதனாலெனிற் கூறுதும்: இசை நாடகங்களை அருவருப்பாரான பௌத்த சமண்சமயத்தவர்கள் வடநாட்டினின்றும் பெருந்திரளாய்ப் போந்து இத் தமிழ்நாடெங்கணும் குடிபுகுந்து வைகிய கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டுமுதல், அவர்தங் கோட்பாடுகளிற் சிக்குண்ட தமிழாசிரியர்களும் அவர்போல் அவற்றை அருவருத்து விடவே அந் நூல்களெல்லாம் அங்ஙனம் அழிந்துபடலாயின! அவர்க்குப்பின் சைவசமயத்தை வளர்த்து வந்த ஆசிரியர்களும், ஈரநெஞ்சம் அற்ற பௌத்த சமண் துறவொழுக்கமுறைகளைத் தழீஇத் தமக்குப் பண்டேயுரிய விழுமிய அன்பினைந்திணை ஒழுக்கவியல்களை ஒரீஇத் தாமும் அவர்போல் இசை நாடகத் தமிழைக் கைந்நெகிழவிட்டனர்! இங்ஙனந் தம் நாட்டுட்புகும் அயலவர் ஒழுகலாறுகள் எத்திறத்தவாய் இருப்பினும் அவைதம்மை ஆராயாது கைப்பற்றித், தமக்குரிய சீர்த்த பண்டையுரிமைகளை யெல்லாம் எளிதில் இழந்து விடுதற்கண் முன் நிற்பாரான நந் தமிழ்மக்களிடையே இசைநாடகத்தமிழ் இறந்துபட்டது இயல்பேயன்றோ? இசை நாடகம் மட்டுமோ! இயற்றமிழ் நங்கையுகூடத் தன் தனிச்சிறப்பை வரவர இழந்து, அயல்மொழிச் சொற்பொருள் நஞ்சு தன்கண் அளவின்றி விரவப்பெற்றுக் குறையுயிருடையளாய்த், தன்னை முன்போல் அருகாப் பேரிளமையிற் பெருக வைக்கும் ஓர் ஆண்மைப் பெருமகன் உதவியை வேண்டிநிற்றல் அறியாதார் யார்? அதுநிற்க.

இனித், தென்றமிழ் நாட்டவர் நிலை இவ்வாறாயினும், வடநாட்டில் ஆரியமொழியைத் தழீஇ நின்ற நம் முன்னோர் நிலை அத்துணை இரங்கத்தக்கதாயில்லை. வட நாட்டிலிருந்த அறிஞர் ஆரியமொழியை வழங்கப் புகுந்திடினுந், தமக்குரிய இசை நாடகங்களையும் ஒரே தெய்வக் கோட்பாட்டையுங் கைவிடாராய், அவைதம்மை முதல்வைத்தே இயல் இசை நாடகநூல்களுஞ் சமய ஆராய்ச்சி நூல்களும் பிறவும் வடமொழிக்கட்

டொடர்பாக இயற்றிவரலானார். என்றிவ்வாறு வடமொழிக்கண் நாடகநூல் வந்த வரலாற்றின் உண்மை அறிந்துகொள்க.

நாடக அமைப்பு

இனி, நம்போன்ற மக்களுட் சிலர் தமதியற்கைக்குந் தமது சொல்லுக்குந் தமது ஒழுகலாற்றிற்குந் தமது இன்ப நுகர்ச்சிக்கும் ஒத்து நிற்பாரோடு உறவுகொண்டும், அவற்றுக்கு மாறுபட்டு நிற்பாரொடு பகைகொண்டும் ஒழுகாநிற்புழி, அவர்தம் வாழ்நாள் நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து சிக்குண்டு, ஈற்றில் அச் சிக்கு விடுபட்டு நன்றாய்முடிதலுஞ், சிக்குவிடுபடாது தீதாய் முடிதலுங் காண்டுமன்றே. இங்ஙனம் இருவேறு வகைப்பட்டு முடியும் மக்களியற்கை நிகழ்ச்சிகளின் தொடர்பே கதையென்னும் பெயர்த்தாய் நாடக அரங்கின்கண் வைத்து ஆடுவாரால் நடத்திக் காட்டப்படுவதாகும். எனவே, நாடகத்திற்கு உயிராவது ஒருசிறந்த கதையேயாமென்பதூஉம், அக்கதையின்கட் டொடர்புபட்டு நிற்கும் மக்களையும் மக்கள் நிகழ்ச்சிகளையும் நாடக அரங்கின் கட்போந்து ஆடிக்காட்டுவார் அங்ஙனம் ஆடிக்காட்டுதற்கு இசைந்த முறையால்எல்லாம் வைத்து ஒரு நல்லிசைப் புலவனால் தொடுக்கப்படுவதே நாடகக்காப்பியமாமென்பதூஉம் இனிது பெறப்படும்.

அற்றேற், கதைநூலுக்கும் நாடகநூலுக்கும் வேறுபாடு என்னையெனிற்; கதைநூல் எழுதும் ஆசிரியன் தன் உரையாகக் கூறவேண்டுவனவெல்லாங் கூறுதற்கு உரியன். மற்று, நாடகநூலாசிரியனோ, நாடகக்கதையுள் வருவார் பெயரும், அவர் வருதல்போதலும்,அவர்வரும் இடமுங்காலமுங் குறிப்பதன்றி, அங்ஙனம் வருவார் இயற்கை செயற்கைகளும் அவர் வருதல் போதல் வகைகளும் அவர்வரும் இடங்களின் இயற்கை காலத்

தின் நிலைகளுந் தானேநேர்நின்று விரித்துக் கூறுதற்கு உரியான் அல்லன்; அன்றி அவைகளைக் கூற விழைகுவானேல், தான் இயற்றும் நாடகக்கதையில் வருவார் வாயில்நின்றே அவைதம் மைச் சுருக்கமாக வருவிப்பானல்லது, தானே அவைதம் மைக் கூறப்பெறான். கதைநூலாசிரியனோ தான் வரையுங் கதையுள் வருவாரின் வேறாகத் தன்னைத் தனிநிறுத்தித், தனக்கு முன் செல்வாராக அவரைத் தன்னெதிர் தொடர்புபட நிறுத்தி அவர்தம் இயற்கை செயற்கைகளையும் அவர்தம் வருதல்போதல் வகைகளையும் அவர் இயங்கும் இடத்தினியற்கை காலத்தின் நிலைகளையுந் தான் வேண்டுமாறெல்லாம் விரித்தேயாயினுஞ் சுருக்கியேயாயினும் வரையப்பெறுவன். மேலும், ஒரு நாடகக்கதை நிகழ்ச்சியானது ஓர் இரவில் ஒன்பது மணிக்குத் துவங்கி இரண்டல்லது மூன்றுமணிக்குள் நடத்திக் காட்டு தற்கு இசைந்ததாக இருக்கவேண்டுமாதலால், அது விரிந்து செல்லுதற்கு இடம்பெறாது; அன்றியும், மிக விரிந்த பாரதக் கதை இராமாயணக் கதை கந்தபுராணக் கதை முதலியவற்றை நாடகமாக நடத்திக் காட்டப்புகுவாரும், அவைதம்மைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து, அவ் வொவ்வொரு பகுதியையும் ஒவ் வோரிரவில் முடிக்கத்தக்க பற்பல நாடகங்களாக இயற்றி நடத் திக் காட்டக் காண்டுமாகலின், நாடகமெனை வகுக்கப்படுவ வெல்லாம் ஓரிரவில் நடத்திக்காட்டுதற்கு ஏற்ற சுருங்கிய அள வுடையதாகவே இருத்தல் வேண்டுமென் றுணர்ந்துகொள்க. இவ் அளவுகடந்து இயற்றப்படுவன நாடகமுறையில் இயற்றப் பட்டாலும், அவை ஓரிரவில் ஆடிக் காட்டுதற்கு இசையாமை யின் நாடகமாதல் செல்லாதென்க. மற்றுக், கதைநூற் கதை களோ அங்ஙனம் ஆடிக் காட்டப்படுவன அல்லவாய், எத்தனை நாட்களேனுந் தொடர்ந்து பயிலுதற்கேற்ற அமைப்புடையவாக லின், அவை ஆசிரியன் வேண்டுமாறெல்லாம் விரிந்து செல்லு தற்கேற்ற பெற்றியவா மென்று கடைப்பிடிக்க.

இன்னும், நாடகம் என்பது பரந்துபட்ட இந் நிலவுலகத்தின் ஒரு பகுதியிலோ அன்றிச் சில பகுதியிலோ நடைபெறும் மக்கள் சிலர் பலரின் இயக்கத் தொடர்பை வரையறைப்பட்ட ஒரு சிறிய இடமாகிய அரங்கின் கண்ணே அழகு மிகுத்து ஆடிக்காட்டுந் திறனுடையது; அத்திறத்தினை நினைந்துபார்க்குங்கால், ஒரு புல்நுனிமேல் நின்ற ஒரு சிறுபனித்திவலையானது தன்னைச் சூழவுள்ள பெரிய இயற்கைப்பொருட் டோற்றங்களைத் தன்னகத் தடக்கிக் காட்டுந் திறத்தினையே அதற்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம். மற்று, விரிந்த ஒரு கதைநூலோ அங்ஙனமே விரிந்த மக்களியல் நிகழ்ச்சிகளைத் தன்கண் நீளக்காட்டுந் தன்மையுடையது; அதற்கு மிக அகன்றதோர் அழகிய ஏரிநீர், தனக்குமேல் முழுநிலா வட்டமிட்டு வயங்க அதனைச் சூழ வான்மீன் றெகுதிகள் பொன்றுகளென மிளிரத் தோன்றும் ஒரு பெரு நீல வான்பரப்பைத் தன்கண் விளங்கக்காட்டுதலையே உவமையாகச் சொல்லலாம். இவ்வாறு அவையிரண்டற்கும் உள்ள வேற்றுமை யுணர்ந்துகொள்ளல்வேண்டும்.

இனிப், பண்டைநாளில் நாடகங்கள் செய்யுளும் உரையும் விரவிய நடையில் ஆக்கப்பட்டன. மற்றுக், கதைநூல்களோ செய்யுள்நடை ஒன்றிலேயே இயற்றப்பட்டன. நாடகங்கள் ஏன் அங்ஙனஞ் செய்யுளும் உரையுங் கலந்த நடையில் ஆக்கப்பட்டனவெனின்; அவை, உலகத்தில் நிகழும் மக்கள் ஒழுகலாறுகளைப் பெரும்பாலும் அங்கு நிகழுமாறேயெடுத்து ஆடிக்காட்ட வல்லாரால் ஓர் அரங்கின்கண் வைத்து நடத்திக்காட்டப்படுந் தன்மையவாதலால், உலகத்திற்கல்வியறிவிலும் ஆற்றலிலும் மிக்க மேன்மக்களின் உரையாட்டுகளைச் செய்யுள்நடையிலும், அவரல்லாத ஏனைமக்களின் உரையாட்டுகளை அவரவர் உயர்வு தாழ்வுக்கேற்ற உரைநடையிலுமாக இயற்கைக்கு மாறுகாமல் நடத்திக்காட்டினால் மட்டுமே அவற்றை நேரிருந்து காண்பார்க்கு இன்பம் உண்டாம்; ஆகவே,

நாடகங்க ளெல்லாம் இயற்கைநெறி திறம்பாமல் அங்ஙனம் இருவகை நடையும் ஒருங்குவிராய் அமைக்கப்படலாயின. மற்றுக், கதைகளை நுவலுங் காப்பியங்களோ, அரங்கின்கண் வைத்து அவைதம்மை நடத்திக் காட்டுவன அல்லவாய், இயற்கை செயற்கைகளை யெடுத்து விரிக்குந் தம் ஆசிரியன்றன் அஃகியகன்ற அறிவின்றிறங்களையே பெரும்பான்மையும் புலப்படுத்துவனவாய்த், தம்மை ஊன்றிப் பயில்வார்க்குச் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளைப்பெருகுவிக்கும் பெற்றியவாகலின், அவைதம் இயலுக்கு ஏற்பச் செய்யுள் நடைவளம் ஒன்றே பொருந்தலாயின வென்க. எனவே, காளிதாசரும் அவர்க்கு முன் பின் னிருந்த நாடக ஆசிரியருமெல்லாந் தாம் தொடுத்த நாடகக்கதையுள் வருவார் உயர்வுதாழ்வுக்கேற்ற செய்யுள்நடை உரைநடைகள் விரவிய முறையிற் றம்முடைய நாடகநூல்களை இயற்றினாராக, வியாசரும் வான்மீகியும் அவர்போன்ற ஏனைக் காப்பிய நூலாசிரியருமெல்லாந் தாம் நுவலுங் கதைகளைத் தம் அறிவின் றிறனால் எத்துணைச் சுவை பெருக நுவலலாமோ அத்துணைக்கேற்ப முழுதுஞ் செய்யுள் நடையிலேயே யாக்கலாயினரென் றுணர்ந்துகொள்க. காளிதாசரும் நாடகமுறை விடுத்துக், காப்பியமுறை தழீஇக் கதைநூல் யாக்கப்புக்குழிச், செய்யுள்நடை யொன்றனையே மேற்கொண்டார் என்பதற்கு, அவரியற்றிய இரகுவமிசம், குமாரசம்பவம் முதலிய பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுட்களே சான்றுமென்பது.

நாடகக் கதை யமைப்பு

இனி, இங்ஙனம் அமைக்கப்படும் நாடகம் என்னும் ஓர் அழகிய உடம்புக்கு உயிர்போல்வது, அதனூடு தொடர்ந்து நிகழுங் கதையே யாகும். வல்ல ஓர் உயிர் இல்லாத வெற்றுடம்பு ஏதொரு பயனும் உடையதாகாமை போலக், கதைச்

சுவை நிரம்பாத நாடகமும் பயனுடையதாகாது; ஏனென்றாற், கதைச்சுவை வாயாத நாடகத்தைக் கண்டு இன்புறுவார் உலகில் எவருமே இலராகலி னென்பது.

அஃதொக்கும்; கதைச்சுவை யென்பது இன்னதென் றறிந்திலமாகலின், அதனை ஒருசிறிதுவிளக்கிக்காட்டுகவெனிற், காட்டுதும். "ஓர் அரசிளைஞன், தன் நகரத்திற்குப் புறம்பே யுள்ள கானகத்தில் உலவும் புலி கரடி முள்ளம்பன்றி யானை முதலான மறவிலங்குகள் தன்கீழ் வாழுங் குடிமக்கட்குத் தீங்கு இழையாவாறு, திங்களுக்கு ஒருகால் தன் ஏவலாளர் சிலருடன் படைக்கலந்தாங்கிக் குதிரை யூர்ந்துசென்று, அதன்கண் வேட்டமாடித் திரும்புவான்" என்ற அளவுமட்டும் ஒரு சிறுகதை ஒருவர் சொல்வராயின் அதனைக் கேட்பார் சிறிதும் இன்புறார். மற்று, அதனை அவ்வாறு கூறாது, "அங்ஙனம் வேட்டம் ஆடித் திரும்பும் வழக்கம் உடைய அவ்விளைஞன் ஒருகால் அக் கானகத்தினூடு கொடியதொரு முள்ளம்பன்றியைப் பின்றொடர்ந்து தான் இவர்ந்த குதிரையை விரைந்து செலுத்திச் செல்வுழித், தன்னுடன் போந்த ஏவலாளரைப் பிரிந்து, அதன்பின்னே அக்காட்டினூடு நெடுந்தொலைவு போய்விட்டான். அவன்முற் சென்ற பன்றியோ அவன் கண்களுக்கும் எட்டாமல் அடர்ந்த புதர்களினூடு மறைந்தோடிவிட்டது. அந்நேரம் பகலவன் வான்உச்சியில் எறிக்கும் வேனில் நண்பகல். தானுந் தன்குதிரையும் நெடுவழி வந்தமையால் மெய் வியர்த்து நாவறண்டு களைப்புற்று, மேற்செல்ல மாட்டாமல் ஓரிடத்தில் அயர்ந்து நிற்கவேண்டுவது இன்றியமையாததாயிற்று. உடனே, அவன் தன் குதிரையைவிட்டுக் கீழிறங்கி, அதனை அருகு ஓடிய மலைநீரருவியில் நீர் பருகிக் கரையிற் புல் மேயவிட்டுத், தானுந் தனது விடாய் தணித்து ஒரு மரநீழலில் அமர்ந்தான். அமர்ந்தானுக்கு அயர்வினாற் கண்ணுறக்கம்வர

அங்குக் கொழுமையாய் வளர்ந்திருந்த புல்லின்மேற் படுத்தான்; படுத்துச் சிறிது நேரத்திலெல்லாந் தன்னை மறந்து துயில்வானாயினன். இவன் இவ்வாறிருக்க, அக் கானகத்தில் உலவுங் கொடிய வேங்கைப்புலி யொன்று இரைதேடி அப் பக்கமாய் வந்தது, அங்கே புல்மேயுங் கொழுவிய அக் குதிரையைக் கண்டு, அதனைக் கொன்று தின்றற்கு வாயைத் திறந்தவாறாய் அதன்மேற் பாய முயல்கையில், அக் குதிரை வெருக்கொண்டு ஓடித், துயின்றுகொண் டிருந்த தன் அரசிளைஞன் அருகே சார்ந்து கனைக்க, அவனுங் கதுமென விழித்தெழுந்து நின்று சூழ நோக்கினான். இதற்குள் அப்புலி தன் முயற்சிக்கு இடையூறு விளைப்பவனாய் எழுந்துநின்ற அவ் விளைஞனைக் காண்டலுந், தான் அக் குதிரைமேற் பாய்வது விடுத்து, அவ் விளைஞன்மேற் பாய்ந்தது. அஃதங்ஙனம் பாய்தலையுந், துயின்றெழுந்த தன் தலைவன் தனது வேற்படை நிலத்திற் கிடப்பத் தான் வெறுங் கையனாய் நிற்றலையுங் கண்ட அக் குதிரை ஓர் இமைப்பொழுதில் தன் றலைவற்கும் அவன்மேற் பாயும் அப் புலிக்கும் இடையே பாய்ந்தது. இதுகண்ட இளைஞன் ஒரு குதியிற் கீழ்க்கிடந்த தனது வேற்படையைக் குனிந்தெடுத்து, அதனை மிகவுந் திறமையாகச் சுழற்றி அப் புலியின் முகத்தின் மேல் ஓய்ச்சி, அதனைக்கொன்று வீழ்த்தினான். இந்நேரத்தில் அவன் றன் ஏவலாளரும் அவன்பால் வந்து சேர்ந்து அக்குதிரையின் நன்றிமிக்க ஆண்மையினையுந், தம் அரசிளைஞன் றன் பேராண்மையினையும் வியந்து, வீழ்த்தப்பட்ட அப் பெரு வேங்கைப்புலியினையும் உடன்கொண்டு, எல்லாருமாய்த் தம் நகருக்குத் திரும்பினர்" என்று அவ் வரசிளைஞற்கு ஒருநாள் நிகழ்ந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சியினை யெடுத்துக்கூறினால், அதனைக் கேட்பார்க்கு, நன்றியுந் திகைப்பும் இரக்கமும் அச்சமும் ஐயமும் முடிவறியும்வேட்கையும் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றி அவரைப் பெரிதும் இன்புறுத்து

மன்றே? யாங்ஙனமெனிற், குடிமக்களைப் பாதுகாக்கும் ஒரு நல்ல அரசற்குப் புதல்வனாய் வளவிய செல்வவாழ்க்கையில் உறையும் ஓர் அரசிளைஞன் தன் நலத்தைக் கருதாது தன்குடிமக்கள் நலத்தையே கருதி மறவிலங்குகளை வேட்டமாடச் சென்றானென்பது கேட்டு நன்றியுணர்வும், அங்ஙனஞ் சென்றவன் அச்சந் தரத்தக்க அக்கானகத்தினூடு தன் ஏவலாளரையும் பிரிந்து தனியே செல்லுமாறு நேர்ந்தது என்பது கேட்டுத் திகைப்புணர்வும், ஒருநாளும் நீர்விடாயும் பசித்துன்பமுங் களைப்பும் அறியாதான் கடுவேனில் நண்பகலில் அக் காட்டிற் றனிச்சென்று விடாய்த்து வருந்தினான் என்பது கேட்டு இரக்கவுணர்வும், அயர்ந்துறங்கும் அவ் விளைஞற்கு அணித்தாக மறவேங்கை ஒன்று வந்ததென்பது கேட்டு அச்சவுணர்வும், அவ் வேங்கை குதிரைமேற் பாய்தலொழிந்து அவ் விளைஞன்மேற் பாயப் புக்கதென்பது கேட்டு இஃது யாதாய் முடியுமோ என்னும் ஐயவுணர்வும், இஃதெங்ஙனம் முடிவதாயிற்றென அறியவிழையும் வேட்கையுணர்வும், அவ் வேங்கை தன் றலைவன் மேற் பாயப்புகுவது கண்ட அக் குதிரை தனக்கு வரும் ஊறுபாட்டையும் ஒரு பொருட்படுத்தாது அவற்கும் அதற்கும் இடையே பாய்ந்தமை கேட்டும் அந்நொடியில் அவ்விளைஞன் தன் வேற்படையை எடுத்தோச்சி அப் புலியைக் கொன்று வீழ்த்தமை கேட்டும் வியப்பொடு கலந்த மகிழ்ச்சி யுணர்வும், அவ் விளைஞனைப் பிரிந்த ஏவலர் அவன்பால் வந்து சேர்ந்து எல்லாருமாய்த் தமது நகர்க்கு இனிதுபோய்ச் சேர்ந்தமை கேட்டு ஆறுதல் கலந்த மகிழ்ச்சியுணர்வும் ஒன்றன்பின்னொன்றாய்த் தோன்றி இக்கதை கேட்பாரைப் பெரிதும் இன்புறுத்துகின்றமையி னென்பது. இவ்வாறு ஒரு கதை நிகழ்ச்சி சிறிதாயிருப்பினும் பெரிதா யிருப்பினுந் தன்னைக் கேட்பார்க்கு மேற்காட்டிய பல்வகை யுணர்வுகளை எழுப்புந் தகைத்தாய் அமைக்கப்படுதல் வேண்டுமென **மாணிக்கவாசப்பெருமான்**

தாம் அருளிச்செய்த திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரில் மேல் உரைத்த சிறுகதையைத்,

"தீவாய் உழுவை கிழித்ததந்தோ சிறிதே பிழைப்பித்
தாவா மணிவேல்பணிகொண்டவாறின்றோர் ஆண்டகையே"

என்று அஃகிய அறிவால் இரண்டடியிற் றிறம்படக் குறித்து அறிவுறுத்தருளினமை கண்டு இறும்பூதெய்துக. எனவே, ஒருவன் அல்லது ஒருத்தியது ஒழுகலாறு ஏதோர் இடையூற் றானுந் தடைப்படாது சென்று முடியுமாயின், அதனை எடுத் துரைப்பதும் அதனைக் கேட்பதுங் கூறுவார்க்குங் கேட்பார்க் கும் வியப்பினால் நிகழும் இன்பவுணர்வினைப் பயவாமையின் அஃது ஒரு கதையாகத் தொடுக்கற்பால தன்றென்பதூஉம், அவ்வாறன்றி இடையூறுகளால் தாக்குண்டு நன்றாகவோ தீதா கவோ முடியும் ஒருவரது ஒழுகலாறே இருதிறத்தார்க்கும் வியப்பினையும் இன்பவுணர்வினையுந் தந்து கதையாகத் தொடுக் கப்படுதற்குரித்தாமென்பதூஉம் இனிதுவிளங்காநிற்குமென்க.

அற்றேல், அங்ஙனம் இடையூறுகளால் தாக்குண்ணும் ஒருவரது ஒழுகலாறு மட்டுமே வியப்பினையும் இன்பத்தினை யுந் தருதல் என்னையெனின்; ஓர் யாற்று வெள்ளத்தின் விரை வும் விரைவின்மையும் வலிவும் வலிவின்மையும் அதனைக் குறுக்கிட்டு நிற்கும் அணையின் உரங்கொண்டே அறியப்படு தல்போலவும், ஒரு நெருப்பின் வன்மையும் மென்மையும் அத னால் எரிக்கப்படும் ஒரு கானகத்தின் அளவுபற்றியே உணரப் படுதல்போலவும், ஒரு சூறைக்காற்றின் கடுமையுந் தணிவும் அதனால் அலைத்து முறிக்கப்படும் மரங்களின் நிலைபற்றியே அளந்தறியப்படுதல் போலவும், ஒருவருடைய அறிவாற்றல் உடலாற்றலும் மனநலமும் அவையின்மையுமெல்லாம் அவரது ஒழுகலாற்றை வந்து இடைமறிக்கும் இடையூறுகளின் வன் மை மென்மை வாயிலாகவே நன்களந்தறியப்படுமென்க. அங் ஙனம் வந்து மறிக்கும் இடையூறுகளுக்கும் அஞ்சாது அவற்றை

மேற்கடந்து செல்வான்றன் ஆண்மையினைக் கண்டு வியந்து மகிழ்தலும், மற்று அவ்விடையூறுகளை எதிர்ந்தும் அவற்றை மேற்கொளமாட்டாது அயர்ந்து மாழ்குவானைக் கண்டு இரங்கி வருந்துதலும், இனி அவைதம்மைக் கண்டு அஞ்சியோடுவானைக் கண்டு இழித்து இகழ்தலும் மக்கள் எல்லார்மாட்டும் இயற்கையாய் நிகழக் காண்டுமன்றே. ஆகவே, அத்தன்மையவாம் இடையூறுகளால் தாக்கப்படாதவன்றன் உரமும் உரமின்மையும் அறிதற்கு வேறு விழுமியவாயில் ஒன்றுங் காணப்படாமையின், அப் பெற்றியான்றன் ஒழுகலாறு மக்களெவர்க்கும் விழுமிதாம் இன்பம் பயவாமையும் இயற்கையாய்க் காணப்படுகின்றது. இவாற்றாற், கதையென்றற்குச் சிறந்தன இடையூற்றின் வாயிலாக ஒருவன்றன் அல்லது ஒருத்திதன் உள்ளநிலையினைப் புலப்படுத்தி, அவ்வாற்றால் அதனைப் பயில்வார்க்குங் காண்பார்க்குங் கேட்பார்க்கும் இன்பவுணர்வினைஎழுப்புமியல்பினவாமென்று தெளிந்து கொள்க.

இனி, இச்சாகுந்தல நாடகத்தின்கண் நுவலப்படுங் கதை நிகழ்ச்சியும் இடையிடையே வந்து குறுக்கிடுந் தடைகளால் அந்நிகழ்ச்சிக் குரியாரின் இயற்கை நிலைகளைப் புலப்படுத்தி அவற்றையுணர்வார்க்கு அச்சமும் வியப்பும் முடிவறிவேட்கையும் மகிழ்ச்சியும் பயந்து அவரை இன்புறுத்துமாறு ஒருசிறிது காட்டுவாம். துஷியந்தவேந்தன் தேரிலமர்ந்து வில்லுங்கணையுமேந்தி ஒருமானைப் பின்றொடர்ந்த வண்ணமாய் ஒருகானகத்தினூடு விரைந்துசெல்கின்றுழித் துறவோர்சிலர் இடையே புகுந்துஅம்மானினைக் கொல்லலாகாதென்று மறிக்க, அரசனும் அவரது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து அதனைக்கொல்லாது விட்டுவிடுகின்றான். இதனால், அரசன் ஒருயிரைக் கொல்ல முனைந்து நின்றவழியும், அறவோர் சொல்லுக்கு அடங்கி அதனை அவ்வாறு செய்யாது விட்ட மனநலன் உடையனாதல் புலனாகின்றதன்றோ? இன்னும், நடுவே புகுந்ததுறவோர் மேல்

நடைபெறவேண்டுங்கரை நிகழ்ச்சிக்கும்வழிசெய்குநராய் நிற்றலும் அறியற்பாற்று; யாங்ஙன மெனின், அவர்கள் அவ்வரசனைக் கண்ணுவர் ஆசிரமத்திற்குச் சென்று அங்கே சகுந்தலையால் விருந்தேற்கப்படுமாறு ஏவுகின்றமையினென்பது.

இனி, அவ்வாசிரமத்திற்குள் நுழைந்த அவ்வரசன் தனக்குச் சிறிது தொலைவிற் சகுந்தலையும் அவடன் தோழிமாருங் குடங்களில் முகந்தநீரை இளஞ்செடிகளுக்கு விட்டுக்கொண்டு உரையாடி வருதலையும், அவர்கள் அழகில் மிக்கவராய் இருத்தலையுங் கண்டு, அவர்கள்பால் உடனே செல்லுதற்குமாட்டானாய், மரச்செறிவுகளின் மறைவில் நின்றபடியாய் அவர்களை நோக்கி அவருரையாட்டுகளையுங் கேட்கின்றான். இந்நேரத்தில் ஒருவண்டு சகுந்தலையின் முகத்தண்டை பறந்துவந்து அவளைத்துன்புறுத்தாநிற்க, அத்துன்பத்தினின்றுதன்னை விடுவிக்குமாறு அவள் தன்தோழிமார்களை வேண்டியழைக்கின்றாள். தோழிமாரோ, தமதுநாட்டுக்கு அரசனான துஷியந்தன் அண்டையில் இருத்தலை அறியாராயிருந்தும், பகடிக்காக 'நம்மையெல்லாங் காக்கும் அரசன் துஷியந்தனைக்கூப்பிடு!' என்கின்றனர்; என்றதும், மறைவிலிருந்த அரசன் தன்னைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுதற்கு அதுதான் தக்கநேரமெனக்கருதி அவ்வண்டை ஓச்சுவான்போல் அதனை அதட்டிய வண்ணமாய் அவர்மருங்கு அணைகின்றான். பார்மின்கள்! அரசனது இயக்கத்திற்குத் தடையாய்ப்புகுந்த துறவோர் அவற்குச் சகுந்தலையைக்காட்டினர்; சகுந்தலையின் இயக்கத்திற்குத் தடையாய்ப் புகுந்த ஒருவண்டு அவட்கு அரசனைக்காட்டிற்று. இன்னும், பின்நிகழ்ந்த தடையானது சகுந்தலை சிறிதுவருந் துன்பத்திற்கும் அஞ்சி வெருளும் மென்றன்மை யுடையளென்பதனையும், இத்துணைமெல்லியல் புடையாள் இனித் தன் கணவனால் தனக்குவிளையுந்துன்பத்தை எங்ஙனந் தாங்குவா ளென்பதனையும் அறிவித்தல் காண்க. இவ்விருவகைத்தடைகளால் இடைமறிக்

கப்பட்டுச் செல்லும் இக்கதைநிகழ்ச்சி, தன்னைப்பயில்வார்க்கு வியப்பு முடிவறியும்வேட்கை இரக்கம் முதலியவுணர்வுகளைக் கிளறி மகிழ்ச்சிசெய்தல் உணர்ந்துகொள்க.

இன்னும், அரசன் மேற் சொல்லியவாறு சகுந்தலையின் தோழிமாரோடு உரையாடிக் கொண்டு தான் சகுந்தலை மேற் கொண்ட காதலைப்புலப்படுத்தியுஞ், சகுந்தலை தன்மேற் கொண்ட காதலை உயத்தறிந்துந் தானும் அவரும் இன்புற்று நிற்கையில், அக்கானகத்தினூடு ஒருகாட்டியானை அதனை யுழக்கிக் கொண்டு வருதலையுணர்ந்து அங்கு இயங்குவார் இடும் பெருந் திகில் ஓசை அவரது நேயநிகழ்ச்சிக்கு இடையூறாய்ப்புகுந்து, அம்மகளிரையும் அவ்வரசனையும் வேறுபிரித்து, இதனைப் பயில்வார்க்கு அச்சத்தினையும், பின் இக்கதைநிகழ்ச்சி யாதாய் முடியுமோ என முடிவறியும் வேட்கையினையும் விளைவித்து நிற்ற லறிந்து கொள்க.

மேலும், அங்ஙனஞ்சகுந்தலையைச் சடுதியிற் பிரிந்து தன் கூடாரத்துட் சென்றுவைகி அவள்வயப்பட்ட நினைவினனாய், மறித்தும் அவள்பாற் செல்லுதற்கு வாயிலென்னை யென்று ஆராய்ந்து வருந்திக்கொண்டிருக்கும் அரசன் பால், மீண்டும் அவ்வாசிரமத்திலுள்ள துறவிகள் சிலர்போந்து, கண்ணுவமுனிவர் வரும்வரையில் தாம் வேட்கும் வேள்விகட்கு அரக்கரால் இடுக்கண் உண்டாகாதவாறு அவற்றைப் பாதுகாக்கவென்று வேண்ட, அரசனும் அதற்குடனே இயைந்து, மீளத் தான் சகுந்தலைபாற் செல்லுதற்கு அதனையே ஏற்றதொருவாயிலாகப் பற்றுதல் காண்க. மீண்டும் நேர்ந்த இத்துறவோர் வேண்டு கோள், இடையறுந்த மணிக் கோவைப் பொற்சரட்டினை இணைக்கும் பொன் ஆசுபோல், இடைவிட்ட இக்கதைநிகழ்ச்சியினைத் தொடர்பு படுத்துதலின், இஃது இதன் முடிவறியும் வேட்கை கிளர்ந்தார்க்குப் பெருமகிழ்ச்சியினைப் பயத்தல் தேர்ந்து கொள்க

இன்னும், துறவோரின் வேண்டுகொளுக்கு இணங்கி அரசன் மீண்டுங் கண்ணுவரது பாழிக்கு (ஆசிரமத்திற்கு)ச் செல்லத் துவங்குகையில், அரசன்றன் அன்னைதனது நோன்பு முடிவின்கண் தன்னோடு உடனிருக்குமாறு அரசனைக் "காலந் தாழாது நகருக்கு மீள்க" எனக் கட்டளை விடுத்தமை, பின்னும் அரசற்கோர் இடையூறாய்ப் புகுதல் காண்க. இங்ஙனம் மறித்தும் புகுந்த இடையூற்றை அரசன் தன் நண்பனாகிய விதூஷகனை நகர்க்குப் போக்குமாற்றால் நீக்கிவிடுதலின், இதுவுங் கதைநிகழ்ச்சியினை மீண்டுந் தொடர்புபடுத்துங் கருவியாய்ப் பயில்வாறை இன்புறுத்துதல் அறிந்துகொள்க.

அதுவேயுமன்றி, இரண்டாம்வகுப்பின் ஈற்றில், இந்நாடக ஆசிரியன் மேல்வருங் கதைநிகழ்ச்சிக்கு ஒருபெருங் காரணமாகத் தந்திருக்குங் குறிப்பும் பெரிதும் வியக்கற்பாலதாயிருக்கின்றது. மேலே, சகுந்தலையை முற்றும் மறந்துவிட்ட அரசன்பாற், கண்ணுவரால் விடுக்கப்பட்டுச் சென்ற அவள், அவன் தன்னைக் கானகத்தில் மணந்த வரலாறுகளையெல்லாம் எத்துணையோ எடுத்துரைத்தும், அவன் அவைகளை நினைவுகூரகில்லானாய் அவளை வெறுத்து ஒதுக்கியபிற் சிலநாளிற் கிடைத்த தனது கணையாழியைக்கண்டு, அவளைத் தான் மணந்த வரலாறுகளையெல்லாம் நினைவுகூர்ந்து தன் நேயனாகிய விதூஷகன் அவ்வரலாறுகளைத் தனக்கு நினைவூட்டாமை என்னையென்று அவனை வருந்திக்கேட்டலும், அவ்விதூஷகன் "உண்மையில் எனக்கு அத்துறவிமகளிடத்தில் எவ்வகையான விருப்பமும் இல்லை. * * * நான் பகடியாய்ச் சொன்ன சொற்களை உண்மையாக நினையாதே" என்று அரசன் இரண்டாம் வகுப்பின் ஈற்றிலே கானகத்திற் றனக்குச்சொல்லிய சொற்களை எடுத்து மொழிந்தமை காண்க. ஆகவே, மேல்நிகழுங் கதைநிகழ்ச்சியினை முன்னுணர்ந்து, அதற்குதவியாக அரசன் வாய்மொழியில் வைத்துக் காளிதாசர் இரண்டாம் வகுப்பின் ஈற்றிற்

கூறிய சொற்களின் பயன் பெரிதும் நினைவுகூர்ந்து வியக்கற் பாலதா மென்க.

இன்னும், அரசன் சகுந்தலையை மணந்து சிலநாள் வைகிப், பின்னர்த் தன் நகர்க்கு ஏகி, அவளைத் தன்பால் அழைத்துக்கொள்ள விழைந்தவன், அதுசெய்யாது அவளைமுற்றுமே மறந்துபோய் விட்டான். இவ்வளவில் இந்நாடகம் நின்றுவிடுமாயின், அரசன் அவளை அங்ஙனம் அறவே மறந்துபோயது என்னை யென்றும், அவனால் அங்ஙனங் கைவிடப்பட்ட சகுந்தலையின் வாழ்க்கை பின்னர் எவ்வாறு ஆயிற் றென்றும் அறிய மாட்டாமையிற் பயில்வோர் உள்ளம் அமைதிபெறாது; அதனால் இந்நாடகஞ் சுவைகுன்றிக் குறைபாடு உடையதாகும். ஆகவே, ஆசிரியர் காளிதாசர், சகுந்தலை மாட்டுப் பெருங்காதல் கொண்டவனாகிய அவ்வரசன் அவளைஅங்ஙனம் எளிதிலே மறந்துவிடுதல் இயலாமை யுணர்ந்து, அவன் அவளை முற்றும்மறந்துபோதற்கு ஒருபெருங்காரணங் கற்பிப்பாராய்த், துருவாசர் சாபத்தை இந்நாடகத்தின் நான்காம் வகுப்பின் துவக்கத்திலேயே வருவித்தல் காண்க. தன் ஆருயிர்க் காதலனையே நினைந்து அவன்வய மாகிய உள்ளத்தினளாய்த், தன்னையுந் தன்னைச்சூழ நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஒருங்கேமறந்து அயர்ந்து தன்குடில் வாயிலில் அமர்ந்திருந்த சகுந்தலை, சடுதியில் விருந்தினராய்ப் போந்த துருவாசரின் வருகையையும் உணராதிருப்பவே, அவர் அவள்மேற் சீற்றங்கொண்டு "நின்மனம் எவன்வயப்பட்டு எவனையே நினைந்து கொண்டிருக்கின்றதோ, அவன் * * * நினைவூட்டப் பட்டாலும் நின்னை நினையா தொழிக" என்று வசை (சாபம்) கூறிச்சென்ற ஒருநிகழ்ச்சியினை ஆசிரியர் ஈண்டுப் படைத்து மொழிந்தமையும். இவ்வளவிலும் அக்கதை நிகழ்ச்சியினை அறுத்து நிறுத்தாமல், "நினைவுகூர்தற்கு அடையாளமான ஓர் அணிகலத்தைக் காண்டலும் அவ்வசவு நீங்கும்" என்று

அதுதீர்தற்கும் வழிசெய்து, சகுந்தலை மீண்டுந் தன் காதலனைக் கூடுவதாகிய நிகழ்ச்சியினைத் தொடர்புபடுத்து வைத்தமையுமாகிய அருந்திறன் பெரிதும் பாராட்டற் பாலதொன்றாய்த் திகழ்கின்றது.

அதுவேயுமன்றி, மேற் சொன்னவாறு நேர்ந்த துருவாசர் வசையினைச் சகுந்தலை அறிவளாயின், அவள் தன்கையில் அரசன் அணிந்த கணையாழியின்பாற் கருத்து மிக வுடையளாய் அது தன் கையைவிட்டு நழுவாமற் பாதுகாத்து ஒழுகுவளாகலின், அரசன் அவளைமறத்தலும் நேராது. அது நேராதாகவே, மேற் கதைநிகழ்ச்சியுஞ், சகுந்தலையின் மனத் திட்பத்தையுங் கற்பின் கடப்பாட்டையும் ஊடுருவி ஒளிர மாட்டாதாய்ச் சுவைகுன்றியொழியும். ஆகவே, ஆசிரியர் காளிதாசர் அத்துணைக் குறைபாடுகளும் இதன்கண் ஏறுமை விலக்குதற் பொருட்டு ஈண்டுச்செய்த செய்கைத்திற நுட்பம் நினையுந்தோறும் பேருவகையினை ஊட்டாநிற்கின்றது. துருவாசர் வருகையினையும், அவர் கூறிய வசைமொழியினையும் அறிந்த தோழிமார், அவைதம்மை அறியாதிருந்த சகுந்தலைக்கு அவற்றை அறிவியாமலே விடுமாறு செய்த ஆசிரியரது நுட்பவினைத் திறன், கதையின் றொடர்பை உள்நுழைந்துகண்டு இணைக்க மாட்டார்க்கு விளங்காதாயினும், அதனை அவ்வாறு கண்டு தொடுக்க வல்லார்க்குப் பெரியதோர் இறும்பூதினைப் பயக்குமென்க.

மேலும், ஏழுவகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட இந்நாடகக் கதைச் சுவையானது, துவக்கத்திலிருந்து படிப்படியே உயர்ந்து நடுநிற்கும் நான்காம் வகுப்பின்கண் இனி யுயர்தற்கு எல்லை இல்லையாமளவில் வந்துநிற்றலும், அதன்கட் சொல்லப்பட்ட துருவாசர் வசைமொழியானது ஒரு மணிக்கோவையினை இணைக்குங் கொக்குவிற்போல முன்பின் கதைநிகழ்ச்சியினைத் தொடர்புபடுத்துங் கருவியாய் உறுதலும் நினைவிற்

பதிக்கற் பாலனவாகும். இந் நாடகத்தினைப் பயில்வார் இதன் நடுநிற்கும் நான்காம்வகுப்பினை நோக்கிச் செல்லுங்காற் சகுந்தலை தன்கணவனால் மறந்துவிடப்பட்டுத் தனியளாய்த் துயர் கூர்ந்துநிற்கும் நிலையினை நினைந்து கவலையும், உயர்ந்தோர் நிலையிற்றப்பார் என்பதனால் ஆறுதலும், இன்னாமை வந்தக்கால் இறைவனையே துணையாகப்பற்றுதலுந், துருவாசர் வசைமொழியினை யுணர்ந்து அச்சமும், அதுதீர்தற்காம் மருந்தினை அறியப்பெறுதலால் மனத்தேர்ச்சியுங், கருக்கொண்டு கணவனால் மறக்கப்பட்ட சகுந்தலையின்பால் இரக்கமும், அவள் தந்தையார் அவனையும் அவள்கூடிய யாழோர் மணத்தையும் மகிழ்ந்தேற்றமை தெரிந்து உவகையுஞ், சகுந்தலையைக் கணவன் இல்லத்திற்கு ஏகுவித்தல் வேண்டி அவ் வாசிரமத்திலுள்ள மகளிர் அவட்கு மங்களவாழ்த்துச் செய்யும் முறை கண்டு ஒருவகை மகிழ்ச்சியுந், தோழிமாரும் அவள்தந்தையும் அவளைவிட்டுப் பிரியுங்காற் படும் ஆற்றாமையால் மன உருக்கமும், அவள்தந்தையார் அவட்குக்கூறும் அறிவுரையின் வாய்மையால் இல்லற வுணர்ச்சியும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றிநிற்ற லுணர்ந்து இன்புறுமாறு ஆசிரியர் இதனை அமைத்ததிறம் பெரிது! பெரிது!

இதன்பின், தன்பாற்போந்த சகுந்தலை தன்காதன்மனைவியே என்பதனை நினைவுகூராது அவனை அரசன் விலக்கியவுடன் அவள் ஓர்அரம்பை மாதினால் எடுக்கப்பட்டு வான்வழியே மறைந்து போயினாள் எனமொழியும் அவ்வளவில் இந் நாடகக்கதை முடிக்கப் படுமாயிற், பின்னும்அது பயில்வார்க்கு முடிவறியும் வேட்கையினைத் தணியாமையிற் குறைபாடு உடைத்தாம். அக்குறைபாடு நீக்குதற்கு ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து ஆசிரியர் இக்கதையினை நடாத்துந்திறன் சிறிது காட்டுதும். செம்படவன்ஒருவன் பிடித்த மீன்ஒன்றன் அகட்டிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கணையாழி ஒன்று துஷியந்த

மன்னன் பெயர் செதுக்கப்பட்டதாயிருத்தல் கண்டு காவலாளர் அதனை அவ்வரசன்பாற் கொணர்ந்து கொடுக்கின்றனர். அரசன் தன் பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ள அதனைக் காண்டலும், துருவாசர் இட்ட வசைமொழியின் தீது நீங்கப்பெற்றானாய்த், தன்னால் விலக்கப்பட்ட சகுந்தலையைத் தான் காதன்மணம் புரிந்துகொண்டவனென்று தான் அவளது கைவிரலில் அணிந்த கணையாழியே அது வென்றும், அவள் தன்பால் வருகின்றுழி வழியி லிருந்த ஒரு வாவி நீரில் அவள்தான் அறியாதபடியே அஃது அவள் கையைவிட்டு நழுவி விழுந்ததாகல்வேண்டுமென அவளுடன் போந்த கௌதமி அம்மையார் கூறியது வாய்மையேயாகல் வேண்டுமென்றுந், தான் அவளைமணந்த வரலாறுகளை அவள் தன்முன்னே எடுத்துரைக்க அவற்றைத் தான் பொய்யெனக் கருதியதெல்லாம் நினைவிழப்பே யென்றும் நன்கு நினைவுகூர்ந்து அரசன் ஆற்றொணாத்துயரமெய்திப் புலம்பும் வகைகளையெல்லாம் ஆசிரியர் இதன் ஆறும் வகுப்பின்கண் மெல்லெனநுவன்று மெல்லச்செல்லுதல் காண்க.

இன்னும், இந்நாடகக் கதைநிகழ்ச்சியினைப் படிப்படியே உயர்த்துக் கொண்டுசென்று, நான்காம்வகுப்பின் இறுதியிலே ஓர் ஆற்றாமைக்கு இடனாய் அதனை உச்சியிலேற்றின ஆசிரியர், பின்னர் ஐந்தாம்வகுப்பிலே மிக்கதொருதுயரத்தில் அது கீழ் இறங்குமாறு செய்து, அதன்ஈற்றில் அதனைக் கரைகாணாத் துயர்க்கடலில் அமிழ்த்துவாராய்க், கதைத்தலைவியாகிய சகுந்தலையையே கட்புலனுக்குத் தென்படாவாறு வான்ஊடு மறையச்செய்த திறன் ஓர்ந்துகொள்க.

அங்ஙனங் கதைத்தலைவியையுந் தலைவனையுந் துயர்க்கடலுள் அமிழ்த்தி, அத்துணையில் அதனைவிட்டுப் போதல் நல்லிசைப்புலமை யாகாமையின், அத்துயர்க் கடலுள் அமிழ்ந்தார் அனைவரையும் அதனிலிருந்தும் மேலெடுத்து விடுதற்கு

ஆரும் வகுப்பில் ஆசிரியன் செய்த சூழ்ச்சித்திறனை இன்னுஞ் சிறிது காட்டுதும். தலைமகள் தலைமகன் அவர்க்குரியாரை யெல்லாம் பெருதுயர்க்கடலுட் படுப்பித்தற்கு ஏதுவாய் நின்றது, அரசன் சகுந்தலை கையிலிட்ட கணையாழி உற்றநேரத்தில் அவளது கைவிரலினின்றுங் கழன்று ஒருபெருந்தடத்தினுள் அமிழ்ந்திப் போன நிகழ்ச்சியேயன்றோ? அங்ஙனம் ஆழ்ந்தாரை யெல்லாம் அதனிலிருந்தெடுத்து இன்பக்கரை சேர்க்கலுறுவார், முன்னை தானும் ஆழ்ந்து பின்னே எல்லாரையும் இடர்க்கடலுள் ஆழ்த்திய அக்கணையாழியினை முதற்கண் மேலெடுத்தலே செயற்பாலார். தான் ஆழ்த்தியபொருளை மேலெடுத்து விடவே, அதனால் ஆழ்ந்தாரெல்லாரும் மேலுயர்ந்து கரைசேர்ந் தின்புற்றிருத்தல் தானாகவே நிகழும். ஆகவே, ஆசிரியர் காளிதாசர் ஆறும்வகுப்பின் துவக்கத்திலேயே, அக்கணையாழியினை மேற்கொணர லாயினாரென்க.

அங்ஙனம் அதனை மேற்கொணருமிடத்தும், ஐந்தாம் வகுப்பின் இறுதியில் துன்பத்தால் ஊடுருவப்பெற்று மகிழ்ச்சியை இழந்தார்க்கு, அதனை மீண்டும் வருவித்து அவருள்ளத்தை ஆற்றுதலன்றோ செயற்பாலதாம். ஈண்டு ஆசிரியனும் அங்ஙனஞ் செய்ததுண்டோவெனின்; உண்டு. தான்பிடித்த மீனின் வயிற்றைக் கிண்டக்கால் அதனிலிருந்தெடுத்த அரசனது கணையாழியை விலைசெய்யக் கொணர்ந்த செம்படவனை ஊர்காவற்காரரும் அவர்க்குத் தலைவனான கொத்தவாலும் பிடித்துக் கொள்ள, அவனும் அவரும் உரையாடும் பகுதிகள் நகைச்சுவை பயத்தலுடன், அவனைக் கொடுமையாக நடத்தாமற் கொத்தவால் அவன் வாய்மொழியின் உண்மை கண்டு அவனுக்கு அரசனிடமிருந்து பரிசு வாங்கிக் கொடுத்து, அவனுடன் கேண்மை பாராட்டிச் செல்லும் பகுதியும் முதற்கட்டோன்றிய நகைச்சுவையினைச் சிதையாதாய்ப் பயில்வாருடன் எல்லாரையும் மகிழவைத்தல் காண்க. நான்

காம் வகுப்பிலிருந்து உள்ளங்குழையுந் துன்பத்தின்பக்கமாய்த் திரும்பி, ஐந்தாம்வகுப்பின் ஈற்றிற் பெருகி நிரம்பிய துயர்க்கடலுட் போந்துவிழுந்தஇந்நாடகக்கதைநிகழ்ச்சியை ஆறாம்வகுப்பின் துவக்கத்திலேயே அதன்க ணிருந்தும் எடுத்து நகையும் மகிழ்வும் மேன்மேன்மிகுமாறு அதற்கு மீண்டும் உயிர்ப்பேற்றிக் கொண்டுசென்று, ஏழாம்வகுப்பின்கண் ஆசிரியன் அதனை இனிதுமுடிக்கும் அரியபெரிய புலமைத்திறங்கண்டு இன்புறுக.

இனி, இந்நாடகக் கதைநிகழ்ச்சிக்கு ஓர் அச்சாணி போல் இடைப்புகுந்து நின்ற துருவாசர் வசைமொழிக்கு ஒருமீனை அடையாளமாக நிறுத்தியுஞ், சகுந்தலை துஷியந்தனை இடை நின்று பிணிக்குங் காதல் அன்பிற்கு ஒரு கணையாழியை அடையாளமாக நிறுத்தியுங், காதலராவார் தம்மை ஒருங்கு பிணிப்பித்த இறைவன்திருவருட்டுணையினை நாடாது தாம் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிந்த நிலைமையினையே நினைந்து துயர்கூர்ந்து நின்றால் அவரது உள்ளந் திட்பம் இன்றி நீர்போல் நெகிழ்ந்த பதத்ததா யிருத்தலின் அத்தகைய வுள்ளத்தையே பிறரிட்ட வசைமொழிபற்றியிருக்கும் என்பதற்கு அம்மீன் இருக்கும் ஒருதடாகநீரை அடையாளமாக நிறுத்தியுந், தனது துணையை எதிர்பாராத காதலர்க்கும் அவரது அன்பின் மிகுதியைப் பாராட்டி இறைவன் திருவருளே ஒருகாற் றுணையாய்ப்போந்து நின்று அவரதுள்ளத்தைப் பற்றிய வசைமொழியினைப் போழ்ந்து அதனால் விழுங்கப்பட்ட அவரது காதலன்பினை மீள்வித்து மிளிரச் செய்யும் என்பதற்குத் தற்செயலாய்த் தான் வீசிய வலையிற் சிக்குண்டு போந்த ஒரு மீனின் வயிற்றைப் போழ்ந்து அதன்கணிருந்தும் எடுத்த அரசனது கணையாழியை வெளிக்கொணர்ந்த ஒருசெம்படவனது செயலை அடையாளமாக நிறுத்தியும் ஆசிரியன் இந்நாடகத்தை ஆக்கியிருக்கும் நுண்மாண் நுழைபுல வியல்பு உய்த்துணர்ந்து களிக்கற்பாலதா மென்க.

இனிக், கணையாழியைக் காணுமுன் அரசனால் விலக்குண்டு வானூடுமறைந்து ஏகிய சகுந்தலை எவ்வாறு ஆயினாள் எனவுங், கணையாழியைக் கண்டபிற் சகுந்தலையைத் தான் மணந்த வரலாறுகளெல்லாம் ஒரு சிறிதும் விடாமல் நினைவு கூர்ந்து ஆற்றெணுத் துயர் கொண்ட அரசன் எவ்வாறு யினான் எனவும் அவர்தம் முடிவு அறியும் வேட்கைஅடங்கப் பெருதாய் இதனைப் பயில்வோருள்ளந் துயருறுமாகலின், அதனையும் விடுவித்தற்கு ஆசிரியன் இதன் ஆறும் வகுப்பின் ஈற்றிலும், ஏழாம் வகுப்பிலுஞ் செய்யுஞ் செய்கைத் திறனையும் ஈண்டுக் காட்டுதும்.

அரசன் தனது கணையாழியைக் கண்டதுமுதற் சகுந்தலையையன்றிப் பிறிது எதனையும் நினையமாட்டானாய்க் கழி பெருந் துயர்கூர்ந்து, அவளது வடிவழகை ஓர் ஓவியமாக வரைந்தவாறே தனது இளமரக்காவில் இருப்புழிப், பிள்ளைப் பேறின்றி இறந்துபோன பெருஞ் செல்வரான ஒருவணிகரின் செய்திகேட்டுத், தனக்கும் புதல்வற்பே றின்மையால் தனது நிலைமையும் அங்ஙனந்தான் ஆகப்போகின்றதென்னும் எண்ணந் தோன்ற ஆற்றகில்லா இடும்பையுற்று அயர்ந்து மெய்ம் மறந்து கிடக்கின்றான். அந்நேரத்தில், "ஓ பார்ப்பானைக் காப்பாற்று! பார்ப்பானைக் காப்பாற்று!" என்னும் ஓலக்குரலொலி சடுதியில் எழவே, அரசன் உடனே உணர்வுகூடி யெழுந்து, தன் நண்பனும் விதூஷகனுமான மாதவியன் என்பான் கட்புலனாகாத ஒரு கொடும்பேயால் மேலெடுக்கப்பட்டு அரண்மனையின் உச்சித்தளத்தின்கண் வைத்துக் கழுத்து முறிக்கப்படுகின்றான் என்பதறிந்து, அந்நொடியே வில்லுங் கணையும் ஏந்தி அப்பேயைத் தொடர்ந்து அரண்மனைமேற் செல்ல, அவனெதிரே இந்திரன் தேர்ப்பாகனான மாதலி வருகின்றான். அவனைக் காண்டலும் அரசன் அம்பை வில்லினின்றும் எடுத்துவிட்டு, அவன் வந்தசெய்தி கேட்டறிந்து, இந்திரனுக்குப்

பகைவரான ஓர் அரக்கர் கூட்டத்தைத் தொலைக்கும்பொருட்டு அவனது வேண்டுகோட் படியே அவன் கொணர்ந்த வான வூர்தியில் ஏறி இந்திரனது வான்நகர்க்குச் செல்கின்றான். என்னும் இத்துணையில் இக்கதை நிகழ்ச்சியினை ஆசிரியர் ஆறும் வகுப்பின்கட் டொடர்புபடுத் திருத்தலின், இதனைப் பயில்வாரது உள்ளம் அரசன்றன் ஆற்றா நிலைமையினை யறிந்து, அஃதெவ்வாறு ஆயிற்றென மேலும் அறிதற்கு அவாவிய வேட்கையினை இஃது ஒருசிறிது தணிவு செய்தல் காண்க.

அற்றாயினும், ஆறும் வகுப்பின்கண் ஒரு சிறிது தணிவு செய்யப்பட்ட முடிவறியும்வேட்கை, வானுலகிற்சென்ற வேந்தன் எவ்வாறாயினான் என அறிதற்கு மேலுங்கிளர்ந்து நிற்குமாகலின், அதனை முற்றுந் தணிவுசெய்தல் யாண்டெனின்; அதற் கன்றே ஏழாம் வகுப்பு எழுந்த தென்பது. ஏழாம்வகுப்பின் துவக்கத்திலேயே, துஷியந்த மன்னன் அரக்கர்களைத் தொலைத்து அவ்வாற்றால் தேவேந்திரற்குப் பேருதவிபுரிந்து, அவன் தனக்குச்செய்த பெருஞ் சிறப்புகளை ஏற்று, அவனது வானவூர்தியில் இவர்ந்து மண்ணுலகுக்குத் திரும்புகின்றான் என்பது நுவலப்பட்டமையால், அரசனது வான் செலவை அறிவான்வேண்டி யெழுந்த வேட்கையினை ஆசிரியன் சுருங்கிய கூற்றிலேயே தணித்தானாயிற்று.

இனிச், சகுந்தலையின் பிற்கால நிலையினை அறிதற்கு முனைந்து நின்ற வேட்கையினைத் தணிவுசெய்து, அவ்வாற்றால் இந்நாடகக் கதை நிகழ்ச்சியினை இனிது முடிக்கும் ஆசிரியன்றன் அறிவாற்றல் உணரற்பாற்று. வான்வழியே மண்ணுலகு நோக்கிக் கீழ் இழிந்து வருந் துஷியந்தன் அவ்வழியிற் றனக்கெதிரே பொன்னொளி துலங்கத் தோன்றிய ஏம கூடம் என்னும் மலை காசியப முனிவர் தம் மனைவியொடு தவம் புரியும் பெருமைவாய்ந்த தென்பது மாதலி சொல்லக்கேட்டு, அம் முனிவரை வணங்குதற்கு விழைந்து அம்மலைக்கண் இழிந்து

அங்குள்ள தவப்பள்ளிக்குச் செல்கையில், இடையே விளையாடிக் கொண்டிருந்த 'சர்வதமனன்' என்னுஞ் சிறுவன் சகுந்தலைக்குந் தனக்கும் பிறந்த மகனே யென்பதுணர்ந்து, பின்னர் அங்குள்ள முனிவர் மகளிரால் தன்கணவன் வந்தசெய்தியறிந்து தனக்கெதிரே வந்த சகுந்தலையைக் கண்டு ஆற்றுமை மிக்கு வருந்த, அங்ஙனமே சகுந்தலையும் நெஞ்சம் நெக்குருகிக் கண்ணீர் சிந்தப், பின்னர்த் தானும் அவளும் புதல்வனும் மாதலி அழைப்பச்சென்று காசியபரையும் அவர்தம் மனைவியாரையும் வணங்கி அவர்தம் அருள்பெற்று, வானவூர்தியில் மீண்டும் ஏறித், தனது நகர்க்குப் போந்து இனிது வாழ்ந்தனன் என ஆசிரியர் இந்நாடகக் கதையினை முற்றுந்தொடர்பு படுத்தி முடித்துப், பயில்வாரது உள்ளத்தின் வேட்கையைத் தணிவுசெய்து, அவரை மிக மகிழச் செய்த திறன்கண்டு வியந்திடுக.

இவ்வேழாம் வகுப்பின் கண் ஆசிரியர் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஆற்றுமையும் அமைதியும் அடுத்தடுத்துத் தோன்றுமாறு கதை நிகழ்ச்சியினைத் திருப்பித் திருப்பிச் செலுத்துஞ் செய்கைத்திறனை என்னென்பேம்! காசியபரது தவப்பள்ளியின் அருகே அரசன் சிறிது அமர்ந்திருக்கையிற், சடுதியில் ஒருசிறுன் ஒருசிங்கக் குட்டியை இழுத்தவண்ணமாய் முனிவர் மகளிர் இருவருடன் வருதலும், அரசன் அவனைக் காண்டலும் அவன்மீது விழைவுமிக்கு முளையிலேயே அவனிடத்துக் காணப்படும் ஆண்மையினை வியந்து அவன் பிறப்பினை ஆராய்தலும், அங்ஙனம் ஆராய்கையில் அவன் துஷியந்தனுக்குஞ் சகுந்தலைக்கும் பிறந்தமகன் என்பதை அம்முனிவர் மகளிர் அவனேடு உரையாடுஞ் சொற்களிலிருந்தும், அரசன் அச்சிறுவனது கையினின்றுங் கழன்று கீழ்விழுந்த காண்டகத்தைத் தான் தன் கையிலெடுத்தும் அதனுல் அவன் ஊறுபடாதிருத்தல் கொண்டு அம்மகளிர் இறும்பூதுற்று உரைத்த

உரைகளிலிருந்தும் அச்சிறுன் தன் மகனே என்று துணித லும், இந்நிகழ்ச்சியெல்லாம் அம்மகளிரால் அறிந்து பேர்ந்த சகுந்தலையும் அரசனும் ஒருவரையொருவர் நோக்கி ஆற்றுமை யுறுதலும் பிறவும் எத்துணை நுட்பமாக எத்துணை அழகாக எத்துணை இனிமையாக ஆசிரியனால் இடையே தொடுத் தமைக்கப்பட் டிருக்கின்றன ! இங்ஙனம் நாடகக் காப்பியம் அமைத்தலிற் காளிதாசரன்றிப் பிறர் எவர் வல்லார் ! என்க.

நாடகமாந்தர் இயற்கை

இனி, ஒருநாடகக் கதைநிகழ்ச்சியில் தலைவன் தலைவிய ராயும், அவர்க்கு நண்பர் பகைவர் பொதுமலராயுந் தொடர்பு பட்டு நிற்பார் இல்வழி, அந்நாடகமுந் தொடர்ந்த கதை நிகழ்ச்சி இல்லதாய் முடியும்; அஃதில்லையாகவே அஃதொரு நாடகமாதலும் இல்லையாம். ஆகவே, ஒருநாடகத்திற்குத் தலை வன் தலைவியரும் அவரொடு தொடர்புடையாரும் இன்றி யமையாது வேண்டப்படுவ ரென்பது.

அங்ஙனம் நாடகத்தலைமக்களும் பிறரும் அதற்கு முதன் மையாய் நிற்பினும், அவருடைய மன இயற்கையும் ஒழுக லாறுமே அதன் கதைநிகழ்ச்சிக்கு அடுத்தநிலையில் முதன்மை யுடையவாய்த் தோன்றுகின்றன. ஏனைப் பொதுமக்கள் எல்லா ரிடத்துங் காணப்படும் பொதுவியற்கையும் பொதுநிகழ்ச்சி யுமே தலைமக்களாக எடுக்கப்பட்டாரிடத்துங் காணப்படுமா யின், அவர் மற்றை எல்லாரையும் போல் மணந்துகொண்டு நடாத்தும் இல்வாழ்க்கை, அதனைக் காண்பார்க்குங் கேட் பார்க்கும் ஏதொரு சுவையும் பயவாது; பயவாதாகவே, அஃதொரு நாடகக்கதையாகத் தொடுக்கப்படுதற்கும் ஏற்றதா காது. ஆதலால், நாடகக் கதைநிகழ்ச்சிக் குரியாராகத் தெரிந் தெடுக்கப்படுந் தலைமக்களும் பிறருமாகிய மாந்தர் ஏனைப் பொதுமக்களிடைக் காணப்படாத தனிப்பட்ட இயற்கையுந் தனிப்பட்ட ஒழுகலாறும் உடையாராக இருத்தல் இன்றியமை

யாததாகும். அவ்வாறு அவர் ஒவ்வொருவர்க்குந் தனிச் சிறப்பாக உள்ள இயற்கைக்கு இசையவே அவரவர் ஒழுகலாறும் நடைபெறுநிற்கும். இவ்வொழுகலாறுகள் ஒன்றோடொன்று வந்து பிணையுங்கால், ஒன்றையொன்று தழுவியும், ஒன்று மற்றொன்றை எதிர்ந்து விலக்கியுஞ் செல்லுமாற்றாற் சுவைமிகவுடையவாய்த் தொடர்ந்துபோய் ஒரு கதையாக முடியக்காண்கின்றோம். எனவே, நாடகமாந்தரின் ஒழுகலாறுகளெல்லாம் அவரவர் இயற்கையின் வழியவாய்த் தோன்றி நாடகக் கதை பிணை நடாத்துமென்றுணர்தல் வேண்டும்.

இனி, நாடகமாந்தராகத் தெரிந்தெடுக்கப் பட்டாரின் ஒழுகலாறுகளுட் சில நல்லனவாயுஞ் சில தீயனவாயுஞ் சில இரண்டிலுஞ் சாராதனவாயுஞ் சில இரண்டுங் கலந்தனவாயும் நிகழக்காண்டலின், அவ்வொழுகலாறுகளை யுடையாரின் மன இயற்கைகளும் நல்லனவாயுந் தீயனவாயும் இரண்டிலுஞ் சாராதனவாயும் இரண்டுங் கலந்தனவாயும் இருக்குமென்பது உய்த்தறியப்படும். ஏனென்றால், உலகிய லொழுக்கத்தில் மக்களின் பலவேறு இயற்கைக்கு இசையவே அவர் பேசுவனவுஞ் செய்வனவும் புறத்தே புலனாதல் காண்கின்றோம். அன்பும் அறிவும் மிக்க சான்றோன் ஒருவன் சொல்வனவுஞ் செய்வனவு மெல்லாம், அவனைச் சார்வார்க்கு அன்பையும் அறிவையுந்தந்து அவரை மகிழ்வித்தல் காண்டு மல்லமோ? அவையிரண்டுமில்லாக் கொடியரின் சொற்களுஞ் செயலுமோ அவரைத் தலைப்படுவார்க்கு அச்சத்தையுந் துன்பத்தையுந் தருகின்றன! மற்று, நலந்தீங்கில்லாச் சோம்பேறிகளின் சொற்செயல்கள் எவர்க்காயினும் நன்மையையேனுந் தீமையையேனுந் தந்ததுண்டோ? இன்னுஞ்சிலர் சிலகால் நல்லராயுஞ் சிலகால் தீயராயுஞ், சிலர்மாட்டு நல்லராயும் ஏனைச் சிலர்மாட்டுத் தீயராயும் நடத்தலுங் காண்டுமன்றே! தன் மனைவிமக்கள் பால் அன்புடையனாய் நல்லனாய் ஒழுகும் ஒருகள்ளன், ஏனைப்

பிறர்பால் அன்பில்லாத தீயனைப் அவரது பொருளைக் கவர்ந்து செல்லுதலுங் காண்டுமே! ஆகவே கட்புலனாகாத மாந்தரின் மனவியற்கை, கட்புலனாகும் அவர்தஞ்செயல்களானுஞ் செவிப் புலனாகும் அவர்தஞ் சொற்களானுமே ஆராய்ந்து அறியப்படு மென்க.

அஃதொக்குமன்றாயினும், ஒரோ வொருகால் நல்லார் ஒருசிலர் தஞ் சொற் செயல்களால் தீயார் போலவுந், தீயார் ஒருசிலர் தஞ் சொற்செயல்களால் நல்லார் போலவும் பிழைத் தறியப்படுதலுங் காண்டுமேயெனின்; புறத்தே நிகழாநிற்கும் நல்லார்தீயாரின் சொற் செயல்களின் ஊடு புகுந்து அவரது மனவியற்கையினை ஆழ்ந்து ஆய்ந்து காணமாட்டாப் புல்லறி வினர்க்கு, நல்லாரைத் தீயாராகவுந் தீயாரை நல்லாராகவுங் கருதிவிடும் பிழைபாட்டுணர்ச்சி உண்டாமாயினும், உயிரி னியல்புகளை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து அளந்து காணும் நுண் ணறிவினர்க்கு அப்பெற்றித் தாகிய பிழைபாட்டுணர்ச்சி உண் டாகாதென்க. இங்ஙனம் நல்லாரைத் தீயாராகவுந் தீயாரை நல்லாராகவும், நல்லதைத் தீயதாகவுந் தீயதை நல்லதாகவுங் கருதிவிடும் பிழைபாட்டுணர்ச்சி பொதுமக்கள்பால் மிகுந்து காணப்படுதல் கண்டன்றே, நல்லிசைப் புலவர்களான **இளங் கோவடிகள், காளிதாசர்** முதலான ஆசிரியர் நுண்மாண் நுழைபுலம்மிக்க **சிலப்பதிகாரம், சாகுந்தலம்** அனைய காப் பிய நூல்களும் நாடகநூல்களும் இயற்றி, அவை வாயிலாக மக்களிற் சிறந்தார் இழிந்தார் தம் மனவியற்கைகளின் உயர்பு இழிபுகளை உள்ளவாறு புலப்படுத்தி, அல்வாற்றால் அப்பிழை பாட்டுணர்ச்சியினைத் தொலைக்குஞ் செந்நெறிகாட்டிப் பேதை யுலகினைத் தெருட்டுவாராயின ரென்க.

இனி, நாடகமாந்தரின் இயற்கை அவரவர் சொற் செயற் றொடர்புகளாற் புலனாகாமல் இரா. நல்லார் தமது நல்லியற்கை புறத்தார்க்குப் புலனாகாமல் ஒரோவொரு காரணம்பற்றிச் சில

கால் அதனை மறைத்துவைத்து ஒழுகுவாராயினும், பொல்லார் பிறரை ஏமாற்றுதற் பொருட்டுத் தமதியற்கை வெளியார்க்கு விள்ளாதவாறு அங்ஙனமே வைத்துக் கரந் தொழுகுவாராயி னும், இருதிறத்தார் இயற்கைகளுமே அங்ஙனம் எக்காலுந் தொடர்பாக மறைத்து வைக்கப்படுதற்கு அடங்கிக் கிடவா. அவர் அறியாமலே அவரதுண்மை யியற்கை அவருடைய சொற் செயல்களின் வாயிலாய் இடையிடையே புலனாய் விடும். ஆகவே, ஒருவன் அல்லது ஒருத்தியின் முழுமன நிலையை அவர் ஒரோ வொருகால் நிகழ்த்துஞ் சொற் செயல் களிலிருந்து அறிந்துகோடல் ஒரு சிறிதும் ஏலாது. தொடர் பாக அவர்தம் ஒழுகலாறுகளை நுனித்தறிந்து அளந்துகாண வல்லார்க்கே, அவ்வம் மாந்தர்தம் உண்மை மனவியற்கை விளங்காநிற்கும். மக்களின் உலக வாழ்க்கையில் ஊடுருவி நுழைந்து அவரவர் மன வியற்கைகளையும் அவற்றால் விளையும் நன்மை தீமைகளையும் உண்மையான் உணர்ந்து காண்பார் மிக அரியர். ஒரோ வொருகால் ஒரோவொருவர் மாட்டுக் காணப்படுஞ் சொற்செயல் நிகழ்ச்சியிலிருந்து அவரது மன நிலையைப் பிழைபடத்துணிந்து நடப்பாரே இம்மண்ணுலகில் மிகப் பலராய் இருக்கின்றார். இவ்வியல்பிற்றாகிய பிழைபாட் டுணர்ச்சியினாலேயே இவ்வுலகில் அளவு படா அல்லல்கள் நாடோறுங் கிளைத்து ஆறறிவுடைய உயர்ந்த மக்கள் வாழ்க்கை யினைப் பாழ்படுத்துகின்றன. தொடர்பாக ஒருவரது ஒழுக லாற்றினை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பாராதார் அவரது மனநிலையினை யாங்ஙனங் காணமாட்டுவார்? மகிழ்ந்து கிளர்ந்திருக்குங்கால் ஒருவனை வைத்துப் பிடித்த நிழலுரு ஓவியமும், அவனே துய ருற்று வாடி வதங்கியிருக்குங்கால் அவனை வைத்துப்பிடித்த ஓவியமும், அவனே ஆழ்ந்த கருத்தினனாய் ஆன்றோர்தம் அறி வுரைகளை ஆராய்ந்து அமைதியாயிருக்குங்கால் அவனைவைத் தெடுத்த ஓவியமும், அவனே நோயுற்று நொந்து மெலிந்திருக்

குங்கால் அவனை வைத்துப்பிடித்த ஓவியமும், அவனே பசித்தும் விடாய்கொண்டும் உணவினை அவாவியிருக்குங்கால் எடுத்த ஓவியமும், இன்னும் இங்ஙனமே அவன் ஒரோருகால் ஒரோருவகையாய் இருந்தக்கால் எல்லாம் வைத்துப்பிடித்த பல்வேறு ஓவியங்களுந் தனித்தனியே அவனது வடிவின் முழுத்தன்மையினையுங் காட்டுமோ? காட்டாவன்றே. மற்றுத், தனித்தனியே அவன துருவஇயல்பினை முற்றங் காட்டாத அவ்வோவியங்களையெல்லாம் ஒருங்குதொகுத்து, அவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை நன்களந்து காணவல்ல நுண்மாண் நுழைபுலமுடையார்க்கே அவனதுருவத்தின் முழுவியற்கையும் இனிது விளங்காநிற்கும். இதுபோலவே, மக்கள் ஒரோருகால் நிகழ்த்துஞ் சொற் செயல்களிலிருந்து அவரது முழு மனவியற்கையினையுந் தெளிந்துகோடல் இயலாதென்றும், அவரதுவாழ்க்கையிற்றொடர்பாக நடைபெறுஞ் சொற்செயல் நிகழ்ச்சிகளைப் புடைபடவைத்தளந்து நுணுகிக் காணவல்லார்க்கே அவரது முழு மன வியற்கையும் விளங்கித் தோன்றுமென்றும் உணர்ந்து கொள்க.

இனி, இம்மண்ணுலகத்து வாழ்வாரில் விலங்குகளை ஒப்பவும் ஒரேவகையாய் இயங்கும் பொறிகளை (இயந்திரங்களை) யொப்பவும் ஏதொரு மாறுதலுமின்றி உண்டுடுத்துப் புணர்ந்து மகவீன்று உறங்கிக்கழியும் பொதுமக்கள் பெரும்பாலார் நிகழ்த்துஞ் சொற்செயல்கள், அவரெல்லார்க்கும் பொதுவாய்ப் பிரிந்து தனிவிளங்குஞ் சிறப்பியல்பு ஏதும் உடையவாகாமையின், மக்களை அறிவிலும் ஆற்றலிலும் இன்பத்திலும் மேம்படுவித்தற்கு ஒரு நாடகநூல் எழுதும் ஆசிரியன் அப்பொதுமக்களின் பொதுநிகழ்ச்சிகளையே எடானாய், அவருட்சிறந்தார் சிலரின் சொற்செயல் நிகழ்ச்சிகளையே நனிதெரிந் தெடுத்து, அவைதம்மை ஒருகதையாகத் தொடுத்துத் திரித்து, அவ்வாற்றால் அவர்தம் மனவியற்கைகளை முகந்து கொடுத்து, உணர்

வுடையாரெல்லாரும் அவற்றை ஆரப்பருகி இன்பமும் அறிவும் பெறுமாறு செய்வனென்க. இங்ஙனம் மக்களுட் சிறந்தார் தம் ஒழுகலாறுகளையே அவன் விதந்தெடுத்து நுவல்கின்றுழிப், பொதுமக்கள் ஒழுகலாறுகளையும் விடானாய், அவற்றுள் வேண்டுவன எடுத்து, அவை தம்மையும் விழுமியார் ஒழுகலாறுகளின் ஊடே ஊடே புகுத்து அமைத்துச் செல்லுதலையுங் கடனாக் கொள்வன். இஃது எற்றுக்கோ வெனிற்; பாலினை அடுத்துப் புளிங்காடியையும் நுகர்ந்தார்க் கல்லது பாலின் இனிமையும் நலனும் புலனாகா. பொற்றகட்டில் உயர்ந்த சிவப்புப் பச்சை மணிகளைப் பதிக்கலுறுவான், அம்மணிகளின் அடியில் மெல்லிய சிவப்புப் பச்சைச் சாயத்தகடுகளையும் உடன்பதித்து அவ்வாற்றால் அம்மணிகளின் சுடரொளியை மிகுதிப்படுத்தல் கண்டாமன்றே. ஓவியக்காரர் ஓவியங்களில் ஒளியின் பக்கத்தே நிழலையும் வரைந்து அவ்வாற்றால் அவ்வொளியின் துலக்கத்தை மிகுதிசெய்தலுங் காண்டுமன்றே. இங்ஙனமே, சிறந்தார் ஒழுகலாறுகளை நுவல்வோன், மேலும் அவற்றைச் சிறப்பித்தல் வேண்டி, இழிந்தார் ஒழுகலாறுகள் சிலவற்றையும் அவற்றோடு உடன்வைத்துக் காட்டிச் செல்லுதல் அவன்றன் அரிய செய்கைத்திறமாமென் றுணர்ந்து கொள்க.

இனி, நாடக ஆசிரியன் உயர்ந்தார் இழிந்தார் ஒழுகலாறுகளைத் தெரிந்தெடுத்துப் புனைகின்றுழி, அவ்விருதிறத்தாரின் இயற்கைகளொடு தான் ஒன்றாயும் வேறாயும் நின்றே அது செய்வனென்பது. தன்னால் நுவலப்படுந் தலைவன் தலைவியர் முதலான நாடகமாந்தரின் மனவியற்கையொடு தான் ஒன்றாய் நில்லாதவழி ஆசிரியன் அவரியற்கையினை நன்குணர்ந்து கொள்ளமாட்டான். இனி, அவரியற்கையோடு ஒன்றாயே கலந்து விடுவனாயின், தன்னைமறந்து அவர் ஒழுகுமாறே ஒழுகுவன்; அவ்வாறாகவே.அவன் கிறுக்குக்கொண்டவனாய் அவர்

தம் ஒழுகலாறுகளைப் பிறர்க்கெடுத்துக் காட்டி நாடகநூல் இயற்ற மாட்டுவானல்லன். ஆகவே, நாடக ஆசிரியன் தன்னாற் கூறப்படுவார்தம் பல்வேறு இயற்கைகளோடு உடனாய் நின்று அவற்றை நன்குணர வல்லனாதலோடு, தான் அவற்றின் வேறாய் நின்று தன் கூர்த்தமதியால் அளந்துணர்ந்த அவை அவர்தந் தொடர்பானஒழுகலாறுகளில்இனிதுவிளங்கித் தோன் றுதலையுங் காட்டவல்லனாவன். இங்ஙனந் தான்கொணர்ந்து நிறுத்தும் நாடகமாந்தரியற்கைகளோடு ஒன்றாயும் வேறாயும் நின்று அவர்தம் ஒழுலாறுகளை நுவன்று நாடக நூல் யாக்குந் திறம் நாடக நூல் எழுதப்புகுவார் எல்லார்க்கும் எளிதில் அமைவதன்று. இத்துறையில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றித் திகழ்பவர் ஆங்கிலத்திற் **சேக்குவீயரும்** (Shakespeare), அருந்தமிழில் **இளங்கோவடிகளும்**, வடமொழியிற் **காளிதாசருமே** யாவர். ஏனென்றால், உயர்ந்தார் இழிந்தார் தம் இயற்கைகளின் உள்நுழைந்து அவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் கண்டறிதலுங், கண்டறிந்தவற்றைப் புறத்தார்க்குப் புலனாக்குதலும் எளிய அல்ல.

அற்றேல், அவை அங்ஙனம் எளிய வாகாமை என்னையெனிற், கூறுதும். உயிரில் பொருள்களெல்லாம் அறிவும் இல்லாதன. மற்று, உயிருள்ளனவோ அறிவும் ஒருங்குள்ளன. அறிவு தான்வேண்டியவாறு இயங்கவல்லது; தன் இயக்கத்தை மறிப்பதுண்டாகுமேல் அதனைக்கடந்துசெல்லுதற்குச் சூழ்ச்சி செய்தலும், அதன்படிமுடித்தற்கு முயற்சிசெய்தலும் வல்லது. மற்று, உயிரில்பொருள்களோ அறிவும் இல்லன; ஆகையால், அவை தாம் வேண்டியவாறெல்லாம் இயங்கவல்லன அல்ல; அல்லவாகவே, அவை ஒருவர் இயக்கினால் இயங்குதலும், அவ்வியக்கத்தை ஒன்றுவந்து இடைமறித்தால் நின்றுபோவதுமே உடையன. இவ்விரண்டன் வேறுபாட்டினை அறிதற்கு ஒரு சிற்றெறும்பினையும் ஒருசிறு கோலிப்புருண்டையினையும் ஒப்

பிட்டுப் பார்மின்கள்! சிற்றெறும்பு தான் வேண்டியவாறெல்லாம் இயங்குதலையுந், தான்செல்லும் வழியில் ஏதேனும் வந்து குறுக்கிட்டால் அதன்மேல் ஏறியோ அல்லது அதனைச்சுற்றியோ அல்லது தான் வந்தவழியே திரும்பியோ ஏகுவதன்றி வாளா நில்லாமையையும் உற்று நோக்குக! மற்றுக், கோலியுருண்டையோ ஒருசிறுவனால் உருட்டப்பட்டவழி உருண்டு ஓடுதலும், இடையே ஒரு பெருங்கல்லாற் றடுக்கப்பட்டவழி ஓடாது நின்றுவிடுதலும் நோக்குக! இவ்விரண்டன் இயல்புகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால், உயிருள்ள பொருள்கள் எல்லாம் அறிவும் உடையனவாயிருத்தலால் அவைதாம் விரும்புமாறெல்லாம் இயங்கவல்லனவாமென்பதூஉம், ஏனை உயிரில் பொருள்களோ அறிவில்லாதனவாயிருத்தலால் அவை அங்ஙனம் இயங்கமாட்டாதனவா மென்பதூஉம் நன்குபிரிந்து விளங்காநிற்கும். உயிரில் பொருள்களின் இயற்கை நாடோறும் இப்படியே யிருக்குமென்றும், பிறி தொன்றால் அதன் இயக்கம் மறிக்கப்பட்டவழி அஃதிவ்வாறு இருக்குமென்றும் நாம் உறுதியாய்ச் சொல்லலாம். காந்தக்கல் இருப்பூசியைத் தலைப்பட்டால் அதனைத் தன்மாட்டு ஈர்த்துக்கொள்ளுமென்றும், அதற்கும் அவ் விருப்பூசிக்கும் இடையே ஒருகல்லாயினுங் கட்டையாயினும் வைக்கப்பட்டால் அஃது அதனைத் தன்மாட்டு இழாமற் கிடக்குமேயல்லால் அதனை வேறுவழியாய் இழுக்க அறியாதென்றும் நாம் திட்டமாய்ச் சொல்லலாமன்றோ? மற்று, ஓர் எறும்பு அங்ஙனமே ஒரு தடையால் மறிக்கப் பட்டவழி, அஃது அதன்மேல் ஏறிச்செல்லுமோ, அல்லததனைச் சுற்றிச். செல்லுமோ, அல்லது தான்வந்தவழியே திரும்பிச்செல்லுமோ என்பதனை அஃது இயங்கத்துவங்கியபின் அல்லாமல் முன்னே சொல்லுதல் எவர்க்கேனும் ஏலுமோ? ஏலாதன்றே. சிற்றுயிர்களின் இயக்கத்தையே முன்னறிந்து சொல்லுதல் இயலாதபோது, ஆறறிவிற் சிறந்த மக்களின் இயக்கங்களை அளந்து

அவர்தம் இயற்கைகளை உறுதிப்படுத்திக் கூறுதல் எல்லார்க்கும் எளிதில் வாய்க்குமோ! என்றாலும், இம்மண்ணுலகில் அத்தி பூத்தாற்போல் அருமையாய்த் தோன்றி அறிவாற்றலில் மிக்கு விளங்கும் நல்லிசைப்புலவர் ஒருசிலரே, பல்வேறுவகைப் பட்டமக்களின் பல்வேறு இயக்கங்களையும் ஒரு தொடர்பு படுத்து அளந்து, அவ்வாற்றால் அவர்தம் இயற்கைகளைப் பிரித்துவைத்துக் காட்ட வல்லராவரென்க.

மக்களுள் ஒருவரது இயற்கை பிறரொருவரது இயற்கையை முழுதும் ஒத்துஇராது. வெளிப்பார்வைக்கு ஒற்றுமையுடையபோற் றோன்றும் மாந்தரின் இயற்கைகள், கூர்த் தாராய்ந்தறிந்து காணவல்லார்க்கு நுண்ணிய வேற்றுமைகள் பற்பல உடையவாய்ப் புலப்படும். கல்வியும் நுண்ணறிவும் ஓவாமுயற்சியும் உடைய மேலோர் மடிவில்லா ஒழுகலாறுகள் பல உடையராதலின், அவ்வொழுகலாறுகளின் தொடர்பு கொண்டு அவர்தம் இயற்கைகளை அறிந்துரைத்தல் நுண்மாண் நுழைபுலமுடையார்க்கு இயலும். மற்றுக், கல்வியும் நுண்ணறிவும் முயற்சியும் இலராய்க் கட்டைபோலவுங் கற்போலவும் பொறி (இயந்திரம்) போலவும் மடிந்து கிடப்பார்க்கு அல்லது தம் வயிறு நிரப்புதற்கு வேண்டுமளவே சிறிதொரு முயற்சியை மாறுமற்செய்து வருவார்க்கு, அவர்தம் ஒழுகலாறுகள் பலவேறுவகையவாய் நடைபெறாமையின், அவர்தம் இயற்கைகளின் வேறுபாடுகளைக் கண்டறிதல் நுண்ணறிவு வாய்த்தார்க்கும் இயலாது. அதனாலன்றே நாடகநூலாசிரியர் மேலோர் ஒழுகலாறுகளையே பெரும்பான்மை யெடுத்துத் தொடுத்து, ஏனைக் கீழோர் நடைகளை அத்துணையெடாது சிறுபான்மையே யெடுத்து இயைத்துத் தம் நாடகங்களை இயற்றுவாராயினரென்க. அங்ஙனமாயினும், மேலோர்பாற் புலனாய்த்தோன்றும் இயற்கை வேறுபாடுகள் அத்துணையும் ஏனைக் கீழோர்பாலும் புலனாகாமல் ஒளிந்து கிடக்குமென் றுணர்ந்துகொள்க.

உயர்ந்தார் இழிந்தார் எல்லாருள்ளும் ஒருவரது உருவத்தின் அமைப்பும், அவரது நடையும், அவர்தங் குரலொலியும், பேச்சுமெல்லாம் பிறர் ஒருவருடைய உருவ அமைப்பையும் நடையையுங் குரலொலியையும் பேச்சையும் ஒத்திராமல் வேறுபட்டிருத்தல் எல்லாரும் விளங்க அறிந்த உண்மையன்றோ? என்றாலும், மக்களெனப் படுவாரெல்லார்க்கும் உருவமும் நடையுங் குரலும் பேச்சும் பொதுவில் ஒத்திருத்தலும், அவை மக்களினுந்தாழ்ந்த விலங்கினங்களின் வடிவம் நடை குரல் முதலியவற்றோடு ஒருசிறிதும் ஒவ்வாதிருத்தலும் அங்ஙனமே எல்லாரும் அறிந்தனவாகும். இவ்வாறாக மக்களின் புற இயற்கைகள் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத சிறப்பியல்புகளும், மக்கள் என்னும் பொதுமையில் ஒத்த பொதுவியல்புகளும் உடையவாய்க் காணப்படுதல் போலவே, அவர்தம் அக இயற்கைகளும் ஒன்றையொன்றொவ்வாத சிறப்பியல்பும் மக்களென்னும் பொதுமையில் ஒத்த பொதுவியல்பும் உடையவாய்க் காணப்படுகின்றன. புறவியற்கை கண் முதலிய புலன்களால் நன்கறியப்படுதல்போல, அகவியற்கை அவற்றால் அறியப்படாமல் அவற்றின் வாயிலாக நுண்ணறிவினால் ஆழ்ந்தாராய்ந்து தெளியப்படுவனவா யிருத்தலால், நுண்மாண் நுழைபுலமுடையார்க்கன்றி ஏனையார்க்கு அவற்றை நன்கு நுனித்தறியும் அறிவு வாயாது. ஆதலினாற்றான், மக்கள் மனவியற்கைகளின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை நன்களந்து காட்டவல்ல நாடக ஆசிரியர்கள், ஏனைநூலாசிரியரின் மேலாகவைத்துக் கொண்டாடப்படுகின்றாரென்பது. மக்களின் புறஇயற்கைகளையும், மக்களினுந்தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களின் புறஇயற்கைகளையும், மலை கடல் நாடு காடு நகர் முதலான புறப்பொருட் டோற்றங்களையும் உற்றுநோக்கி யுணர்ந்து, அவை தம்முள் வனப்புமிக்க கூறுகளை ஆராய்ந்தெடுத்துச் செய்யுள் உரை இயற்றுதலும் அரியதொரு புலமைத்திறத்தின்பாற் படுமேயாயினும், அஃது, அவையெல்

லாவற்றின் அகத்தும் நுழைந்து அங்குப் புதைந்துகிடக்கும் அவையிற்றின் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்புகளை வரன்றிக் கொணர்ந்து நங் கண்ணெதிரே ஒளிரவைக்கும் ஆன்ற புலமைத்திறத்திற்கு ஈடாகாது. எனவே, 'சாகுந்தலம்' போன்ற நாடகநூலுஞ், 'சிலப்பதிகாரம்' போன்ற பெருங்காப்பியநூலும் இயற்றி மக்கள் மனவியற்கைகளைப் புலங்கொளக் காட்டுங் காளிதாசர் இளங்கோவடிகளைப் போன்ற நல்லிசைப்புலவர்க்கு, ஏனைப்புலவர்கள் ஒவ்வாரென்பது பகுத்துணர்ந்து கொள்ளப் படும்.

இனி, ஆசிரியர் காளிதாசர் 'சாகுந்தலம்' என்னும் இந் நாடகக் காப்பியத்தின்கட் கொணர்ந்தியைத்த நாடகமாந்தரின் அகவியற்கைகள், அவர்தம் ஒழுகலாறுகள் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து ஒருகதையாகத் தொடர்ந்து செல்லுமாற்றால் இதனைப் பயில்வார்க்கும் இதனை நாடக அரங்கின்கட் காண்பார்க்கும் நன்கு புலனுமாறு விளக்கிச் செல்லும் அரிய புலமைத் திறத்தினை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவாம்.

இந்நாடகத்திற்குத் தலைமகள் ஆவாள் சகுந்தலையுந், தலைமகன் ஆவான் துஷியந்தனும் ஆகலானும், இவர் இருவருடைய ஒழுகலாறுகளின்பிணைப்பின்றி இந்நூல்திரித்துத்தொடுக்கப் படாமையானும் இவ்விருவர் இயற்கைகளை முதற்கண் ஆராய்ந்துரைக்கற்பாலன. இவ்விருவருள்ளுஞ் சகுந்தலையை விதந்தெடுத்து. அவளது பெயரையே இந்நூற்குப் பெயராக ஆசிரியன் அமைத்திருத்தலை உற்றுநோக்குங்கால், இந்நாடகக் கதையுள் முதன்மைபெற்றுச் செல்வது சகுந்தலையின் ஒழுகலாறேயென்பது நன்கு விளங்காநிற்கும். மற்றுத், துஷியந்தன் ஒழுகலாறோ அவன் சகுந்தலையைக் கானகத்திற் றலைப்பட்டு முயங்கிப் பிரிந்துபோய், அவளை அறவேமறந்து கைவிட்டுப் பிற்கண்ட கணையாழியால் அவளை நினைவுகூர்ந்து, அதன்பின் நேர்ந்த வானுலகச் செலவால் அவளைத் தற்செயலாய் மீண்டுந்

தலைக்கூடிய அவ்வளவில் முடிகின்றது. இவனது ஒழுகலாறு இக் கதைத்தொடர்பில் முழுதுந் தொடர்ந்துநில்லாது இடையறுந்து பட்டுப், பின்னர் அவன்செயலாயன்றித் தற்செயலாய் அசனூடுவிரவிப் பெருந்துயர்க் காரணமாய்ப் பயில்வார்க்கு இன்பம் பயவாததொன்று யிருத்தலின், அதற்குரிய அவன் பெயரை இந்நாடகத்திற்குப் பெயராய் நிறுத்தாது ஆசிரியன் விட்டது சாலப் பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க.

இவ்வாறு இந்நாடகநிகழ்ச்சியில் முதன்மையுற்று நிற்குந் தலைவியாகிய சகுந்தலையின் அகப்புற இயற்கைகளே முதற்கண் ஆராயற்பாலனவா யிருக்கின்றன. இம்மங்கையின் பிறப்பு வரலாற்றை ஆராய்பவர்க்கு, இவள் நேரே காணப்படாவிடினும் அழகில் மிக்கவளாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்னும் உறுதியுண்டாம். அழகில் மிகச் சிறந்தவளாகப் புராணநூல்களால் நுவலப்படும் 'மேனகை' என்னுந் தேவமாதுக்குந், தவத்தான் மனந்தூயராய்ச் சுடரொளிவீசும் 'விசுவாமித்திர முனிவர்க்' கும் புதல்வியாய்ப்பிறந்த சகுந்தலை அழகிற் குறைந்தவளாயிருத்தல் கூடுமோ! அல்லிக்கொடியிற் கவின்கெழுமிய அல்லிமலரல்லாற் பிறிதொன்று உளதாமோ! பொன்னொளி திகழும் மடமான் வயிற்றில் மின்னொளி துலங்கும் பெடைமான் கன்றன்றிப் பிறிதொன்று பிறக்குமோ! நீலமும் பசுமையுஞ் சாலக் கலந்த கோலக்கலாவ மயிலுக்கு ஆலுந்தோகை அழகிய மயிலல்லது ஏலப்பிறப்ப தினிவேறுண்டோ! இருந்தவாற்றால் மாதரின் எழில் நலங்களையெல்லாம் ஒருங்கு கூட்டித் திரட்டிச் சகுந்தலையின் வடிவழகை இறைவன் படைத்தனனென்றே அறிதல்வேண்டும். ஆசிரியர் காளிதாசர் இவளது உருவழகினைப் பிறருரைகளிலிருந்து ஆங்காங்குப் புலப்படுத்தி யிருக்குங் கூறுகளையெல்லாம் ஈண்டு ஒருங்கு தொகுத்துக் காண்குவமாயின், அஃது அவள்வடிவினை வரைந்த ஓவியம்போல் நமது அகக்கண் எதிரே விளங்காநிற்கும்.

முதன் முதல் அவளை நம்முன் கொணர்கையிலேயே "புதிது அவிழ்ந்த மல்லிகைமலர்போல்" அவள் மெல்லியளாயிருக்கும் பொதுத் தோற்றங் குறித்துரைக்கப் பட்டமை (க0-ஆம் பக்கம்) காண்மின்! முறுக்குடைந்து புதிதாகமலரும் மல்லிகை மலர் நறுமணம் பரப்பி எத்துணை மெல்லிய வெண்மை நிறம் உடையதாய்ப் பொலிகின்றது! அங்ஙனமே இவளது மேனி வெண்மைநிறந் தோற்றிக் கட்டிளமையழகிற் கனிந்து விளங்குவதுடன், மென்மைத்தன்மை காட்டி இவள் செல்லுமிடனெல்லாந் தூயமணம் வீசியுந் துலங்காநிற்கின்றது! இங்ஙனங் காணப்படும் இவளது மேனியின் வனப்புச் "செயற்கையாலன்றி இயற்கையழகு நலங் கனிந்த" தொன்றென்பது (க0) இவளைக்கண்டு வியந்த துஷியந்தமன்னன் வாயுரையாற் புலனாகவைத்த ஆசிரியனது அறிவின் நுட்பம் மிகவியக்கற்பாலது. மேலே, புதிது அவிழ்ந்த மல்லிகை மலருக்குச் சகுந்தலையின் மேனியை ஒப்பிட்டவள் அவள்தோழியர் இருவரில் அனசூயை என்பவளே யாவள்; இத்தோழியோ துறவிகளுடன் கானகவாழ்க்கையில் இருப்பவள்; இயற்கைக் காட்சிகளையும், ஆண் பெண் பாலாரின் இயற்கைத்தோற்றங்களையுமன்றி, நகர வாழ்க்கையிலுள்ள செயற்கைக் காட்சிகளையும் அங்குறையும் மாதர் ஆடவரின் செயற்கைத் தோற்றங்களையுங் கண்டவளல்லள். ஆகவே, அவள் தான் உறையும் அக்கானக உறையுளில் நாடோறுங் கண்டுமகிழும் மல்லிகைப்பூவின் இயற்கை யழகையே சகுந்தலையின் இயற்கையழகின் மெல்லிய தூய தோற்றத்திற்கு உவமையாக எடுத்துக் கூறினள். மற்றுத், துஷியந்த வேந்தனோ இயற்கைக் காட்சிகளையும் நகரத்திலுள்ள செயற்கைக் காட்சிகளையும் ஒருங்குணர்ந்தவன்; ஆதலால், அவன் நகரத்திலுள்ள மாதர்கள் ஆடை அணிகலன்கள் கொண்டு ஒப்பனைசெய்யும் முகத்தால் தமதழகை மிகுத்துக் காட்டுதலையும், அவ்வாறன்றிக் கானகத்துறையும மகளிர் ஒப்பனை எதுமேயின்

றித் தமதழகு தானே மிக்குத்தோன்ற ஒழுகுதலையும் ஒத்து நோக்கி, ஒப்பனைசிறிதுமிலதாய் ஒளிராநின்ற சகுந்தலையின் இயற்கையழகைக் கண்டு பெரிதும் வியப்பானுயினுன். இன்னும், அரசன் தன்தோழனுகிய விதூஷகனுக்குச் சகுந்தலையின் எழில்நலனை எடுத்துக்கூறுஞ் செய்யுளில் (நஉ), அவன் அதற்கு உவமையாகக் காட்டும்பொருள்கள் அத்துணையுஞ் செயற்கைப்படுத்தப் படாமல் இயற்கையிற் காணப்படுமாறே உளவாகவைத்து நுவலுதலுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. பிற ரெடுத்து மோந்த மலர் தன் இயற்கைவளங் குன்றுதலின் எவராலுந் தொடப்படாமல் மரஞ்செடி கொடிகளிற் புதிதுமலர்ந்த மல்லிகைமலரின் வெள்ளியநிறனும் மணனுமே சகுந்தலையின் மேனி நிறத்திற்கும் அதன்கணிருந் துண்டாம் மணத்திற்கும் உவமையாகற் பாலவென்றும், நகத்தாற் கிள்ளியெடுத்த தளிர் வாடி வதங்கித் தன் பளபளப்பினை இழத்தலிற் புதிது துளிர்த்த தளிரின் பளபளப்பே அவளது மேனியின் பளபளப்பிற்கு உவமையாகற் பாலதென்றுங், கடற்சிப்பியினின்றும் எடுத்துத் துளையிட்டமுத்துமணி நடுவே புரையுடைத்தாய்த் தன்னொளியிற் குறைபாடுடையதாய் விடுதலின், எடுத்த அளவேயன்றித் துளையிடப்படாமற் போற்றிவைக்கப்பட்ட முழுமுத்தின் ஊற்றினிமையும் ஒளியுமே இவளுடம்பின் ஊற்றினிமைக்குந் தூய வொளிக்கும் உவமையாகற் பாலவென்றும், மலர்களினின்றும் எடுத்துச் சுவைக்கப்படுந் தேன் எச்சிலாய் அருவருக்கப்படுதலின், அவற்றினின்றும் எடுக்கப்படாமல் அவற்றின்கண் நிரம்பித் துளும்புந் தூய தீஞ்சுவைத் தேனின் இனிமையே இவளது அழகின் இனிமைக்கு உவமையாகற் பாலதென்றும் நுவன்று, அரசன் இவளது இயற்கைத் தூய புத்தெழில் நலனை வியந்து களித்தல்காண்க.

சகுந்தலை, உயர்ந்தபட்டாடைகளை யுடுத்தித்திகழும் நகரத்துச் செல்வமங்கையரைப்போலாது, மரநாரினுல் நெய்த

மரவுரியாடையினையே யணிந்திருந்தாலுஞ், சடைப்பாசியினாற் சூழப்பட்டு நடுவே அலர்ந்திருக்குந் தூய வெண்டாமரைபோலவுங், களங்கம் உடையதாயிருந்தும் ஒளிவிளக்கம் வாய்ந்து திகழும் வெண்டிங்கள் போலவும் விளங்குகின்றாள் என்பதும் அரசன்வாயுரையாற் புலனாகின்றது.

இன்னும், அவளது உடம்பின் நீண்டுதுவளும் மெல்லிய அமைப்பு ஓர் இளம்பூங்கொடியின் அமைப்பை ஒத்திருத்தல், அவடன்றோழி பிரியம்வதை கூறும்உரையால் அறியக் கிடக்கின்றது (கக).

பின்னுஞ், சகுந்தலையின் கூந்தல் கரியவாய் நீண்டிருத்தலும்(உ0); இவடன் புருவங்கள் பிறைவடிவினவாயிருத்தலும், விழிகள்பெரியனவாய் மடமானெனப் பிறழ்தலும் (சஅ-அஎ, உஎ); கன்னங்கள் தாமரையிதழ்போல் வெண்மையிற் செம்மைநிறம்விரவித் தெளிந்துதிகழ்தலும் (சரு); கீழ்இதழ் இளந்தளிர்போற் சிவந்து தோன்றுதலும், தோள்கள் மென்கொம்புபோல் மென்மை வாய்ந்திருத்தலும் (கக-கஉ); கொங்கைகள் பருத்துப் புடைத்துக் காணப்படுதலும் (க0); இடுப்புச் சிறுகிப் பிட்டங்கள் பெருத்திருத்தலும் (சரு, சஉ); தொடைகள் இளவாழைமரம்போல் அடியிற் பருத்து வரவரச்சிறுகி வழு வழுப்பாய்ப் பொலிதலும், அடிகளிரண்டின் சேர்க்கை மலர்ந்த செந்தாமரைப்பூவென வடிவும் வண்ணமும் மென்மையும் வாய்ந்து விளங்குதலும் (ருக) ஆசிரியன் இந்நூலின் இடை யிடையே அரசன் உரையாட்டுகளிலிருந்துஞ், சகுந்தலைதன் றோழிமாருரைகளிலிருந்தும் புலப்பட வைத்திருத்தல்காண்க.

இங்கொன்று கருதற்பாலதுளது: பிறநாட்டுச் செய்யுள் நூல்கள் ஆக்குவான் புகுந்த வடமொழி தமிழ்மொழிப் புலவர்கள் ஒரு நங்கையின் அழகிய தோற்றத்தை எடுத்துரைக்குங்காலெல்லாம், அவடன் உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை

யிலுள்ள உறுப்புகளைத் தமக்குத்தோன்றியவாறெல்லாம் பலப் பலவகையாய்ப் புனைந்து மீக் கூறிப் பற்பல செய்யுட்கள் இயற் றித் தந்திறமையைக் காட்டுதலில் முனைந்து நிற்கின்றார். இவ் வாறு புனைந்துரைப்போர் தாம் மீக் கூறும் புனைந்துரைகள் தம்மால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு மடந்தையின் வனப் பின் தனி இயற்கையை உள்ளவாறே புலப்படுத்துகின்றனவா வென்று ஒருசிறிதும் உணர்ந்துபார்க்கின்றாரில்லை. அழகுடைய மங்கையர் பலராதல்போலவே, அவர்க்குள்ள அழகுகளும் பலவேறு வகையவாய் அமைந்திருக்கும். வடநாட்டு மகளிர் நிறம் பெரும்பாலும் வெண்மையாயிருக்கும்; அவ்வெண்மை நிறமுஞ், சிலர்க்குச் சலவைக்கல்லின் நிறத்தையும், வேறு சிலர்க்கு மல்லிகைமலரின் நிறத்தையும், மற்றுஞ் சிலர்க்குச் சிறுசிவப்புக்கலந்த தாமரையிதழின் நிறத்தையும், பின்னுஞ் சிலர்க்குப் பொன்னொளி கலந்த சிலபூவின் நிறத்தையும் ஒத்த தாயிருக்கும். தென்னாட்டுமகளிர்நிறமோ பெரும்பாலும் வெளி றின கருமையாயுஞ், சிறுசெம்மை கலந்த கருமையாயும் இருக் கும். இவருட்சிலர் பொன்னிறமாயும், வேறுசிலர் யானைமருப் பின் நிறமாயும் இருப்பர். ஆகவே, வடநாட்டின்கண் உள்ள மகளிர் எண்ணிறந்தாருள் தாம் எடுத்துக்கொண்ட தலைமகள் ஒருத்தியின் அழகியநிறத்தைக் கூறலுறும் நல்லிசைப்புலவன் ஒருவன், அவட்கு உண்மையில்உரிய நிறத்தை விளங்கக்காட் டல் வேண்டினனாயின் அந்நிறம்உடைய ஒருபொருளை யெடுத் துக் காட்டுதலே பொருத்தமாம். நல்லிசைப்புலவரான காளி தாசர் சகுந்தலையின் மேனிநிறத்திற்குப் புதிது அவிழ்ந்த மல் லிகை மலரின்நிறம் ஒன்றைமட்டுமன்றி வேறெதனையும் எடுத் துரையாமை பெரிதும் பாராட்டற்பாலதாகும்.

இவ்வாறன்றி, ஓரிடத்தில் மல்லிகைப்பூவின் வெண்மை நிறத்தையும், பிறிதோரிடத்தில் மாந்தளிரின் சிறு செம்மை கலந்த பளபளப்பான கருமை நிறத்தையும், மற்றுமோரிடத்

திற் பொன்நிறத்தையும், பின்னுமோரிடத்தில் மின்னிறத்தையும் அவளது நிறத்திற்கு ஒப்பாக வைத்துச்சொன்னால், ஒன்றினொன்றுமுரணுன வேறான அந்நிறங்கள் அவடன் மேனியின் உண்மைநிறத்தைக் காட்டாவாய்ப் பெரியதொரு குழப்பத்தை உண்டாக்குதலின், அவடன் வடிவம் இன்னதென்றே புலப்படாதாய் ஒழியும். அங்ஙனம் ஒழியவே, மக்களின் அகவியற்கை புறவியற்கைகளை ஓவியத்தில் எழுதினாற்போல் விளங்கக் காட்டுந்திறம் வாயாத அப்புலவனும் நல்லிசைப்புலவன் ஆகான். நிறத்தைக்கொண்டே மாதர் ஆடவரில் இன்னாரை இன்னரென்று குறிப்பிட்டறியும் அறிவு எல்லார்மாட்டும் நிகழக்காண்டலால், அத்துணைமுதன்மையான மேனி நிறத்தைப் பகுத்தறிந்து விளங்கக் காட்டமாட்டா ஒருவன் நல்லிசைப் புலவனாதல் யாங்ஙனமோ வென்பது. தமிழில் 'இராமாயணம்' பாடிய **கம்பன்** சீதையின் மேனிநிறத்தை அவள் கணவன் இராமன்வாயிலாகப் புலப்படுத்துகின்றுழி,

"என்னிறம் உரைக்கேன்! மாவின்இளநிறம் முதிரும்! மற்றைப், பொன்னிறங் கறுக்கும் என்றால் மணிநிறம் உவமை போதா, மின்னிறம் நாணி எங்கும் வெளிப்படா ஒளிக்கும்! வேண்டின், தன்னிறந் தானே ஒக்கும், மலர்நிறஞ் சமழ்க்கு மன்றே!"

என்று கூறியசெய்யுள் (கிட்கிந்தா காண்டம், நாடவிட்ட படலம், ௬௫) சீதையின் மேனிநிறம் இன்னதென்று குறித்துக் கூறாதாய்ப் பெரியதொரு குழப்பஞ்செய்தல் காண்க. சகுந்தலையைப் போலவே சீதையும் வடநாட்டுப்பெண்; வடநாட்டுப் பெண்மக்கட்குரிய பொதுநிறமாகிய வெண்மையை மட்டுங் கூறினாலும், ஒருவாறு அவளது வடிவத்தை நம் அகக்கண் எதிரே காண்டல்கூடும். அவ்வளவுதானுங் கூறகில்லாது, தென்னாட்டு மாதரின் மாந்துளிர் நிறத்தை முதலிலும், பொன்னிறத்தை அதன் பின்னும், மணியின் நிறத்தை (ஒன்பது மணிக

ரு வெவ்வேறு நிறத்தனவாதலால் அவற்றுள் இன்னமணியின் நிறம் என்று குறியாமையும் ஒரு பெருங்குறைபாடு) அதன்பின்னும், மின்னலின்நிறத்தை அதன்பின்னுமாக வைத்துக் குழப்பிச், சீதையின் மேனி நிறம் இன்னதெனக் காட்டும் இயற்கை நுண்ணுணர்வின்றிப் போயது நல்லிசைப்புலமையாமோ? கூறுமின்! இங்ஙனமே, உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சந்தலைவரையிற் சீதையின் உருவழகை இராமன் தன் தூதுவனாகிய அனுமானுக்கு விரித்துக் கூறுவதாகவைத்துக் கம்பன் வாளாபாடியிருக்குஞ் செய்யுட்கள் முப்பத்து நான்கிலும் இயற்கைக்கு மாறாகக் காணப்படும் பிழைபாடுகள் மிகப் பல. அவை யெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிகவிரியும். இயற்கையை ஆராயும் நுண்ணுணர்வால் அவையெல்லாங் கண்டு கொள்க.

மேலும், நல்லிசைப்புலவனாவான் ஒருவன் ஒரு தோற்றத்தைப் புனைந்துரைக்கின்றுழி, அதனை அணு அணுவாய் வகுத்து, வகுத்த அவ்வொவ்வொன்றனையும் விரித்துக் கூறிப் பயில்வாருணர்வை இளைப்புறச் செய்வானல்லன்; அத்தோற்றத்தின் சில விழுமிய கூறுகளைமட்டுந் திறம்படத் தொட்டுக் காட்டி, அவ்வாற்றாற் பயில்வார்தம் உள்ளவுணர்வினை எழுப்பி, அஃது அக்கூறிய சிலபகுதிகொண்டு அத்தோற்றம் முழுமையும் விளங்கக்கண்டு களிக்குமாறு செய்வன். நல்லிசைப்புலவன்றன் இவ்வரும்பெருந் திறற் பெற்றியை எமது **முல்லைப் பாட்டாராய்ச்சியுரை** யிலும் நன்கு விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். ஈண்டுஞ்சிறிது காட்டுதும்: **தெய்வத் திருவள்ளுவர்** ஒரு தலைமகன் தன் காதலியின் வடிவழகைத் தன் பாங்கற்கு எடுத்துரைக்கும் முறையிற் பாடியிருக்கும்,

> "முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறி நாற்றம்
> வேல்உண் கண் வேய்த்தோ ளவட்கு" (திருக்குறள், ககககூ)

என்னும் ஒரு மிகச்சிறிய ஒன்றேமுக்காலடிப்பாட்டில்

ஓரழகியமாதின் வடிவத்தை எத்துணை விளக்கமான ஓர் ஓவிய மாக எழுதிக்காட்டியிருக்கின்றார்! பார்மின்! அம்மங்கையின் மேனி மாவின் இளந்தளிரெனப் பளபளப்பான நிறமுடைய தாயும், அவடன் பற்கள் முத்துப்போல் வெண்மையும் ஒளி யும் வடிவும் வாய்ந்தனவாயும், அவளுடம்பு நறுமணங்கமழ் வதாயும், அவள் கண்கள் மயிலை பாய்ந்து வேற்படைபோற் பிறழ்வனவாயுந், தோள்கள் பச்சைமூங்கிலின் இரு கணுக் களுக்கிடையே பசுந்து வழுவழுப்பாய்த் திகழுங் காணைகளை யொப்பனவாயும் இருக்குமென்று அவளது உருவத்தோற் றத்தை எவ்வளவுதெளிவாய் நமக்குப்புலனுமாறு காட்டியிருக் கின்றார்! மிகச்சுருங்கிய சொல்லிற் றான்எடுத்த பொருளைப் பளிங்குபோற் றுலங்கக்காட்டும் இதுவன்றோ நல்லிசைப் புலமை! இச்செய்யுளிற்போந்த இளந்தளிர் இன்னதென்பது கூறப்படாவிடினும், இந் தென்றமிழ்நாட்டு மகளிரின் அழகிய மேனிநிறத்திற்கு மாந்தளிரை உவமைகூறுதலே தொன்று தொட்டவழக்காய்ப் போதரக் காண்டலின், ஈண்டு ஆசிரியர் குறித்ததூஉம் அம்மாந்தளிரேயென்பது சிறிது தமிழாராய்ச்சி செய்தாரும் அறிவரென்க.

இன்னும் இங்ஙனமே, திருவாதவூரடிகள் தாம் அருளிச் செய்த திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில், ஒருதலைமகன் தன் ஆருயிர்க்காதலியின் உருவுடையாளங்களைத் தன் பாங்கற்குக் குறிப்பிக்கும்முறையில் வைத்துஅருளிச்செய்திருக்கும்,

"விழியாற் பிணையாம், விளங்கியலான்மயிலாம், மிழற் றும், மொழியாற் கிளியாம், முதுவானவர்தம் முடித்தொகை கள், கழியாக் கழற்றில்லைக் கூத்தன் கயிலை முத்தம் மலைத்தேன், கொழியாத் திகழும் பொழிற் கெழிலாம்எங் குலதெய்வமே" என்னுந் திருப்பாட்டின் பொருளை உற்று நோக்குமின்! தன் காதலியின் மிகஅழகிய உறுப்பாகியவிழிகளுக்குப் பெடை மான் உவமையும், இத் தென்றமிழ்நாட்டுப் பெண்ணுகலின்

அவடன் பளபளப்பான மாமைநிறத்திற்கு அழகிய நீலமயிற் றோகை உவமையும், அவடன் மழலைமொழிக்குக் கிளிமொழி யுவமையும் ஆகிய மூன்றே காட்டி அவளது எழிலுருவினை அவன் நன்கு விளங்கவைத்தவாறாய் அடிகள் அருளிச்செய் திருக்கும் அருட்பெரும் புலமையின்திறத்தை என்னென்பேம்! ஒருமங்கையின் ஓர் உறுப்பின் அமைவுக்கு ஒருவமையே பொருந்துமன்றிப் பலவுவமைகள் பெரும்பாலும் பொருந்தா. ஒருமடந்தையின் முன்பற்கள் வெள்ளியவாய் அடிமுதல் முனை வரையிற் சரிவாய்த்திரண்டு முனைமழுங்கி யிருக்குமாயின், அவற்றின் அமைப்போடொத்த மயிலிறகின் அடியாகிய முருந் தினை அவற்றிற்கு உவமைகூறுதல் பொருந்தும்; மற்று முத் தினை உவமைகூறுதல் பொருந்தாது. அன்றி முத்துக்கோவை போல் உருட்சிவாய்ந்த பல்வரிசை மாதர் சிலர்க்குக் காணப் படுகின்றமையின், அதற்கு முருந்தினை உவமைகூறுதல் பொருந் தாது. இங்ஙனமே வெண்மையாய் வட்டவடிவான முகம் மாதர்சிலர்க்கு இருத்தலின் அதற்குத் திங்களுவமை பொருந் தும். சிலரது முகம் மேலுங் கீழுங் குறுகி நடுவே சிறிதகன் றிருத்தலின் அதற்குக் கோழிமுட்டை வடிவினை உவமைகூறு தல் பொருத்தமாம். இங்ஙனமே, அவ்வவ்வுறுப்பின் அமை வினை உற்றுநோக்கி அததற்கேற்ற உவமை கூறுதலே நல்லி சைப்புலமை யாகுமன்றி, அவற்றின்வடிவுக்கு ஒவ்வாதவை களையெல்லாம் வாய்கொண்டமட்டும் எடுத்துரைத்துப் பாடி விடுதல் நல்லிசைப்புலமை யாகாதென்று கடைப்பிடிக்க. பண் டைச்செந்தமிழ் இலக்கியங்களிலெல்லாந் தாமெடுத்த பொரு ளுக்கு ஏற்ற உவமையே காணப்படுமன்றிப் பிறிதேதும் நுவ லப் படுதலில்லை. அழகிய மாதராடவரின் உருவ அடையாளங் களைப் புனைந்துரைக்கின்றுழியும் விழுமியசில சொல்லாற் கூறு தலல்லது, கம்பன் கூறுமாப்போல் வாளாவிரித்துரைத்துப் பயில்வாருணர்வை இளைப்படையச் செய்தலும் பழந்தமிழ் நூல்

களுட் காணப்படுதலில்லை. ஓர் அழகியபாடினியின் எழில்மிகு வடிவினை ஓவியத்தில் வரைந்து காட்டினாற்போல் மொழிந்து காட்டும் **பொருநராற்றுப்படை** யென்னும் பழந்தமிழ் நூற் பகுதியை ஈண்டெடுத்துக்காட்டுதும்:-

"அறல்போற் கூந்தல் பிறைபோற் றிருநுதல்
கொலைவிற் புருவத்துக் கொழுங்கடைமழைக்கண்
இலவிதழ் புரையும் இன்மொழித் துவர்வாய்ப்
பலவுறு முத்திற் பழிதீர் வெண்பல்
மயிர்குறை கருவி மாண்கடை யன்ன
பூங்குழை யூசற் பொறைசால் காதின்
நாண்அடச் சாய்ந்த நலங்கிளர் எருத்தின்
ஆடமைப் பணைத்தோள் அரிமயிர் முன்கை
நெடுவரை மிசைஇய காந்தண் மெல்விரற்
கிளிவாய் ஒப்பின் ஒளிவிடு வள்ளுகிர்
அணங்கென உருத்த சுணங்கணி யாகத்து
ஈர்க்கிடை போகா ஏர் இள வனமுலை
நீர்ப் பெயர்ச் சுழியின் நிறைந்த கொப்பூழ்
உண்டென உணரா உயவு நடுவின்
வண்டிருப் பன்ன பல்காழல்கு
லிரும்பிடித் தடக்கையிற் செறிந்துதிரள் குறங்கிற்
பொருந்துமயி ரொழுகிய திருந்துதாட் கொப்ப
வருந்துநாய் நாவிற் பெருந்தகு சீறடி
அரக்குருக் கன்ன செந்நிலன் ஒதுங்கலிற்
பரற் பகை யுழந்த நோயொடு சிவணி
மரற்பழுத் தன்ன மறுகுநீர் மொக்குள்
நன்பகல் அந்தி நடையிடை விலங்கலிற்
பெடைமயில்உருவிற்பெருந்தகு பாடினி" என்றிங்ஙனம்

இருபத்துமூன்று அடிகளில் ஓரழகிய பாடினியின் உறுப்புகள் அமைவுக்கு ஏற்ற ஒவ்வொரு உவமையே கூறி அவள் எழிலுரு

வினை நம் அகக்கண்ணெதிரே விளங்கக் காட்டும் இப்பழந் தமிழ் நூற்பகுதி எங்கே! முப்பத்துநான்கு செய்யுட்கள் அல்லது நூற்றுமுப்பத்தாறு அடிகளிற் சீதையின் உருவத்தை ஒன்றினொன்றெவ்வாப் பல படியான உவமைகளாற் பிழைபட விரித்தும் அவளுருவினை விளங்கக்காட்டமாட்டாக் கம்பராமாயணம் எங்கே! ஏணிவைத்துப் பார்த்தாலும் முன்னைநூற் செய்யுட் புலமைக்குப் பின்னைநூற்புனைவு எட்டமாட்டாததொன்றாகவே தாழ்ந்து நிற்கின்றது!

இனிப், பண்டைநூல் வழக்கை யடுத்துத் தோன்றிய பெருங்காப்பியமாகிய **சிலப்பதிகாரத்திலும்** ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் கண்ணகியின் வடிவழகைக் கோவலன்வாயினின்றும் புலப்படுக்கும் 'மனையறம் படுத்த காதை'யில் இருபத்துமூன்றடிகளில் அதனை விளங்கவைத்திருக்குந்திறம் பெரிதும் பாராட்டற் பாலதொன்றாய்த் திகழ்கின்றது. கண்ணகி தென்னாட்டு மாதாகலின் அவளுருவின் நிறத்தைத்தெரிக்கும் ஆசிரியர்,

"மாயிரும் பீலி மணிநிற மஞ்ஞைநின்
சாயற்கு இடைந்து தண்கான் அடையவும்" என்று அதனை நீலமயில் நிறத்தோடு உவமித்திருக்கும் நுட்பங் கண்டுகொள்க.

இனி, இடைக்காலத்தெழுந்து, 'பெரியபுராணம்', 'கம்பராமாயணம்' முதலான காப்பியநூல்கட்கெல்லாம் பெருங்காப்பியச் சுவையும் நடையும் இன்னவெனக்காட்டிய பெருங்காப்பிய நூலாகிய **சீவக சிந்தாமணி**யுள்ளும் ஆசிரியர் திருத்தக்கதேவர், சச்சந்தன் மனையாளாகிய விசயையின் பேரெழிலுருவை முடிமுதல் அடிகாறும் விரித்துரைக்கும் பதினாறுசெய்யுட்கள் அல்லது அறுபத்துநான்கடிகளில் அவடன் உறுப்புகட்கேற்ற ஒவ்வோருவமையே பெரும்பாலும் எடுத்துக்காட்டிக், கடைப்படியாக அவளது மேனிநிறம் வலம்புரிச்சங்கின் வழுவழுப்பான வெண்மைநிறத்தை யொத்து விளங்கியதென்பார்,

"வலம்புரி சஞ்சலம் வளைஇயது ஒத்தனள்
குலம்புரிந் தனையதோர் கொடியின் நீர்மையாள்" என்று

மொழிந்ததூஉங்காண்க. விசயை வடநாட்டு மங்கையாகலின் அவளதுநிறம் வெள்ளிய சங்கின்நிறத்தை யொத்திருந்ததென் றல் பெரிதும் பொருத்த முடைத்தாதல் தெளியற்பாற்று.

இனி, ஒருமடந்தையின் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வோருவமையே யன்றிப் பலவுவமைகள் கூறல்வேண்டி னும், அவ்வவற்றின் வண்ணம் வடிவு அளவு சுவை என்பவற் றோடு ஒத்தபொருள்களை யெடுத்துக்கூறினும் அவைபொருந் துமெனலாம். வட்டமான முகம் வாய்ந்த ஓர் அழகியநங்கை மாந்துளிர் நிறத்தினளாயிருப்பினும், அவளது முகத்தின் வடி வுக்கும் விளக்கத்திற்கும் வெள்ளியமதியை யுவமைகூறுதல் இழுக்காது. அவளதுமேனிமேற் பொற்புள்ளி வடிவான அழ கிய தேமல் காணப்படுமாயின் அதற்குப் பொற்றுகளையுஞ் சித றிய முட்டையின் மஞ்சட்கருவையும் உவமைகூறுதல் வழுவா காது. இங்ஙனமே பொருத்தம் உள்வழியெல்லாம் ஒன்றக்கு மேற் பலவுவமைகள் காட்டுதல் குற்றமன்றாயினும், பொருத்த மில்வழி ஒன்றினொன்றேவ்வா வுவமைகளைப் பலபட விரித் துக் காட்டி வெறுஞ் சொல்லாரவாரம் புரிதல் நன்றாகாதென்க

இனி, ஈண்டு ஆசிரியர் காளிதாசர் சகுந்தலையின் உரு வின் நிறத்திற்கும் உறுப்பின் அமைவுகளுக்கும் முழுதும்ஒத்த ஒவ்வோருவமையே யெடுத்துக்காட்டி, அவளழகிய வடிவினை நம் அகக் கண்ணெதிரே ஓர் அரும்பெறல் ஓவியமாய் விளங்க நாற்றிய நல்லிசைப்புலமை பெரிதும் நினைவுகூரற் பாலதா மென்க.

இச்சாகுந்தலத்தின் மட்டுமேயன்றிக், தாம் முதன்முதல் இயற்றியதாகக் காணப்படும் **மாளவிகாக்நிமித்திரம்** என் னும் நாடகநூலினுங் காளிதாசர் 'மாளவிகை' என்னும் நாட கத் தலைமகளின் உருவழகைச் சுருக்கமாகவே யெடுத்துக் கூறி

அதனை இனிதுவிளங்க வைத்திருக்கின்றார். "அவளது முகம் நீண்டவிழிகளையுடையதாய் மழைகாலமதியின் ஒளிவாய்ந்து திகழ்கின்றது; அவளுடைய இரண்டுகைகளுந் தோளின்கண் மெல்லெனச்சரிந்து காணப்படுகின்றன; அவடன் கொங்கை கள் ஒன்றையொன்று நெருங்கித் தொடுதலுடன் உயர்ந்து தோன்றுகின்றன; அவளுடைய விலாப்பக்கங்கள் இழைத்துச் செய்தனபோற் பொலிகின்றன; அவளது இடை ஒருகைப்பிடி யுள் அடங்குவதாய் உளது; அவளிடுப்பின் கீழ்ப்பகுதிகளோ அகன்றிருக்கின்றன. அவளடிவிரல்கள் சிறிதே வளைந்திருக் கின்றன; இருந்தவாற்றால், ஆடல் ஆசிரியன் ஆடுவாளுருவம் எவ்வளவு விழுமிதாய் இருக்கவேண்டுமெனத் தன் உளத்தின் கண் எண்ணினனே அவ்வளவு விழுமிதாகவே இவளது வடி வம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது!" என்று அக்கினிமித்திரன் என்பான் மாளவிகையின் எழில்வடிவை வியந்துகூறும் முகத் தால், ஆசிரியன் அதனை நம் அகக்கண்ணெதிரே நன்குபுலனு மாறு காட்டுதல்காண்க.

இங்ஙனமாக எள்ளளவும் பழுதில்லா ஓரழகியயாக்கை யின்கண் உறையும் ஒருயிர் இனியஇயற்கை வாய்ந்ததாயிருக் குமேயல்லாது இன்னாஇயற்கையுடையதாயிருக்குமோ? சகுந் தலை புறத்தே அழகுமிக்கவளாய் இருந்ததுபோலவே அகத்தே யும் அழகுமிக்க குணங்கள் அமைந்தவளாய்க் காணப்படுகின் றாள். இவள் மிக மெல்லிய உடம்புடையவளாய் இருந்துந் தன்னுடம்பின் வருத்தத்தையும் பாராமற் பூஞ்செடிகளினிடத் தும் மிக்க அன்புடையளாய், அவைவாடாமற் செழித்திருக் கும் பொருட்டுத் தானுந் தன்தோழிமாருடன் குடங்களில் முகந்தநீரை அவற்றிற்கு விடுவள். இன்னும், அவ்வாசிரமத்தில் உறையும் மான்களையுந் தன்மகவுபோற் கருதி அத்துணையன் புடன் வளர்த்துவந்தவள் (கூக). இவ்வாறு ஓரறிவுயிர்களிடத் தும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களிடத்தும் அளவில்லா அன்புடைய

ளாய் ஒழுகியஅவள், ஆறறிவுடைய மக்கள்பால் எத்துணைப் பேரன்பு பூண்டு ஒழுகுவள்! இதனல் அவளுயிர் அன்பென்னுந் தேனமிழ்து நிரம்பித் ததும்புந் தூய ஒரு பொற்குடமென்றே அறியற்பாற்று.

இத்துணைஅன்பும் அதனல் மென்றன்மையும் ஒருங்கு கெழுமிய உள்ளத்தினளாய் இருத்தலினலேயே, அன்புக்கு மாருன சிறியதொரு வன்செய்கையைச் சிற்றுயிர்கள்பாற் கண்டாலும் இவள் மிகஅஞ்சுவள். இவள் பூஞ்செடிகளுக்குத் தண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு வருகையில்அதனுற்கலக்கப்பட்ட ஒரு கருவண்டு தன்முகத்தண்டை பறந்துவருதல்கண்டு பெரிதும் வெருக்கொண்டு, அதற்கு ஒதுங்கிப்போய்த், தன்னைக்காக்கும்படி தன் தோழிமாரை அழைக்கின்ருள். அவடன் தோழிமாரோ அவள் அங்ஙனம் அஞ்சி வருந்துவதைக்கண்டு பகடி பண்ணுகின்றனர். அதனல், அவளினும் அவடன் ருேழிமார் சிறிது வல்லென்ற நெஞ்சமுடையராதல் அறியப்படுகின்றதன்ருே? பெண்பாலார் ஆண்பாலாருள் வேறுபட்ட இயற்கையுடையாரை ஒருங்குவைத்து ஒப்பிட்டு நோக்கினல்மட்டுமே, அவர்தம்முட்காணப்படும் வன்மை மென்மைகளின் இயல்பு நன்குபுலனுகாநிற்கும். இங்கே துறவாசிரமத்தில் மென்குணங்களில் வளர்ந்த மகளிருள்ளும் வன்மை மென்மை சிறுசிறு வேறுபாட்டுடன் காணப்படுதலை, ஆசிரியர் காளிதாசர் சகுந்தலையினிடத்தும் அவளோடு உடன்வளர்ந்த அவடன் ருேழிமாரிடத்தும் வைத்துக் காட்டும்நுட்பம் பெரிதும் நினைவிற்பதிக்கற்பாற்று.

இன்னும், அன்பிலும் மென்றன்மையிலுஞ் சிறந்தார் எவராயிருப்பினும், அவர்பால் வாய்ச்சொற்கள் மிகுதியாய்க் காணப்படா. ஆண்பாலாரிலும் இவ்வியல்பினர் உண்டு, பெண்பாலாரிலும் இவ்வியல்பினர் உண்டு. இவரெல்லாம் பெரும்பாலுந் தஞ்செய்கையினலேயே தமதியற்கை பிறர்க்குப் புலனுக

ஒழுகுவரேயல்லால், தம்வாயாற் பலப்பல சொற்களை மிகுத்துச் சொல்லார்; மிகுத்துச்சொல்லாவிடினும் இவர் அவ்வக் காலங்களிற் கூறுஞ் சிலசொற்களும் பொருள்நிறைந்தனவாய் ஆணித்திறமாய் இருக்கும். இங்ஙனமே அன்பிலும் மென்றன்மையிலுஞ் சிறந்தாளான சகுந்தலையுந் தன்றோழிமாரோடுந் தன்காதலனோடும் பேசுஞ்சொற்கள் சிலவாகவேகாணப்படுகின்றன. தன்றோழிமாருடன் பேசுவனவும் அவ்வாசிரமத்திலுள்ள மரஞ்செடிகொடிகளின் அழகியதோற்றத்தைக் குறிப்பனவாகவே யிருக்கின்றன(கக,கஉ). புதிதுமலர்ந்த ஒருமல்லிகைக் கொடி ஒருதேமாமரத்தினைச்சார்ந்து நிற்கும் இனிய காட்சியினை இவள்காட்டியபோது, இவடன்றோழி பிரியம்வதையென்பாள் சகுந்தலை தானுந் தகுந்த ஒருகணவனை மணக்கலாகுமா வெனக் கருதுகின்றாள் என்றுபகர்ந்து பகடிசெய்ததற்கு, "இதுதான் உன்உள்ளத்தில் உள்ள உண்மையான எண்ணம்" என்று சுருங்கியவிடைகூறித் தன்பேச்சை முடித்துவிடுகின்றாள். துஷியந்தமன்னன் இவர்கள்பாற்போந்து உரையாடும்போதுஞ், சகுந்தலை அவன் வினயதற்கு விடைதாராமலே நிற்க, இவடன்றோழிமாரே அவன் வினயவற்றிற்கெல்லாம் விடைகூறி உரையாடுகின்றனர். தான் அவன்மேற் பெருங்காதல் கொண்டமையின், அவனது வரலாற்றினையறிதற்கு அவள் பெரிதுவிழைந்தும், அதனைத் தான் வாய்திறந்து கேட்டிலள். இன்னும்இவள் துஷியந்தமன்னன்மேல் அளவிறந்தகாதல் கொண்டவளாய்த், தன்றோழியர் உதவியால் அவனைக் கூடுகின்ற காலத்தும், இவள் தன்காதலனுடன் உரையாடுஞ் சில சொற்களும் அவன் தன்னைத் தொடாதபடி தடுப்பனவாயிருக்கக் காண்டுமேயல்லாற் பிறஇல்லையே. மேலுந், தன்காதலன் தன்னை அக்கானக உறையுளிலே விட்டுப் பிரிந்துபோய்ப் பல நாட்கள் கடந்தும், இவள் அவனையேநினைந்து, கனவின்கண் உலவுவாரைப்போல் தன்னைமறந்திருந்த நிலையினளாகப் புலப்

படுகின்றனளேயன்றி, அவன் தன்னைமறந்திருந்த குற்றத்தை யாவது தான் அவன்பாற் செல்லவேண்டும் முறையினையாவது தன்றோழிமாருடனும் எடுத்துப்பேசினவளாகத் தெரியவில்லை. பின்னர் இவள்தந்தையார் இவளைக் கணவன் இல்லத்திற்கு விடுத்தற்பொருட்டு வேண்டும்ஒழுங்குகள் செய்யும்போதும், இவள் முடிவாகத் தன்றந்தையார் ஆசிரமத்தைவிட்டுப் போம் போதுந், தான்வளர்த்த மல்லிகைக்கொடியையும் மான்கன்றை யுந் தன்றோழியாரையுந் தன்றந்தையாரையும் விட்டுப்பிரியும் ஆற்றாமையாற் சிலமொழிகள்நுவன்று நெஞ்சம் நெக்குருகு கின்றனளேயன்றி, ஆண்டும்மிகுதியாய் எவையும் பேசுகின் றிலள்.

இனித், தன்றந்தையால் விடுக்கப்பட்டுத் தன்கணவன் துஷியந்தன்பாற்சென்று அவன்முன்னிலையிற்சகுந்தலைநிற்புழி, அவன்இவளைக் கானகத்தில் மணந்துகொண்ட வரலாறுகளை யெல்லாம் முற்றும்மறந்து, இவளை ஓர்அயலவன்மனைவியாகவே கருதித், தன்னுடன்போந்த முனிவரோடு உரையாடும்போதும், இவள் அவன்சொற்களைக்கேட்டு உளம் நடுநடுங்கி ஆவிசோர்ந் தனளேயன்றி, அவன் தன்னைமணந்த உண்மையைத் தானே யெடுத்துமொழிந்து அதனை நிலைநாட்டப் புகுந்திலள். பின் னர்த், தன்னுடன்போந்த முனிவரர் தாம் அதுபற்றி அரசற் குச் சொல்லவேண்டுவனவெல்லாஞ் சொல்லிமுடித்து, இறுதி யில் தான் தன்கணவற்குச் சொல்லவேண்டுவவற்றைச் சொல் லுமாறு சகுந்தலையை ஏவ, அவளும் அவன் தன்னைமணந்த காலையில் நேர்ந்த சிலஇனிய அடையாளங்களை அப்போதுஞ் சுருங்கிய சொற்களாலேயே தெரிவிக்கின்றனளே யல்லாமல் விரிவாய்ப் பேசுகின்றிலள். அவ்வாறவனுக்கு மெய்ப்பிக்க வேண்டிய காலையிலும், விழுமியகாதற்கிழமையினையே மறந்து போயபின் அதனை நினைப்பூட்டுதலாற் பயன்உளதாமோ என வும் எண்ணுகின்றாள். முடிவாக அரசன் மாரீசரது ஆசிரமத்

தில் இவளைத் தற்செயலாய்த்தலைப்பட்டு, இவளையும் இவள்வயிற்றிற் பிறந்த தன் மகன் சர்வதமனனையும் அழைத்துச்செல்கின்ற ஞான்றும், இவள் தன்காதலனை மீண்டுந் தலைக்கூடப்பெற்ற நல்வினையைநினைந்து நெஞ்சம்நெக்குருகி அவன்பாற் சிலசொற்கள் புகல்கின்றனளேயன்றி, ஆண்டும்மிகுதியாய்ப் பேசக்காண்கிலேம்.

என்றாலுந், தன்நல்லியற்கையையுங் கற்பொழுக்கத்தையுந் தன்காதலன் அறியாமற்பிழைத்து இழித்துப்பேசிய போது மட்டும் இவள்பெருஞ்சினங்கொண்டு,

"கீழ்மகனே, உன்மனநிலைக்கு இணங்கப் பிறரையுங் கருதுகின்றாய். அறக்கடமை என்னுஞ்சட்டையைப்போர்த்துக்கொண்டு, மேலே புற்களால் மூடப்பெற்றக் கீழே மறைந்திருக்குங் கிணற்றையொத்த உன்னைப்போல் வேறுயார்தாம் நடப்பர்?"

என்று ஆணித்திறமாய்ப்பேசிய சிலசொற்களுந் துஷியந்தன் உள்ளத்தை நிலைகலக்கி, அவன் இவளது கள்ளமில் இயற்கையை நம்பும்படி செய்தல்காண்க(அஎ). சகுந்தலை தன் ஒழுக்கத்தை அரசன் பழித்துப் பேசியஞான்றுமட்டும் பெருஞ்சினங்கொண்டு அவனை இகழ்ந்துபேசியதை உற்றுநோக்குங்கால், "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்ற இவளதுவெகுளி கணமேயுங் காத்தலரிதாய்க்" காணப்படுகின்றதன்றோ? தூயவுள்ளத்தினர் கொண்டவெகுளி, தமதுநிலையை உண்மையான் உணரார்க்கு அதனையுணர்த்தாது கழியாது. இன்னும், இச்சில சொற்களால் தனது மெய்ந்நிலையைப் புலப்படுத்தி, அரசனது அறியாவுள்ளத்தை நிலைகலக்கிய சகுந்தலையின் சொல்லாற்றல் அவளது தூயவுள்ளத்தின் ஆற்றல்வழித்தாய்ப் போந்தமையும் நினைவுகூரற்பாற்று.

"பலசொல்லக் காமுறுவர் மன்றமாசற்ற
சிலசொல்லல் தேற்றாதவர்" என்ற தெய்வத்திருவள்ளு

வனார் திருமொழியால் மாசற்றசிலசொற்களைச் சொல்லவல்லார் பலசொற்களை வீணே கூற விரும்பாராதலும், அதற்குச் சகுந்தலை சிறந்த ஓர் எடுத்துக்காட்டாய் நிற்றலும் அறிந்துகொள்க.

அற்றேல், அத்துணைக்கற்பொழுக்கத்திற் சிறந்தாளாகிய சகுந்தலை தன்கணவன் அறியாமையாற் றன்னைஇகழ்ந்துரைத்தாலும், அதனை அவள் பொறுத்தலன்றோ செயற்பாலது; அவ்வாறின்றி அத்துணைக்கடுஞ்சினங்கொண்டு அவனை அங்ஙனம் இழித்துப்பேசியது சால்பாகுமோவெனிற்; சால்பாகுங்காண்; என்னை? சால்புக்கும் பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லையுண்டாகலின். கற்பொழுக்கத்தின் மிக்காரான நங்கையர்க்கு அக்கற்பினும் மிக்கது பிறிதில்லை; தொல்லாசிரியரான **தொல்காப்பியனாரும்** மகளிர்க்கு,

"உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே, நாணினுஞ்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்றென" என்று (பொருளதிகாரம், ககஉ) ஓதியருளினமை காண்கின்றுழி, எத்துணைப் பொறுமை யுடைய நல்லாருந் தமது கற்புக்கு இழுக்குநாடுவாரை எதிர்ப்பட்டக்கால் தமதுஉயிரையும்வெறுத்து, அவரை ஒருபொருட்டாகக் கருதாது அவரை மாறுகூறித் தாக்குவர்; இது மகளிருட் சிறந்தாரியற்கை. மற்றுத், தமது கற்புக்குஏதம் உண்டாகாவழியெல்லாம் பொறுமையின் மிக்காராய் ஒழுகும் நங்கையர்பால், அதற்கு ஏதமுண்டாகும் வழியும் பொறுமை வேண்டுவார், அவர்தங் கற்பொழுக்கவலிவும் மனத்திட்பமும் அறியாரேயாவரெனவிடுக்க. நாடகநூற் புலமையில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத **சேக்குவீயர்** என்னும்ஆங்கில ஆசிரியருந் தாம்வரைந்த **கார்காலக் கதை** என்னும் நாடகத்தில் வரும் 'எரிமியோள்' என்னும் அரசியுந் தன்கணவன் தன்னைக் கற்பொழுக்கத்தில் வழுவியவளாகக்கருதித் தன்னைக் குறைகூறிய காலையிற், சகுந்தலையைப்போலவே, அவன்மேற் சினங்கொண்டு,

அங்ஙன் ஒருகயவன் அறைந்தனனுயின்,
இங்ஙன் ஞாலத்து இழிதகவு நிறைந்த
கொடியோன் ஆவன் அக்கொடியரிற் கொடியோன்:
தலைவநீ எனைப் பிழைத்தறிதியே!" என அவனை இழித்துப் பேசினமைகாண்க.

இவ்வாறு தமது கற்பொழுக்கத்துக்கு ஆகாதது ஒன்று நேர்ந்தக்கால் தமது நாணத்தையுந் துறந்து தமது உண்மைநிலையைப் புலப்படுக்கும் நங்கைமார், தமக்கு அத்தகைய இடர் நேராவழியெல்லாம் நாணத்தின் மிக்கவராகவே ஒழுகாநிற்பர். இவ்வியல்பு சகுந்தலையினிடத்து மிக்குக் காணப்படுகின்றது. துஷியந்தமன்னன் கானகத்திற்போந்து இவளை முதன் முதல் எதிர்ப்பட்டு, "நுங்கள் தவவொழுக்கம் நன்கு நடைபெறுகின்றதா?" (கச) என்று உசாவிய போதும், இவள் நாணத்தால் அவற்கு ஏதும்விடைகொடாமல் வாய்வாளாது நிற்ப, இவடன் றோழிமாரே அவன் வினயவற்றிற்கெல்லாம்விடைதந்து அவனை மகிழ்வித்தல் காண்க. இருந்தவாற்றுல் இவள் தன்றோழிமாரை விட நாணத்தில் மிக்கவளாய்ப் புனைகின்றுள். இன்னும், இவள் துஷியந்தன்மேல் அளவிறந்த காதல் கொண்டவளாய், அதனுல் ஆற்றுமைமிக்கு வருந்துங்காலத்துந், தனக்கு இயற்கையேயுள்ள பெருநாணினுல் அதனைத் தன் ஆருயிர்த்தோழியரான அனசூயை பிரியம்வதைக்குந் தெரிவிக்க மாட்டாமற் பெருந்துயருறுகின்றுள். பின்னர்த் தோழிமாரே இவள் படுந்துயர்க்குக் காரணங் காதலாயிருக்கலாமென உய்த்துணர்ந்து, உள்ளத்திலுள்ளதை உரைக்கும்படி அவளைவற்புறுத்திக்கேட்க, அப்போதும் அவள் "எனக்குள்ள காதலோமிகவும் வலிவுடையதாயிருக்கின்றது; அதைப்பற்றி என் தோழிமாருக்கும் நான் உடனே சொல்லக் கூடவில்லையே" (சச) என்று தனக்குட் சொல்கின்றுள். பின்னும் பின்னுந் தோழிமார்வேண்டிக்கேட்ட

பிறகும் அவர்க்கு அதனை அவள் புலப்படுத்து கின்றுழித், "தோழி, இத்தவ அடவியைப் பாதுகாப்பவரான அந்த அரச முனிவர் என் கண்ணிற்பட்டது முதல்" என்று பாதிசொல்லி நாணத்தால் மேற்சொல்லகில்லாது நின்றுவிடுகின்றாள். அதற்குமேல், தன்றோழிமாரின் உதவியால் தான் தன் காதலனைத் தலைக்கூடுங்காலத்தும், நாண்மிக்கவளாய் அவனொடு மிகுதியாய் உரையாடாது அவனைவிட்டுத் தன்றோழிமாரிடஞ் செல்லுதற்கே அவள் முயலுதலும் உற்றுநோக்கற்பாற்று. பின்னர்த், தன்காதலன் தன்னை மருவியவுடன் அவனைவிட்டுச் செல்கின்றுழி, "ஏ நெஞ்சமே! நின்னால் வேண்டப்பட்ட பொருள் நினக்கு எளிதிலே கிடைத்தபொழுது நின் நாணத்தை விடுத்தாயில்லை. இப்போது நீ அதனைப்பிரிந்து துயரமெய்திப் பரிவடைதல் ஏன்?" என்று அவள் தன்னுட்கூறிய சொற்கள் நாணம்மிக்க அவளது இயற்கையை நன்குபுலப்படுத்தல் காண்க.

இத்துணைச் சிறந்த நல்லியல்புகள் உடையளான சகுந்தலைக்குஞ் சிறிது பொறாமைக்குணம் இருப்பது அறியற்பாற்று. இவடன் றோழிமார் இவளைத் துஷியந்தனொடு தலைப்படுவிக்குஞான்று, அரசற்குக் காமக்கிழத்தியர் பலர் உளராதலை நினைவுகூர்ந்து, அங்ஙனம் பலரை நச்சியொழுகுமவன் தன்மாட்டு உண்மைக் காதலனாய் நடத்தல் யாங்ஙனம்? என்பது புலனாகத், "தமது உவளகத்திலுள்ள மகளிரைப் பிரிந்தமையால் வருந்தியிருக்கின்ற இவ்வரசரை வருத்தப்படுத்த வேண்டாம், விடு" என்று இவள் நட்பவறிவொடு நுவலும் உரைக்கண் இவளது சிறுபொறாமை தெற்றென வெளியாதல் காண்க. எத்துணை விழுமிய இயற்கையுடையார்க்குஞ் சிறுசிறு குற்றங்கள் இருந்தாலல்லது அவ்வியற்கையின்விழுப்பந் திகழ்ந்து காணாது. ஒருபால் ஒளியும் ஒருபால் நிழலுங் காணப்படினல்லது ஓவிய உருக்கள் விளங்கித்தோன்றா. நறுமணங்கமழுந் தாமரை, ஆம்பல், குவளைமுதலான மலர்களும் அழகிய அகவிதழ்களுடன்

அழகில்லாப் புறவிதழ்களும் ஒருங்கு பொருந்தப்பெற்றிருத்தல் காண்டுமெல்லமோ? சுடர்ந்தெரியும் விளக்கொளியின் அடியிற் கரியகறள் கட்டுதலுங் காண்டுமல்லமோ? எல்லாவுயிர்க்கும் இன்றியமையாதாய் ஒழுகும் இனிய யாற்றுநீரினிடையே நுரைதிரண்டு செல்லுதலுங் காண்டுமே? இராக்காலத்திருள் பருகி நீலவானிடையே பாற்கட்டியென வயங்கும் முழுமதியுங் களங்கமுடையதாதல் காணுதார்யார்? ஆகவே, எத்துணைச் சிறந்த மக்களியற்கையிலுஞ் சிறவாதசிலவும் உடன்காணப்படுதலே அதுதனக்கு ஒருசிறப்பினைத் தோற்றுவியாநிற்கின்றது. மக்களியற்கையில் நலமும் நலமில்லனவும் இங்ஙனம் விரவிக் காணப்படுதலை நன்காய்ந்தறிந்து, அவ்விரண்டனையும் ஆண்டுள்ளபடியே யெடுத்து விளங்கக் காட்டுந் திறம் நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த சிலர்க்கே உளதாம். ஏனையோர் மக்களியற்கையில் ஒருங்குகாணப்படும் இவ்விரண்டனையும் எடுத்துக்காட்ட மாட்டாது, நல்லதொன்றனையேயாதல் தீயதொன்றனையேயாதல் மிகுத்துக்காட்டி இழுக்குவர். அவர் அவ்வாறு செய்வதன் கருத்து நன்றுடையார்பால் தீயதேதும் இராது, தீயதுடையார் பால் நல்லதேதும் இராது, என்பதேயாகும். இப்பெற்றியார் உயிர்கட்குப் பிறவி வந்ததன் நோக்கம் இன்னதென்று உணராதவரே யாவர். தீயது ஒருசிறிதுங் கலவாத நல்லியல்பேயுடையார்க்குப் பிறவி ஏன் வரல்வேண்டும்? என அவர் உற்றுணர்ந்து காண்பாராயின், அங்ஙனங்கூறி இழுக்கார். மற்று, நல்லிசைப் புலமை மலிந்த ஆசிரியர் காளிதாசரோ மேன்மக்களின் விழுமிய இயற்கையைக் கொணர்ந்து காட்டுமிடத்தும், அவ்வியற்கையுள் விரவிக் காணப்படுங் குறைபாடுகள் சிலவற்றையுந் துருவியாராய்ந்து அவைதம்மையும் ஆண்டுள்ளபடியேயெடுத்து உடன்கொணர்ந்து காட்டுதல் பெரிதும் வியக்கற்பாலதொன்றும். அன்பிற்கே ஒரு தூயகொள்கலனை சகுந்தலையின் தூய உள்ளத்திலும், அவ் அன்பிற்கு மறுதலையான பொறாமையும்

ஒருசிறிது விரவியிருத்தலை ஆசிரியர் எத்துணை நுட்பமாக விளங்கக் காட்டியிருக்கின்றார்!

இனி, இங்ஙனம் பொறுமையுற்றுக்கூறிய சகுந்தலையின் சொற்களைக்கேட்ட அரசன், அவட்கு அது நீங்குமாறு வலி யுறுத்திப் பகர்ந்த உறுதிமொழிகளைக் கேட்டஅளவானே, சகுந் தலை மேலேதும் உரையாளாய் அவன்சொற்களை நம்பிவிட்ட வாய்மையினை (நுக) உற்று நோக்குங்கால், அன்பின் மிக்கார் உரைகளை இவள் எளிதில் நம்பிவிடும் உள்ளப்பான்மை யுடை யளாதல் தெற்றெனப் புலனாகாநிற்கின்றது. அங்ஙனம் நம்பிய பின், அந்நம்பிக்கையில் உறுதியாக நிற்பதன்றி, அதனினின் றும் வழுவுதல் இவள்பாற் சிறிதுங் காணப்படவில்லை. துஷியந் தன் சகுந்தலையை மருவிப்பிரிந்து தனதுநகர் செல்கின்றுழித் தன்பெயர் பொறிக்கப்பட்ட கணையாழியை அவளது விரலி விட்டு, ஆறெழுத்துக்களால்ஆகியஅப்பெயரின்ஒவ்வோர்எழுத் தையும் நாளுக்குஒன்றாக எண்ணிக் கடையெழுத்தை எண்ண வரும்நாளில் தன்தூதுவன் சகுந்தலையைத் தன்நகர்க்கு அழைத் துச் செல்ல வந்து நிற்பன் என்று அவட்கு உறுதிமொழிபுகன்று சென்றனென்பது அவனதுரையினின்றே போதருகின்றது (கoசு). எனவே, கானகத்திற் சகுந்தலையை விட்டுச்சென்ற அரசன், அங்ஙனம் விட்டுச்சென்ற நாளிலிருந்து ஆறாம்நாள் அவளை அழைப்பித்துக் கொள்வானாதல் வேண்டும். மற்று, அவனோ அதுசெய்யாது அவளை முற்றுமே மறந்துபோயினன். இந்நிலையிற் காதன்மிக்கமனைவிக்குந் தன் கணவன்பால் வருத் தமுஞ் சினமும் பகைமையுந் தோன்றுதிரா. என்றாலுஞ், சகுந் தலையோ தன்னைமறந்த தன்காதற்கணவனைத் தான்சிறிதும் மற வாளாய், அவனைப்பற்றிய நினைவு தன் உள்ளத்தை முழுதுங் கவர்ந்துகொள்ள அதன் வயப்பட்டவளாய்த், தன்னையுந் தன் னைச்சூழ நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஒருங்குமறந்த நிலையின ளாய்க் காணப்படுகின்றனளே யல்லால் (நுஎ), தன் கணவன்

தான்சொன்ன சொற்பொய்த்துத் தன்னை ஏமாற்றியதுகண்டு அவன்மேற் சினமும் பகைமையுங் கொண்டு அவனை அரு வருத்து அவனை இகழ்ந்து பேசினவளாகப் புலப்படவில்லை. மற்றுச், சகுந்தலையின் தோழியான அனசூயையே "இரண்ட கஞ்செய்த கயவனை ஒருவனுக்குப் பேதையளான எங்கள் தோழி தன்னைக் கொடுத்துவிடும்படிசெய்த காமவேள் இப்போ தாவது மனநிறைந்திருக்கட்டும்" என்று அரசனை இழித்துப் பேசுகின்றாள் (கூ0-கூக). இவ்வாறு அரசனைச் சினந்து இகழும் அனசூயைநிலையொடு, அவனைச் சினத்தலையேஅறியாத சகுந் தலையின் நிலையினை ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால், தன்னாற் காதலிக் கப்பட்டான்மேற் றான் வைத்த அன்பு ஒன்றுமே நிரம்பித் ததும்புவதான அவளது தூய வுள்ளம் பிறிதோருணர்வுக்கு இடந்தரமாட்டாதாய் நிற்குந் தனிப்பெருவிழுப்பந் தெற்றென விளங்காநிற்கும். சகுந்தலையின் மாசற்ற காதல்உள்ளப்பான் மையினை ஏனைமகளிர்பாற் காண்டல் அரிதரிது! பழந்தமிழ் மாதருட் **கண்ணகியார்** ஒருவர்மட்டுமே அத்தகைய விழுமிய தூய காதலுள்ளம் வாய்த்தவர். சகுந்தலையின் தூயவுள்ளப் பெருமையினைத் தெளிய அறிந்து புலப்படுத்திய காளிதாசரது நுண்மாண்நுழைபுலத்திற்குக், கண்ணகியாரது காதற்றூய கற் புள்ளப் பெருமையினை நன்குணர்ந்து தெருட்டிய **இளங்கோ வடிகளது** அஃகி யகன்ற நல்லிசைப்புலமையே ஒப்பதாகும் என்க.

இனிச் சகுந்தலையின் உடம்பும் உயிரும் வேறெங்குங் காண்டற்கரிதான ஒருதூயபேரன்பினால் ஊடுருவப்பட்டு அவ் அன்புருவாகவே ஒளிர்தலால், தன்னை மறதியினால் மறுத்து விட்ட தன் காதலன், அம்மறதிநீங்கிப், பின்னர் ஏமகூடத்தின் கண்ணதான மாரீசரது தவப்பள்ளியில் தன்னைமீண்டுந் தலைப் பட்டு, அன்பினால் அகங்கரைந்துருகுதல் கண்டஞான்றும், அவள் அவன்செய்பிழையினை யெல்லாம் ஒரு தினையளவும்

பாராட்டாது, அவன்செய்த அப்பிழையுந் தன் தீவினையால் நிகழ்ந்ததென்றே கருதி,

"எம்பெருமான் எழுந்திருக்க! திண்ணமாகவே முற்பிறவியில் தூய அறவினைகளைத் தடைசெய்த என் தீவினையானது அந்நாட்களில் தன்பயனை விளைவித்தது; அதனாலேதான், இயற்கையில் இரக்க முடையராயிருந்தும் என் காதலர் அவ்வாறு என்னிடம் நடந்தனர்" (கஙச)

என்று மொழிந்திடுகின்றாள். தீம்பாலும் ஒருகாலத்திற் புளிக்கும், நறுமலருந் தன்மணத்தை இழக்குங், குளிர் மழையும் பெய்யுங்காலந் தவறும்; ஆனாற் சகுந்தலையின் தூய காதலுள்ளமோ பழிநினையாது, தன் காதலையும் இழவாது, அதனைப் பொழியுங்காற் பொழியாதும் பிழையாது. சேக்குவீயர் தமது அரும்பெரு நாடகக்காப்பியமாகிய சிம்பிலீனிற் கொணர்ந்து நிறுத்திய இமோசின் என்னும் இளவரசி, தன்காதலன் தனது கற்பொழுக்கத்தில் ஐயுறவுகொண்டு தன்னைவாளினாற்போழ்ந்து படுக்குமாறு தன் ஏவலன்ஒருவனை ஏவ, அவ்வேவலன் அங்ஙனமே செய்வான்போல் அவளை ஒரு காட்டகத்துக் கொண்டு சென்று, தன்தலைவன் தனக்கிட்ட கட்டளையினை அவட்கு எடுத்துரைப்ப, அதுகேட்ட இமோசின் தன் காதலன் தன்னை அருவருத்தபின் தான் உயிர்வாழ்தலில் விருப்பமிலளாய்,

"வருக, ஏட, வாய்மைபை ஆகுக!
நின், தலைவன் இட்ட சொலை நிறைவேற்றுக!
நீ அவற்காண்புழி ஏழையேன் பணிவிற்குச்
சான்று மொழிமோ! என்றெனை நோக்குதி
உறையின் வாளை உருவுகென் யானே;
பற்றுதியதனை, வெட்டுதி யதனாற்
குற்றமிலாத என்காதல் அரணுஞ்
செற்றமில் நெஞ்சத்தைச், சிறிதும் அஞ்சலை!
வெற்றென உளதஃது வெந்துயர்ஒழிய; நின்

தலைவனும் ஆண்டிலன், தொலைவில் செல்வமாய்
ஆங்கவன் அமர்ந்ததூஉம் யாங்காகியதே!
மற்றவன் கட்டளை பொட்டெனப்புரிக!" என்று கூறி அவ்வேவலன் தன்னை வெட்டிவிடுமாறு வற்புறுத்துதல்காண்க. தன் கணவனால் உவர்த்துக் கைவிடப்பட்ட துணையேயன்றி, அவனால் தன்னுயிர்க்கு இறுதிவருதல் நன்கறிந்த வழியுந், தான் அவன்மேல் வைத்த தூய பெருங்காதலினின்று ஓரெட்டுணையும் மாறாத இமோசின் என்னும் மாதர்க்கரசியாரின் தூயமன நிலையே ஈண்டுச்சகுந்தலையின் மனநிலையினை உள்ளவாறு தெளிதற்கு ஓர் அரும் பெறல் எடுத்துக்காட்டாக நினைவிற் பதிக்கற் பாலதாகும் என்க.

அஃதொக்கும்மன், இத்துணைவிழுமிய உள்ளத்தளான சகுந்தலை, துஷியந்தனைக் கண்டவளவானே அவனியற்கையை ஆய்ந்துபாராதுந், தன் பெற்றோரது கருத்துடன்பாடு பெறாதும் அவன்மேற் கழிபெருங்காதல்கொண்டது, அவட்கொரு குறைபாடு அன்றோவெனின்; அன்று. மக்களுள் ஒருசாரார் அன்பின்வழியராய் ஒழுகுவர்; ஏனையொருசாரார் அறிவின் வழியராய் ஒழுகுவர். அன்பே முனைந்துநிற்கும் உள்ளத்தவர் தம் அன்பிற்குரியாரைக் கண்டவளவானே அவர்மீது அடங்கா அன்பு கொளப்பெறுவர். மற்று, அறிவு முனைந்துநிற்கும் உள்ளத்தவரோ தம்மால் அன்புசெய்தற்குரியாரைப் பல்லாற்றான் ஆராய்ந்துபார்த்து அவர்மீது அன்புடையராவர். ஆனால், அன்புமிக்கார் தமக்குரியாரைச் சடுதியிற் பெற்றுநுகரும் இன்பம் ஏனை அறிவினால் ஆராய்ந்து பார்த்துத் தமக்குத் தக்காரை அடைவார் பால் உளதாகாது. அறிவினும் அன்பே தெய்வத் தன்மை வாய்ந்ததாகலான் அதன் இயக்கம் பிழைபடாது; மற்று மக்களறிவோ எத்துணைதான் ஒருவர்பாற் சிறந்து திகழினும், அதனியக்கம்பிழைபடுந்தன்மையதேயாகும். உலகவழக்கினுள்ளும் ஆண்பாலாராயினும் பெண்பாலாராயினுந் தம்முட் சடுதி

யில் ஒருவரையொருவர் கண்டு அன்புகொளப் பெற்ற நட்பே தூயதாய் நீண்டுநிலவுகின்றது; ஏனைப்பலவகையான் ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொண்ட நட்போ அங்ஙனம் நீண்டு நிலவாமையி னைப் பலர் பலகாற் பழக்கத்தில் அறிந்திருக்கலாம். ஏனென்றால், மக்களறிவினால் அறிந்து காணக் கூடியனவெல்லாம் ஒருவருடைய செயல்களேயாம்; அச்செயல்களின் வாயிலாகவே ஒருவர்க்குள்ள அறிவினளவும் அன்பினளவும் ஒருவாற்றான் உய்த்தறியப்படும். ஒருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருசார் மக்களிடையே ஒருவன் செய்யுஞ் செயல்களும் பிறிதொருகாற் பிறிதோரிடத்து வேறொருசார்மக்களிடையே அவனே செய்யுஞ் செயல்களுந் தம்முட் பெரிதும் மாறுபட்டனவாய் நடைபெறுகின்றன. ஒருகால் இரக்கமுடையனாய் நடப்பவன், பிறிதொருகால் இரக்கமற்ற வன்னெஞ்சனாய் நடக்கின்றான். சிலரிடையே அறஞ்செய்து ஒழுகுவோன் வேறு சிலரிடையே மறஞ்செய்து ஒழுகுகின்றான். ஓரிடத்து ஒருகுழுவில் அறிவிற் சிறந்தானாய் விளங்குமவன், பிறிதோரிடத்திற் பிறிதொரு குழுவில் அறிவிலனாய் நடந்து இகழப்படுதலுங் காண்கின்றாம். ஆகையால், ஒருவன்றன் அறிவினளவையும் அன்பின்அளவையும் உண்மையாக உணரல்வேண்டுமாயின், அவன் ஒரோவொருகால் ஒரோவோரிடத்து ஒரோவொரு குழுவில் நடக்கும் நடைபற்றித் தெளிந்துகோடல் இயலாது. மற்று, அவன் பலகாலும் பலவிடத்தும் பலர்மாட்டும் நடக்கும் நடைகளை ஒருதொடர்பாக வைத்துத் தொடுத்துக்காணவல்ல நுண்ணறிவு ஆராய்ச்சியுடையார்க்கே, அவன்றன் அறிவினளவும் அன்பினளவும் உண்மையாற் புலப்படும். ஏனையோர்க்கு அவற்றின்உண்மை புலப்படா. இது முன்னுங்காட்டப்பட்டது. இனி, அவ்வாறு ஒருவனது உண்மையை அளந்துகாணல் வேண்டுமாயின், அவன் அறியாமலே அவன்பக்கல் இரவும் பகலும் இருந்து அதனைக் கண்டுணர்தல் வேண்டும்; ஆனால், இஃது எல்லார்க்கும் இயலுமோ?

ஒருசிலர்க்கு இயலுமாயினும், அவ்வுண்மையை யுணர்தற்கு எத்தனை ஆண்டுகள்செல்லும்! எத்தனையாண்டுகள் சென்று லும் அவ்வுண்மை யுணர்ந்தபின்னரே அவரொடு கேண்மை கொள்ளக் கடவமெனின், அதற்குள் இருவருடைய வாழ் நாளுமே முடிந்துவிடும். அவர் எண்ணியஎண்ணமும் எடுத்த முயற்சியும் நிறைவேறு. ஆகவே, அறிவிஞன் ஆராய்ந்து நட் புச் செய்தலினுந், தமக்குள் அன்பு நிகழுந் திறம்பற்றி நட்புச் செய்தலே நலனுடைத்தாமென்க.

அற்றேல், ஆய்ந்தாய்ந்து நட்புக்கொள்ளுதலே செயற் பாலதென்னும் அறிஞருரை என்னுவதெனின்; உலகியல்நிகழ்ச் சிக்கண் ஒருவர் தமக்கு ஆவனவற்றைப் பிறருதவி கொண் டன்றி ஆக்கிக்கொளலாகாமையான், அங்ஙனம் உதவியாக நிற் கற்பாலார்தஞ் செயல்களை ஆராய்ந்து அவரது இயற்கையினை இயன்றமட்டுந் தெளிந்து அவரைநண்பராக ஆக்கிக்கொள்ளு தலை வற்புறுத்தவே அவ்அறிஞருரை எழுந்தது. மற்று, உயி ரும் உடம்பும் ஒன்றுதற்குரிய காதலரின் காதற்கேண்மையை நோக்கி அஃது எழுந்த தன்றென்பது. என்னை? காதலரின் காதற் கேண்மையோடு ஒக்கும் ஒருநட்பு ஏனையோர் பாற் பெரும்பாலுங் காணப்படாதாகலினென்க.

அங்ஙனம் பெருகி நிறைந்த அன்புருவாய்த் திகழ்வாரது உள்ளமானது, தன்னையொப்ப அன்பிற்றேக்கிய பிறிதோருள் ளத்தைக் கண்டதுணையானே, அதனேடு ஒன்றியொன்றுதற் குப் பெரிது விழைந்து முனைந்துநிற்கும். சகுந்தலையின் உள் ளம் அன்பினுல் நிறைந்து அந்நிறைவின் முடிந்தபதமான காத லாய் வெளிப்படுதற்கு ஏற்றநிலையில் வந்துநின்றது; அத்தன் மையது தன்னேடு ஒப்பதான துஷியந்தனது காதலுள்ளத் தைக் கண்டவுடனே, தானும் புலனாய்த் தோன்றலாயிற்று. இதனை, மேனாட்டு நாடகநூலாராய்ச்சியிற் சிறந்த ஓராசிரியர் உரைத்த உரையாற்காட்டுமிடத்துக், "கொழுவிய ஓர் இள

மரக்காவின்கண் முகிழ்விரியாத நிறஞ்சிவந்த ஒருமலரை நாம் காணநேர்ந்து, அங்ஙனங்காணநேர்ந்த அதேநேரத்தில் ஞாயிற்றின் கதிர்கள் அதன்மேல்விழக், கதுமென அது தன் இதழ்கள் விரிந்து ஒருநொடியிலே புறம் எங்கும் நறுமணம் பரப்புங் காட்சியையும் நாம் உடன்காணநேர்ந்தால், சகுந்தலை காதலிற் கண்விழித்து ஓர் இமைப்பொழுதில் அவள் பிள்ளைமைப் பருவங் கடந்து மங்கைப்பருவம் எய்திய காட்சியையும் நாம் நங் கண்ணெதிரே கண்டவராவோம்."* இவ்வாறு துஷியந்தனைக் கண்ட அப்பொழுதே அவன்பால் வரைகடந்த காதலுடையளான சகுந்தலையின் அன்புநிலை, ஆராய்ந்துசென்றும் பிழைபடுவதான அல்லது தன் குறிப்பு நிறைவேறப் பெறுததான அறிவு நிலையினும் விழுமியதாய்த் தூயதாய்த் திகழ்தலின், ஆண்டு ஆராய்ச்சி நிகழாமைபற்றி வரக்கடவதோர் இழுக்கில்லையென்றுணர்க. பண்டைத் தமிழ்நூலாசிரியர்க்கும் இதுவே கருத்தாதல்,

"தானே யவளே தமியர் காணக்
காமப் புணர்ச்சி இருவயின் ஒத்தல்" என்னும் **இறையனாரகப்**பொருட் சூத்திரத்தானும், அதற்கு **ஆசிரியர் நக்கீரனார்** கூறிய உரையானும் உணரப்படும்.

அற்றேற், சகுந்தலைக்கு வந்த துன்பமெல்லாம் அவள் துஷியந்தன் உள்ளத்தை ஆராய்ந்துபாராது அவன்மேற் சடுதியிற் காதல்கொண்டு அவனை மணந்தமையாலன்றோ? ஆதலான், மிக்கதோர் அன்பின்பாற் பட்டுக் காதல் கொள்வாரது நிலை வழுவுதலுறுதென்றது என்னை? சகுந்தலையின் காதலுள்ளம் வழுவியதின்றாயினும், அவளாற் காதலிக்கப்பட்ட அரசன்றன்

---

*Prof. Dowden in 'Shakspere's Portraiture Of Women' in his "Transcripts And Studies," pp. 359-360. இதிலிருந்து மேலெடுத்துக் காட்டிய பகுதியின் மூலத்திலுள்ள Juliet என்னும் பெயர்க்குமாறாகச் சகுந்தலையென்னும் பெயரை இங்கு அமைத்தேம்.

உள்ளந் தன்னிலையினின்றும் வழுவியதன்றோ? ஆராயாமற் செய்துகொண்ட மறைவுமணம் இடராகவேமுடிதலைச் சார்ங் கரவன் என்னும் மாணவமுனிவன்,

"தானாகவே பதைத்துச்செய்த ஒருசெய்கையானது இப் படித்தான் துயரத்தைத்தரும்; ஆதலால், மறைந்த சேர்க்கை யானது நன்கு ஆராய்ந்தறிந்த பின்னரேதான் செயற்பாலது. மனவியற்கை நன்கு தேறப்படாதாரொடு கொண்ட நட்புப் பகையாய் முடிகின்றது." (அஎ)

என்று கூறியமொழியானும் ஆசிரியர்காளிதாசர் நன்குவிளங்க வைத்துளாரன்றோ? என வினவிற் கூறுதும்.

"புனலோடும்வழிப் புற்சாய்ந்தாற்போலக்" காதல்சென்ற வழியே உள்ளமுஞ்சென்று மணங்கூடுதலே கழிபெருஞ் சிறப் பிற் றென்பாருங்; காதல் சென்றவழியே உள்ளமுஞ்சென்று கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றி மணத்தல் நன்றாகாது, மற்று ஒருவர் ஒருவர் மனநிலையினை நன்காய்ந்துபார்த்து உற்றார் பெற் றார் கொடுப்பக்கொண்டு மணம்புரிதலே நன்று, என்பாரும் என இருபாலாசிரியர் உளர்; அவர்தங்கோட்பாடுகளுள் ஈண்டு ஆசிரியர் முன்னையதைத் தழீஇ இந்நாடகநூல் யாக்கப்புகுந் தாரல்லது, பின்னையதைத்தழீஇ அது செய்திலர். மக்கள் மன வியற்கையினை நன்காய்ந்துபாராது, தாங் கற்ற நூலறிவு ஒன்று மேகொண்டு ஒருசாராசிரியர் (இவர் புத்த சமண ஆசிரியரும் அவரையொத்த ஆரியநூலாசிரியரும்) கோட்பாடேபற்றி அறி வாராய்ச்சிக்கு முதன்மை தந்துநிற்பாரே ஆராய்ச்சியின் வழித் தாக மணம் நடைபெறல் வேண்டும் என்ப. மற்று, நூலறி வோடு, மக்கள் மனவியற்கையினைத் துருவியாராய்ந்து காணும் உலகியல் நுண்ணுணர்வும் ஒருங்குடையாரோ காதலன்பின் வழித்தாக மணம் நடைபெறல் வேண்டும் என்ப. ஆசிரியர் காளிதாசர் நூலறிவோடு உலகியல் நுண்ணுணர்வும் ஒருங்கு வாய்த்த நல்லிசைப் புலவராதலால் அவர் இயற்கைக் காதல்

அன்பின்வழித்தாகநடைபெறுந் தூயமணத்தின் விழுப்பந் தேற்றுதற்கே இந்நாடகநூல் யாத்திட்டார். அற்றாயிற், காதல்வழித்தான சகுந்தலையின்மணம் இடர் பயந்தவாறென்னையெனின்; நூலறிவு ஒன்றுமேயுடையார் அஃது ஆராய்ச்சியின் வழித்தாக நடைபெறாமையின் அவ்வாறாயிற்றென முடிவு கூறுவர். மற்றுக், காளிதாசரோ காதன்மணமும் இழுக்குவது ஊழ்வினையின் வலியாலென்று முடிவுகட்டுவர். இவ்வாறுரைக்கும் இருபாலாசிரியரில் எவர்பக்கம் வலியுடைத்தெனின்; காளிதாசர் பக்கமே வலியுடைத்து; யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்: உலகத்தவரிற் பெரும்பாலார் குலனுங் குடியுங் குணனுங் கோள்நிலையும் எல்லாம் பலவாற்றானும் நன்காராய்து பார்த்தே இருவரை வாழ்க்கைப் படுத்துகின்றனர். அங்ஙனம் வாழ்க்கைப் படுத்தப்பட்ட மணமக்கள் வாழ்க்கையினும் இழுக்கு நேர்ந்தக்கால் (இவ்வாறு இழுக்குநேர்தல் ஒருகுடும்பத்தினர் மாட்டன்றிப், பல்வகைக் குடியினர்மாட்டும் அடுத்தடுத்து நிகழக்காண்கின்றாம்), அங்ஙனம் இழுக்குண்டானது ஆராய்ச்சியின் குற்றமன்று, அஃது ஊழ்வினைச்செயலே யாமென ஆராய்ச்சிக்குத் தலைமைகூறுவாரும் முடிவுகூறாநிற்கின்றனர். என்றால், ஆராய்ச்சியால் நிகழ்ந்த மணவாழ்க்கையிலாதல், காதலன்பால்நிகழ்ந்த மணவாழ்க்கையிலாதல் இழுக்கு வந்தக்கால் அதற்குக் காரணம் பழவினையே என்று இருதிறத்தாசிரியரும் முடிவு கூறக்காண்டலால், மனைவியுங் கணவனுமாகிய இருவருள்ளமும் அன்பினால் ஒன்றாய்ப்பிணிப்புண்டு மேற்கொளற்பாலதான இல்லறை வாழ்க்கைக்குக் காதலன்பின்வழித்தான மணவாழ்க்கையே வேண்டற்பாலதாகுமன்றி, அதனைவிட்டு ஆராய்ச்சியின் வழிப்படூஉம் மணவாழ்க்கைவேண்டற்பாலதாகாது என்று துணிந்து கொள்க. அத்தகைய காதன் மணவாழ்க்கையில் இழுக்கு வந்தக்கால் அஃது ஏனை மணவாழ்க்கையிற்போல ஊழ்வினையால் வந்ததேயாமாகலின் அஃது அதுபற்றி இகழற்பால தன்றென்

ப்தூஉம், அங்ஙனம் ஊழ்வினையால் வந்ததீதுங் காதலரின் அன்புக்குத் துணையாய்நிற்கும் முழுமுதற் கடவுளருளால் நீங்குமென்பதூஉங், கொடுந்தீவினையாளரான மக்களிடையே வாழத்தகாத அத்துணைப் பெருங் காதலுடையராயின் அஃதுடைய இருவரையும் இறைவனே இம்மண்ணுலகினின்றும் அகற்றி விண்ணுலகில் வாழவைப்பனென்பதூஉம் அறியற்பாற்று. ஈண்டுக் காட்டிய காதன் மணவாழ்க்கையின் விழுப்பந் தேற்றுதற் பொருட்டே சகுந்தலையின் மணத்தை ஒருநாடகமாகத் தொடுத்து நங்கட்புலனெதிரே காட்டுவான் புகுந்த ஆசிரியர், அம்மணத்தினிடையே புகுந்த இடர் துருவாசரிட்ட சாபத்தினூடு வந்து தன்பயனைவிளைவித்த ஊழ்வினையால் நேர்ந்ததாதலை நன்குவிளக்கி, அம்மணத்தின் மாட்சியினை இந்நாடக நூல் இறுதிவரையில்நிலைபெறுத்தியிருத்தல் கண்டுகொள்க. எனவே, சார்ங்கரவன் என்னும் மாணவ முனிவன் ஆராய்ச்சி மணத்தின் சிறப்பை யெடுத்துக்கூறியது, காளிதாசரது கருத்தாகாமல், அவரது கருத்துக்குமாறான ஏனையாசிரியரது கருத்தாய் இடைப்புகுந்தமை தேர்ந்து கொள்ளப்படும். இன்னும், அம் மாணவ முனிவனிலும் அவன்றன் ஆசிரியரான காசியபமுனிவர் நூலறிவுடையராதலோடு உலகியலும் மக்கள் மனவியற்கையும் நன்குணர்ந்தவராதலால், அவர் தமது உடன்பாடுபெறாமலே சகுந்தலை துஷியந்தனை மணந்துகொண்டமை தெரிந்து மகிழ்ச்சிமிக்கவராய்,

"வேள்வி வேட்குமவன்கண்கள் புகையால் மறைக்கப்படினும், அவனிடும் பலியானது நல்வினை வயத்தால் நெருப்பில் நேரேவிழுந்தது; என்னருமைக் குழந்தாய்! தகுதியுள்ள மாணாக்கனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்த கல்விபோல நீயும் எனக்குக் கவலைதராதவளானாய்; இன்றைக்கே துறவிகளைத் துணையாகக் கூட்டி நின்னை நின்கணவனிடம் போகவிடுகின்றேன்." (கூக, கூஉ) என்று கூறி அவளை ஏன்றுகொள்ளுதல்காண்க. இவ்

வாற்றால் முதிர்ந்த அறிவுடைய சான்றோர்க்கெல்லாங் காதன் மணவாழ்க்கையே விழுமிதென்னுங் கருத்துளதாதல் நன்கு விளங்குதலால், அவ்வாழ்க்கையிற் புகுந்த சகுந்தலைக்கு அஃ தொரு பெருஞ்சிறப்பினைத் தருவதல்லாற் சிறுமையினைத்தரு வதன்றென்பது கடைப்பிடிக்க. அற்றேற், சகுந்தலையாற் காத லிக்கப்பட்டவனான துஷியந்தன் அவடன் தூயபேரன்பிற்குத் தக்கவன்றானோ வெனின்; தக்கவன்றானே யாவன். யாங்ஙன மெனிற் காட்டுதும்.

துஷியந்தமன்னனது யாக்கை வலிமையிலும் அழகிலுஞ் சிறந்து விளங்குவதென்பது, அவனைக்கண்டு வியக்கும் படைத் தலைவனது உரையாலும் (உஅ), கஞ்சுகி யென்போன்,

“ஆ! எந்தவகையான நிலைமையிலும் அழகிய வடிவமா னது எவ்வளவு அழகாக விளங்குகின்றது! அவ்வளவு கவலை யோடு கூடியிருந்தாலும், அரசன் கண்ணைக் கவரத்தக்க தோற்றமுடையராகவே யிருக்கின்றார்!” என வியந்துரைக்கும் மொழியாலும் (க00), தேவமாதான சானுமதி யென்பாள் மறைந்திருந்து இவனது வடிவழகைக் கண்டு வியந்தவளாய்ச், “சகுந்தலை இவரால் தள்ளப்பட்டு வருந்தினாலும், அவள் இவரை நினைந்து உருகுதல் தகுதிதான்” என்று நுவலுஞ் சொல்லாலும் (க00–க0க) நன்குவிளங்கா நிற்கின்றது. இவ னைக்கண்ட அப்பொழுதே சகுந்தலை இவன்மேற் பெருங்கா தல் கொண்டு, அவனைப்பெறாத நாள்வரையிற் பெருந்துயருழந் தமை, அவள் அரசனுக்கென்று வரைந்த,

> “இரக்க மிலா அரசே! நான் என் செய்வேன்! இரவுபகல்
> எரிக்கின்றானென் உடம்பை எழிற் காமன் நின்மேலே
> பெருக்கின்றதென் காதல் பேதையேன் நின் நெஞ்சம்
> இருக்குமா றுணர்ந்திலேன் எனக் கதனை இயம்புதியோ”

என்னுஞ் செய்யுளாற் றெற்றெனப் புலனாதலால் இவனது பேரழகின் மாட்சியினை மேலுங்கூறுதல் எற்றுக்கு?

இத்துணைச்சிறந்த புறவியற்கையுடையனாதல் போலவே, இவன் மிக விழுமிய அகவியற்கையுமுடையனாகக் காணப்படுகின்றான். உயர்ந்தோரைக் காணுமளவிற் பணிந்து அவரது சொல்லுக்கு அடங்கியொழுகும் இவனது சிறந்த இயல்பினை ஆசிரியர் இந்நாடக முதல்வகுப்பின் துவக்கத்திலேயே புலப்படுத்துகின்றார். விரைந்து செல்லும் ஒரு தேர் ஊர்ந்து கானகத்தே ஒருமானைப் பின்றொடர்ந்து அதனை எய்தற்கு இவன் முனையும் நேரத்திற் குறுக்கே வந்த துறவிகளைக் கண்டவுடன் தன்றேரைக் கதுமெனநிறுத்தி, அவர் பணித்தவாறே அம்மானைக் கொல்லாது விட்டு, அவராற்புகழ்ந்து வரங்கொடுக்கப்பட்டமை காண்க (ரு—கூ). இவ்வாற்றால் இவன் சகுந்தலைக்குத் தக்க காதலனே என்பது ஆசிரியர் முதலிலேயே குறிப்பித்தாராயிற்று.

இம்மன்னன் இதற்குமுன் கானகத்தின் இயற்கைக்காட்சிகளையுங், கானகத்து உறையுந் துறவோர் குடிக்குரிய மகளிரினழகையும் பார்த்தவனாகப் புலப்படவில்லை. ஆயினும், இவனது உள்ளமானது இயற்கைத் தோற்றங்களையும் அவற்றின் வனப்புகளையுங் கண்டுமகிழ்வதிற் கிளர்ச்சி மிக்கதாயிருக்கின்றது. தன்னாற் பின்றொடரப்பட்டுத் தனக்கு முன்னேயோடும் மானின் நிலையினையுங் (ச), தனது தேரின் விரைந்த செலவினால் தனக்கெதிரே தோன்றும் நிலத்தின் றோற்றங்களையுங் (ரு), காசியபரது தவப்பள்ளியைக்கண்டு அதனைக் குறிப்பனவாக இவன் கூறும் அடையாளங்களையுஞ் (எ, அ], சகுந்தலையின் உடம்பின் அமைப்பிற்கு இவன் எடுத்துக் காட்டும் இயற்கைப் பொருள் உவமைகளையும் (கக), இவன் சகுந்தலையின் வடிவழகைத் தீட்டும் ஓவியத்தில் அதனோடு உடன்சேர்த்து வரைய விரும்பின இயற்கைப் பொருட்டோற்றங்களையும் (க0கூ], இன்னும் இவைபோல் இவன் ஆங்காங்கு எடுத்துரைக்கும் இயற்கைப் பொருட் குறிப்புகளையும் உற்று நோக்கவல்லார்க்குச்,

செயற்கையாயின்றி இயற்கையாய்க் காணப்படும் அழகிய காட்சிகளில் இவனதுணர்வு கவரப்பட்டு நிற்றல் நன்குவிளங்கும். இயற்கையழகிலே இறைவனது அருளறிவின் விளக்கமுஞ், செயற்கையழகிலே மக்களது நுண்ணுணர்வின் துலக்கமும் நிகழக்காண்டலாற், செயற்கையழகினைவியப்பாரினும் இயற்கையழகினை வியப்பாரது உள்ளமே கழிபெருந்தூய்மையும் அருட்டன்மையும் உடையதாகும். மக்களாற் செய்யப்படுங் கன்னற் சுவையை விழைவாரினும், இறைவனால் ஆக்கப்பட்ட பூந்தேன் சுவையை விழையும் அருந்தவத்தோர் மாட்சியினை அறியாதார் யார்? இங்ஙனமே, தன்நகரத்தின் கண்ணவான அழகியசெயற்கைக் காட்சிகளைவிடக், கானகத்தின் கண்ணவான விழுமிய இயற்கைக்காட்சிகளைக் கண்டு வியக்குந் துஷியந்தனது தூயவுள்ள மாட்சியும் அறியற்பாற்று.

இனி, அஞ்ஞான்றை வழக்கப்படி இவ்வரசனுக்கு 'வசுமதி' என்னும் பட்டத்தரசி யொருத்தியுங் காமக்கிழத்தியர் பலரும் இருந்தனராயினும், அவரெல்லாம் அழகியராகவே விளங்கினராயினும் அவர்தஞ் செயற்கையழகுஞ் செயற்கைக் குணனும் இவனதுள்ளத்தைக் கவரமாட்டாவாயின; அதனால் இவன் அவர்கள்பாற் காதலன்பு கொண்டவனுமல்லன். எல்லா உயிர்கள்மாட்டும் பொதுவாகக் காணப்படுங் காமவிருப்பமே இவனுக்கும் அவர்கள்பால் இருந்ததாகல் வேண்டுமல்லால், ஓராவிற்கு இருகோடு தோன்றினாற்போல ஈருடம்பின் ஒருயிராய்க் கருதுந் தூயகாதலன்பு இவனுக்கு அவர்கள்பால் இருந்ததில்லை. ஆகவே, இவன் சகுந்தலையின் இயற்கை வனப்பைக் கண்ட அப்பொழுதே அவள்பாற் பதிந்த காதலன்பு கொளப்பெற்று, அதனாற் றன் கண்ணுங் கருத்தும் ஒருங்கே கவரப்பெற்றானென்பது. இவன் தன் அரண்மனையிலுள்ள மகளிரை விடத் தான் கானகத்திற் கண்ட மகளிரையே மிகவியத்தல்,

"ஓ! இப்பெண்கள் பார்வைக்கு எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றார்கள்! முல்லைக்காட்டுத் துறவோர் குடியில் உறைகின்ற மகளிர்க்குள்ள பேரழகு அரண்மனை யுவளகத்திலேயுங் காணப்படுவதில்லா அத்துணை அருமைத்தாயின், இளங்காவின் மலர்க்கொடிகள் குணத்தாற் சிறந்த காட்டுப் பூங் கொடிகட்குப் பின்னிடைதல் வாய்வதேயாம்" (கூ) என்று இவன் மொழியும் உரையால் தெற்றென விளங்குதல் காண்க.

இவ்வாறு சகுந்தலைமேல் தாங்கொணுப் பெருங்காதல் கொள்ளப் பெற்றுனாயினுந், தன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட அவள் தனக்கு மனையாளாதற்குத் தக்கவள்தானு என்று ஆராய்ந் தறிந்தபின்னன்றி அவளை இவன் மணந்துகொள்ளத் துணியாமையினை உணர்ந்து பார்க்குங்கால், இவன் ஆடவரிற் சிறந்தார்க்குரிய பெருமையும் உரனுமாகிய இயற்கைக்குணங்கள் உடையானென்பது விளங்கா நிற்கும். தொல்லாசிரியராகிய **தொல்காப்பியனாரும்,**

"பெருமையும் உரனும் ஆடூஉ மேன" (களவியல், எ) என்று உயர்ந்த ஆண்மகற்குரிய குணங்கள் இவையேயாதல் தெளியக்கூறினர். இத்தொகைக்குணங்களைப் பகுத்துக்காட்டுவான் புகுந்த உரையாசிரியர் **நச்சினார்க்கினியர்,** "அறிவும் ஆற்றலும் புகழுங் கொடையும் ஆராய்தலும் பண்பும் நண்பும் பழி பாவம் அஞ்சுதலும் முதலியனவாய் மேற்படும்பெருமைப் பகுதியுங், கடைப்பிடியும் நிறையுங் கலங்காது துணிதலும் முதலிய வலியின் பகுதியும்" என அவ்விரண்டனுள் அடங்குங் குணங்கள் பலவற்றையுந் தெளிவுறுத்தினர். ஆகவே, ஆடவரிற் சிறந்தார்க்குரிய ஆராய்ச்சியறிவு இவன்பால் மிக்குநிகழ்தல் இந்நாடகநூலில் ஈண்டும் ஏனைப்பலவிடங்களிலுங் கண்டுகொள்க (கசு, கசு, உக, கநO, கநக.)

இன்னும், ஆராய்ந்து சகுந்தலை தனக்கு ஏற்றவள்தான் என்றும், அவளுந் தன்பாற் காதலுடையவள்தான் என்றுந்

தெரிந்து ஒருமுடிவுக்கு வரும்வரையில் அரசன் தன் உள்ளத்தைக் காதல்வழிச் செல்லவிடாது, ஆராய்ச்சி யறிவின்வழி நிறுத்துந்திறம் பெரிதும் பாராட்டற்பாலது. இஃது உள்ளத்தை ஒருவழி நிறுத்தும் உரன் என்னும் அறிவுவலிமையாமென்க. இங்ஙனம் ஐம்புலவழிச்செல்லும் ஐந்தவாக்களைத் தன் அறிவு வலிமையால் அடக்கவேண்டுமிடன் அடக்கி விடுக்கவேண்டுமிடன் விடுக்கும் ஒருவன் இறைவன தருள்நிலத்திற் பதிந்து முளைக்கும் ஒரு வித்தாகுவன் என்று **ஆசிரியர் திருவள்ளுவர்**,

"உரன் என்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரன்என்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து" என்னுந் திருக்குறளில் ஓதியருளினார். இத்துணை உள்ளவலிமை யுடையனுதல் பற்றியே துஷியந்தன் இந்நூலுள் ஆங்காங்கு "அரசமுனிவர்" என்று அழைக்கப் படுவானுயினனென்க.

இனி, இத்துணைச்சிறந்த குணங்கள் உடையாரிற் பலர் தமது மேன்மையினைத் தாம் அறியாராயிருத்தலை உலகநடையில் ஆங்காங்குக் காணலாம். ஆனால், துஷியந்த மன்னனே தனது உள்ளப்பெருமையினைத் தானே நன்குணர்ந்தவனுயிருக்கின்றான். சகுந்தலை தனக்கேற்ற காதலியாகுவளோ என முதலிற் சிறிது ஐயுற்ற இவன் பின்னர்த் தன் உள்ளப் பெருமையினை நினைந்து,

"அல்லது நான் ஏன் ஐயப்படவேண்டும். என் சிறந்த உள்ளமும் இவள்மேற் காதலுற்று விழைந்தமையால், ஐயமின்றி இவள் அரசகுடியினருடன் மணங்கூடத் தக்கவளேயாவள். ஏனெனில், ஐயப்படுதற்கு ஏதுவான நிகழ்ச்சிகளில் நல்லோர் தம் உள்ளம் எந்தப்பக்கத்திற் சாய்கின்றதோ அதுதான் மேற்கொள்ளற் பாலது" என்று அதன்பிழைபடாச்செயலினை எடுத்துரைத்துக் கொள்ளுதல் காண்க. எவன் தனக்குள்ள குற்றங் குணங்களைத் தானுகவே உணர்ந்துபார்க்க வல்லவனுயிருக்கின்

றனே, அவனே பிறர்க்குள்ள குற்றங் குணங்களையும் நன்கு பகுத்தறிய வல்லவனாவன். எவன் தன்குற்றத்திற்காகத் தன்னை வெறுத்துத் தன்னைச் சினந்துகொள்ள மாட்டாமை புணர்கின்றானோ, அவனே பிறர்பாற் காணப்படுங் குற்றத்திற்காகப் பிறரை வெறுத்து அவரைச்சினத்தலுஞ் செய்யான். எவன் தன்குற்றத்தைப் பிறர் எடுத்துரைக்குங்காற் றன்மனம் உளைதலையுந் தன் குணங்களை எடுத்துரைக்குங்கால் அது மகிழ்வின் விளைதலையும் உணர்ந்து பார்க்கின்றானோ, அவனே பிறர் குற்றங்களைக் கிளறிச்சொல்லி அவர்நெஞ்சைப் புழுங்கவையானாய் அவர் தங் குணநலங்களை நவின்று அவரை மகிழவைப்பனென்க. எனவே, துஷ்யந்தமன்னன் தன் அகவியற்கையினைத் தானே அளந்துணருஞ் சிறந்த உணர்ச்சி வாய்ந்தவனாய் இருத்தலினாற்றான், தன் குடிமக்களிடத்தும் மிக்க அன்புடையனாய் அறத்தின் வழுவாது அரசு செலுத்தினானென்று அறிதல் வேண்டும்.

அற்றேலஃதாக, இவ்வரசன் தன்உள்ளத்தின் உயர்வைத் தானே யுணர்ந்தாற்போல அதனிழிவையும் உணர்ந்ததுண்டோவெனின், உண்டு. சகுந்தலையைக் கானகத்தில் மணந்து, பின்னர் அவளைப்பிரிந்து அவன் தன்நகர்க்கு மீளுங்கால் அவளுக்குத் தான் சொல்லிவந்த சொல்லைத் தானே மறந்துபோயது குறிப்பிட்டுப் "பின், கல்நெஞ்சுடையனான நான் மறதியினால் அவ்வாறுசெய்யத் தவறி விட்டேன்" என்று கூறுமாற்றால், அவன் தனக்குள்ள குறைபாட்டையும் உணர்ந்தவனாகவே காணப்படுகின்றானென்க. இவனிடத்தில் இச் சிறுகுறைபாடன்றிப் பிறிது ஏதும் இன்மையால், இல்லாதவற்றைப் பற்றிய குறிப்பு இந்நூலின்கட் காணப்படாதது வாய்மையேயாமென்பது.

அத்துணைச்சிறந்த உள்ளம்உடைமையினாலேதான், இவன் முதன்முதற் சகுந்தலையையும் அவடன் றோழிமாரையுங்கண்டு உரையாடுங்கால், தன்னை அரசன் என்று அவர்கட்குத் தெரி

வித்துக்கொள்ளாமல், அவ்வரசற்குத் தான் ஓர்ஏவலாள் என்று மட்டுந் தெரிவிக்கின்றான் (கங). ஏனென்றால், அரசனே தமக்கு முன்வந்து நிற்கின்றானென்பதை யுணர்ந்தால், இயற்கையிலேயே அச்சமுடைய அம்மகளிர் திடுக்கிட்டு வெருக்கொள்வர். அதனாற், சகுந்தலை இவன்மேற் காதல் கொள்ளுதலும் இல்லையாம். மேலுந், தான் காதலுற்ற ஒரு நங்கை தானுந் தன்மேற் காதலுறாக்கால், அவளை மணஞ்செய்து வாழ்வது "அன்பு அகத்தில்லா உயிர்வாழ்க்கை"யாய் முடியும். ஆகவே, அச்சம் இல்வழி அவட்குத் தன்மாட்டுக் காதலன்பு நிகழுமோ நிகழாதோ வென்று ஆராய்ந் துணர்தலும் இன்றியமையாமை கண்டே தன் உண்மைநிலையினை அரசன் வெளியிடானாயினன். உள்ளமேம்பாடு இல்லாத பிறரோ, தாங் காமுற்ற மங்கை தம்மை விரும்பாளாயினும், அவளை அச்சுறுத்தித் தங்கருத்துக்கு இணக்கப் பார்ப்பரன்றி, அவளதுநலத்தைச் சிறிதுங் கருதாரன்றே. இதனானும், இம்மன்னனது உயர்குணப்பெற்றி இனிது விளங்குதல் காண்க.

இன்னும், இவன் இச்சிறந்தஉள்ளம் வாய்ந்தமையினாலேதான், சகுந்தலையைத் தன்மனைவியாக ஏலாது மறுத்தகாலையிற், சகுந்தலையுஞ் சார்ங்கரவனும் இவனை அரசனென்றும் பொருட்படுத்தாது மிகஇழித்துப் பேசியும், அதுபற்றிச் சிறிதும் அவர்கள்மேற் சினவானாய்ப் பொறுமையுடன் அவர்களோடு உரையாடுதல் பெரிதும் வியக்கற் பாலதாயிருக்கின்றது (அங, அரு, அஎ, அஅ). இங்ஙனமே, தன்பட்ட மனைவியான வசுமதி என்பாள் தன்மேல் மனக்கொதிப்புடையளாயிருத்தலறிந்து இவன் அவள்பால் அச்சமும் பணிவுமுடையனா யொழுகுதலும் அறியற்பாற்று (கக௨).

இவ்வாறெல்லாந் தன் நங்கைமாரிடத்துப் பணிவும் அச்சமுங் காதலுமுடையனாய் ஒழுகினும், நல்லார்க்குத் தீங்கிழைப்பாரைத் தொலைத்து அவரைப் பாதுகாத்தற்கண் இவன் அஞ்சா

ஆண்மையனுய் நடத்தல், இவன் முனிவரது வேள்விக்களத்தில் அரக்கர் அணுகாமற் செய்ததிறத்தை மாணவமுனிவன் வியந்துரைத்தமைகொண்டும் (சo), இவன் இந்திரன்பொருட்டு அரக்கரை வென்ற போராண்மையைப் புகழ்ந்து தேவர்கள் போற்றுதல் கொண்டும் (கஉக, கஉஉ) நன்கறியப்படும்.

இனிப், பொறுமையும் ஆண்மையுமேயன்றி, உண்மையை ஒளியாமற்பேசும் வாய்மையும் இவன்பாற் காணப்படுகின்றது. இவனுஞ் சகுந்தலையும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் பெருங்காதல் கொண்டு முதல்நாட்பிரிந்தபின், தமது ஆசிரமத்தில் வேட்டம் மேற்கொண்டு வந்திருப்பவன் துஷியந்தமன்னனே யென்று ஆண்டுறையும் முனிவர்கள் அறிந்தமை வழிநாட்களில் அவனுதவியை நாடி அவன்பால் வந்த முனிவர்புதல்வ ரிருவரின் உரையால் தெளியக்கிடக்கின்றது (௩௫). வந்திருப்பவன் துஷியந்த மன்னனே யெனுஞ்செய்தி ஆசிரமத்திற் பரவவே, தன்னுற் காதலிக்கப்பட்டவன் அவ்வரசனே யல்லால் அவ்வரசன் றன் ஏவலன் அல்லன் என்பதூஉஞ் சகுந்தலைக்கும் அவடன் றோழிமார்க்கும் விளங்கியதாகல் வேண்டும். ஆதலினுற்றான் சகுந்தலையை அவடன் றோழிமார் அவனுக்கு ஒப்படைக்குங்கால், "தமது உவளகத்திலுள்ள மகளிரைப் பிரிந்தமையால் வருந்தியிருக்கின்ற இவ்வரசரை வருத்தப்படுத்த வேண்டாம் விடு" என்று சகுந்தலை புலந்து கூறுநிற்ப, அரசன் உண்மையை ஒளியாமல், "எனக்குக் காதற் கிழத்திமார் பலர் உளரேனும், என்குலத்திற்கு நிலைபெறச்சிறத்தற்கு உரியார் இருவரேயாவர்; இக்கடலை அரைப்பட்டிகையாக உடைய நிலமகள் ஒருத்தி, உங்கள்தோழி ஒருத்தி" என்று சொல்லித் தன் மனத்துறுதியை வற்புறுத்துகின்றான். தான்சொல்லிய இவ்வுறுதிமொழி தன் நினைவை மறைத்த மறதியால் இடையே தவறியதாயினும், அம்மறதி நீங்கியபிற் றான் முன்மொழிந்தவாறே சகுந்தலையைத் தனக்குஒப்புயர்வில்லாப் பட்டத்தரசியாகவே கைக்கொண்டா

னென்பது இந்நாடகநூல் இறுதியில் தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது (கநுகூ.)

இன்னும், இம்மன்னன் தன் அரசியல் "எக்குலத்தாரையும் எந்நிலையாரையுங் காப்பாற்றிவரும்" (அ0) முறையில் நடைபெறல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துறுதியுடையன். மலரும் பூங்கொடிகள் மலர்தருங்காலத்து மலராவாயின், அது தன்னுடைய தகாத செய்கைகளால் நேர்ந்திருக்கலாமோ என ஐயுறும் அத்துணை அறவுள்ளம் உடையன்; அறத்தின் வழுவாது ஒழுகுதலிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாய் இருப்பவனாகலின், தான்மேற்கொண்ட அரசியலைத் தனக்குத் தொடர்பான துன்பந் தருவதொன்றாகவே கருதி வருந்துகின்றான் (எஅ, எகூ).

இந் நல்லியற்கைகளேயன்றி, நுண்ணறிவும் இவ்வரசன் மாட்டுத் திகழ்ந்து காணப்படுகின்றது. இவன் சார்ங்கரவன் வழக்குரைகளை மறுத்துப் பேசுங்கால் எத்துணை நுண்ணறிவொடுபேசி அவன் வாயையடக்குகின்றான்! மேலும், இவன் எதனையும் நன்காய்ந்துபாராது அதனைத்தழுவுதலும் விலக்குதலுஞ் செய்யான் என்பதை முன்னரேவிளக்கிப்போந்தாம். அத்துணை ஆராய்ச்சி யுடையானுக்கு நுண்ணறிவு மிகுதல் இயல்பே யன்றோ? இவனது ஆராய்ச்சி நுண்ணறிவின்திறம் இவன் ஓவியம் வரையுந்திறத்தானும் நன்குபுலனாதல் காண்க.

இங்ஙனமெல்லாஞ் சிறந்த நல்லியற்கையும் அறிவும் ஆண்மையும் ஆற்றலும் மிக்கவனாயிருந்தும், பிறர்க்குத் தன்னைப் பற்றி உயர்த்துக்கூறாமையும், பிறர் தன்னை உயர்த்துக் கூறிய வழி அதற்குநாணி அவரதுரையாட்டை வேறு முகமாய்த் திருப்புதலும் உடைய இவ்வரசன் எவ்வளவு செருக்கற்ற தன்மையனா யிருக்கின்றானென்பதூஉங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும் (க0எ, கஉக, கஉஉ). இதுகாறும் எடுத்து விளக்கிய வாற்றால், துஷ்யந்தமன்னன் சகுந்தலைக்குஏற்ற காதன் மணவாளனேயாதல் இனிதுவிளங்குதலால், அவள் இவனைக்கண்ட

துணையே காதலித்து மணங்கூடிய நிகழ்ச்சியில் ஏதுங் குற்றம் இல்லையென்பது தெளியற்பாற்று.

இனிச், சகுந்தலையின் தோழிமாரான 'அனசூயை,' 'பிரியம்வதை' என்னும் இருவரில் அனசூயையின் இயற்கை முதலில் ஆராயற்பாற்று. சகுந்தலைக்கு அடுத்தபடியாக இவளும் பிரியம்வதையும் அழகிற் சிறந்தவர்களென்பது, அரசன் இவர்களை முதன்முதற் கண்டபோது இவர்களின் அழகை வியந்துரைக்குமாற்றால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது.

இவள் கள்ளம் இல்லாத உள்ளத்தவளாய்க் காணப்படுகின்றாள். அதனாலன்றே அரசன் இம் மூவரையும் நோக்கிக் கேட்ட முதல் வினாவுக்கு இவளே விடையளிக்கின்றாள் (கச). பின்னரும் அரசன் சகுந்தலையின் வரலாறு தெரிதற்பொருட்டு வினவியவைகட்கெல்லாம் இவளே பெரும்பாலும் விடைபகர்கின்றாள் (கள). அதுவேயுமன்றித், தம்மிடம் போந்து உரையாடுவோன் இன்னனென்றறிதற்கு விழைந்து அரசனது வரலாற்றைக் கேட்பவளும் அனசூயையாகவே யிருக்கின்றாள் (கரு). மேலுஞ், சகுந்தலையின் பிறப்பு வரலாற்றைச் சிறிதும் ஒளியாமல் இவள் எடுத்துரைத்தல் கொண்டும் இவளது கள்ளம் இல் உள்ளப்பான்மை நன்கு உணரப்படும். இவ்வாறு அவளது பிறப்புவரலாற்றை எடுத்துரைக்கின்றுழி, மகளிர்க்கு இயல்பாக உள்ள நாணம் இவள்மாட்டும் புலனாதல் காண்டுமாயினும், அந் நாண் இயற்கையினும் இவளது கள்ளமில் இயற்கையே இவள்பால் மிக்குக் காணப்படுகின்றது. கள்ளம் அறியாத மகளிர்க்குள்ள நாணம் அது புலனாதற்குரிய இடத்தன்றிப் புலனாகாது. மற்றுக், கள்ளம் அறிந்தார்க்குள்ள நாணமோ வேண்டாவிடத்தும் வெளிப்பட்டபடியாயிருக்கும். எனவே, கள்ளவுள்ளத்திற்கும் நாண்மிகுதிக்குந் தொடர்புண்டென்பது அறியற்பாற்று. இவ்வாற்றால், இவளைவிட நாண் மிகுதியும் உடைய சகுந்தலையும் பிரியம்வதையுங் கள்ளவுள்

ளம் வாய்ந்தவராதலும் அறியப்படும். அற்றேல், இக் கள்ள முடைமை இழிக்கற்பாலதாம் பிறவெனின்; அற்றன்று, நாண மும் அச்சமும் மடனுங் கற்பும் உடைய மகளிரின் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தின்பாற் பட்ட கள்ளம் இழிக்கற்பாலதாகாது; மற்று, அம் மெல்லிய பெண்மைக்குணங்கள் இலராய், அவை இன் மையிற் கற்பொழுக்கமும் இலரான பெண்டிர்பாற் காணப் படுங் கள்ளமே இழிக்கற்பாலதாகுமென்று கடைப்பிடிக்க.

இங்ஙனம் அனசூயை கள்ளம் இல்லாத இயற்கையுடைய ளாயினும், நுண்ணறிவிற் சிறந்தவளாகவே விளங்குகின்றாள். அரசனை இன்னனென்றறிதற்கு இவள் அவனை வினவும் நுட் பமும் பணிவும் (௩௫), அரசன் முன்னிலையினின்று வெகுண் டாள்போற் செல்ல முனையுஞ் சகுந்தலைக்கு இவள் அறிவு சொல்லித் தடுக்கும் நுட்பமும் இனிய மொழியும் (௧௯), அர சன்மேற் றான்கொண்ட காதலைத் தன்னகத்தடக்கி, அதனால் நோயுற்று வருந்துஞ் சகுந்தலையை அந் நோய்க்காரணந் தெரி தற்பொருட்டு இவள் வினவும் நுட்பமும் (௪௪), பிறவும் ஒருங்குவைத்து நோக்குங்கால் இவளது நுண்ணறிவின் விழுப் பந் தெற்றெனப் புலனாகா நிற்கின்றது.

இத்துணை நுண்ணறி வுடையளா யிருத்தலினாலேயே அனசூயை பின்வருவதை முன்னறிந்து கவல்பவளாய் இருக் கின்றனள். யாழோர் மண முறையிற் சகுந்தலையை மணந்து, பின்னர் அவளைப் பிரிந்து தன் நகர்புக்க அரசன் அவளை நினைவு கூர்வனோவென இவள் ஐயுற்றுக் கவல்கின் றாள். சகுந்தலை அரசனை மணந்த யாழோர் மன்றலைக் கண் ணுவ முனிவர் அறிந்தால் யாது செய்வரோவென அஞ்சிக் கலங்கிய பிரியம்வதைக்கு, இவளே தேறுதல் சொல்லி அம் முனிவர் இம்முறையை ஏற்பரென வற்புறுக்கின்றாள் (௫௬). இவள் தனக்குள்ள நுண்ணறிவின் திறத்தினாலேயே, நாற்பக் கங்களிற் கண்ணும் நாற்பக்கங்களிற் செவியும் உடையளாய்த்

தன்னைச் சூழ நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை உடனே அறிந்துகொள்ளும் அறிவாற்றல் வாய்ந்தவளாய் இருக்கின்றாள். அந்நிகழ்ச்சிகளுள் எதனை அறிந்தாலும் உடனே அதற்குத் தக்கது புரிவதிலும் விரைகின்றாள். சகுந்தலை, பிரிந்து சென்ற தன் காதலனையே நினைந்து தன்னை மறந்த நிலையினளாய்க் குடிலில் இருக்கின்றுழி, அங்குப் போந்த துருவாச முனிவரது வருகையினை அவர் நிகழ்த்திய ஒலியால் அறிந்து, அதனைத் தன் மருங்கிருந்த பிரியம்வதைக்கு அறிவித்து, விருந்தினர் வருகையையும் அறியாத சகுந்தலையின் மன நிலையினையும், எளிதிலே வெகுளத்தக்க துருவாசரது மனநிலையினையும் உணர்ந்து, அவரால் அவட்கு ஏதுந் தீங்கு நேராமைப் பொருட்டு அவரை எதிர்கொள்ளுதற்குப் பிரியம்வதையுடன் விரையும் அனசூயையின் முன்னறிவுஞ் சுருசுருப்பும் பெரிதும் பாராட்டற்பாலனவாயிருத்தல் காண்க (ருஎ).

இன்னும், அனசூயை சகுந்தலையின்பால் வைத்த பேரன்பிற்கும், பிரியம்வதை சகுந்தலையின்பால் வைத்த அன்பிற்கும் வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. சகுந்தலை ஒரு சிறு வருத்தமான தொழில் செய்வதைக் கண்டாலும் அனசூயை மனம் வருந்துகின்றாள். சகுந்தலை பூஞ்செடிகட்குத் தண்ணீர் விடுமாறு கற்பித்த அவள் தந்தையார் கண்ணுவ முனிவர் சகுந்தலையை விடப் பூஞ்செடிகள்பால் அன்பு மிக்கவராயிருக்கின்றனரே எனக் கூறி வருந்துகின்றாள். சகுந்தலை காதல் நோயாற் பெருந்துன்புழக்கின்ற காலையில் அந்நோயின் காரணத்தைத் தெரிவிக்குமாறு வேண்டி, அது தெரிந்தால் அதற்கேற்ற மருந்து தருதல் கூடுமெனவும் மொழிந்திடுகின்றாள். துருவாசர் சகுந்தலைமேற் சினந்து வசைமொழி கூறிச் செல்வது கண்டு, உடனே அவர்பாற் பதைத்தோடிப்போய், அவரது சினத்தை ஆற்றி, அவ்வசைமொழிக்கு விடுதிபெற்றுத் திரும்புகின்றவளும் அனசூயையாகவே யிருக்கின்றாள். (ருஎ, ருஅ).

துருவாசர் இட்ட வசைமொழி மிக மெல்லியளான சகுந்தலை கேட்டால் உயிர் தாங்காள் என நுவன்று, அதனை அவட்குத் தெரிவியாமல் மறைத்துவைக்குமாறும் பிரியம்வதைக்குக் கற்பிக்கின்றாள். சகுந்தலையை மணந்து சென்ற அரசன் அவளை முற்றுமே மறந்துபோயது கண்டு அனசூயை நெஞ்சந் துடிதுடித்து வருந்துவதும், அவ்வருத்த மிகுதியால் அவள் நுவலுஞ் சொற்களும் இவள் சகுந்தலைமாட்டு வைத்த அன்பின் மிகுதியைத் தெரிக்கின்றன (கூ0, கூக). கண்ணுவ முனிவர் சகுந்தலையைக் கணவனது இல்லத்திற்கு விடுக்கின்ற காலையில், அவட்கு தோழிமார் இருவரும் அவளது பிரிவை ஆற்றாது வருந்தினராயினும், அனசூயையே அவளுடன் பிரிவின்றுயர் பொறாது பெரிதுநைந்து அழுதாளாகல் வேண்டும். என்னை? கண்ணுவ முனிவர் அப்போது இவளை நோக்கியே "அனசூயே, அழாதே; நீங்களல்லவோ சகுந்தலையை ஆற்றுதல் வேண்டும்" என்று தேறுதல் கூறினாராகலின் என்க. அனசூயை தன்மேல் அளவிறந்த அன்புடையளாயிருத்தலைச் சகுந்தலை நன்குணர்ந்தவள் என்பதற்குப், பிரியம்வதை தன் மார்பின் மேல் இறுக்கிக் கட்டிய ஆடையினை நெகிழ்த்தி விடும்படி அவள் அனசூயையைக் கேட்டுக்கொள்ளுதலே சான்றாகும். சகுந்தலையின் மென்மைத் தன்மையினை அனசூயை உணர்ந்தாற்போலப் பிரியம்வதை உணர்ந்திலாமையினை உற்று நோக்குங்கால், அனசூயை பிரியம்வதையைவிட நுண்ணறிவுடையளாதலும், அதனால் அவள் அவளைவிடச் சகுந்தலையினிடத்து மிக்க அன்புடையளாதலுந் தெளியப்படும். பிரியம்வதை இடக்கர்மொழிகள் பேசுதல் கேட்டுச் சகுந்தலை நாணமுஞ் சினமுங்கொண்டு தன் குடிலுக்குச் செல்லப் புறப்படுகையிலும், அனசூயைக்குச் சொல்லியே புறப்படுகின்றாள். அப்போது அனசூயை அவளது சினத்தைத் தணிக்கச்சொல்லும் அருமை மொழிகள் சிலவாயிருப்பினும் அவை அன்பின்

தேன் துளிகளாய் ஆறுதல் பயத்தல் கண்டுகொள்க (கக). இன்னுந், தன் அடியில் தருப்பைப் புல்லின் கூரிய முனை குத்தியதைச் சகுந்தலை அனசூயைக்கே காட்டுகின்றாள்; முட்செடியின்மேல் அகப்பட்டுக்கொண்ட தனது மரவுரியாடையினை எடுத்துவிடுமாறும் அவளையே கேட்கின்றாள் (உஉ, உ௩). இங்ஙனம் அனசூயை தன்பால் வைத்துள்ள அன்பின் மிகுதியைக் கண்டு சகுந்தலை தானும் அவள்பாற் பேரன்பு கொண்டிருந்தா ளாயினும், அதனை நிரம்பப் புலப்படுத்திக் கொள்ளாமற், பிரியம்வதையினிடத்தும் ஒத்த அன்பு காட்டி நடந்துகொள்ளும் நுட்பமும், அதனை உய்த்துணரவைத்திருக்கும் ஆசிரியர் காளிதாசரின் அறிவின்றிறனும் பெரிதும் பாராட்டற் பாலனவாகும் என்க.

இனிப், பிரியம்வதையோ சிறிது கள்ளம் அறிந்தவளாகக் காணப்படுகின்றாள். ஒரு தேமாமரத்தினைப் பிணைந்தேறிப் படர்ந்த மல்லிகைக் கொடியொன்றன் அழகினை உற்றுநோக்கி வியந்துகொண்டிருந்த சகுந்தலை தானும் அக்கொடியைப் போல் ஒரு காதலனை மணக்கலாகுமா வெனக் கருதுகின்றாள் எனக் கூறுபவள் பிரியம்வதையே. அனசூயையோ அத்தகையதோர் எண்ணம் சகுந்தலைக்கு உண்டென நினையாமலே வினவுகின்றாள் (கஉ). "பாம்பின்கால் பாம்பறியும்" என்னும் பழமொழிக்கிணங்கச், சகுந்தலைக்கு ஒருகால் உள்ளதாகக் கருதக்கூடிய எண்ணத்தைப் பிரியம்வதை சொல்லியது கொண்டும், அதற்கு மறுமொழியாக "இதுதான் உன் உள்ளத்தில் உள்ள உண்மையான எண்ணம்" என்று சகுந்தலை மொழிந்தது கொண்டும் ஒருவர் நெஞ்சத்தை மற்றவர் நன்கறிந்திருந்த பான்மை புலனாகா நிற்கும்.

இன்னுஞ், சகுந்தலை தான் அரசன்மேற் கொண்ட பெருங் காதலைத் தன் றோழியர்க்குந் தெரிவியாமற் கழிபெருந்துயர்கூர்ந்து கிடப்புழி, அதன் காரணங் காதலாயிருக்க

லாமென்று முதன்முதல் உய்த்தறிந்துரைப்பவளும் பிரியம் வதையே. இவள் அதனை யெடுத்துரைத்த பின்னரே அனசூ யையும் அஃத்வ்வாறிருக்கலாமென ஐயுற்று மொழிகின்றாள் (சச). மேலுஞ், சகுந்தலையை அவள் காதலுற்ற அரசன் பால் மறைவாகச் சேர்த்தற்கு வழி யாது? என்று அனசூ யை வினயதற்கு ஏற்றதொரு சூழ்ச்சி செய்பவளும், அதன் பிற் சகுந்தலையை அரசன்பால் தலைப்படுவிக்கின்றுழி அனசூ யையை அவ்விருவரினின்றும் அகற்றி ஒரு விரகால் அப்பால் அழைத்துச் செல்பவளும் பிரியம்வதை யாகவே யிருக்கின் றாள். சகுந்தலையை அரசனிடஞ் சேர்ப்பிக்குங்கால் இவள் அர சனை நோக்கிக் கூறுஞ் சொற்கள் திறமை மிக்கனவா யிருக்கின் றன (ருO). இதனால் இவள் காலமும் இடமும் அறிந்து இன் னார்க்கு இன்னபடி பேசவேண்டுமென்னும் அறிவு வாய்ந்த வளா யிருத்தலுங் கண்டுகொள்க.

என்றாலும், பிரியம்வதை நுண்ணறிவும் பரந்த நோக்க மும் உடையவளாகக் காணப்படவில்லை. இவையிரண்டும் இல்லாமையாற் பிறரை ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவாற்றல் இன்றி, அவர்களைச் சொல்லளவிலே நம்பிவிடுபவளாயிருக் கின்றாள். யாழோர் மணம் முடித்துச்சென்ற அரசனை நம் பாமல் அனசூயை அவனது மன நிலையில் ஐயுறவுகொண்டு வருந்தாநிற்கப், பிரியம்வதையோ அவனது மன நிலையை அறியகில்லாளாய், அவன் ஒருகாலுந் தவறானென்று நம்பிக் கையுடன் பேசுகின்றாள். இங்ஙனமே கண்ணுவ முனிவரது மனநிலையினையும் இவள் அறியாது மயங்கிக் கூற, அனசூயை யோ சகுந்தலை கூடிய யாழோர்மன்றலை அம்முனிவர் ஏற்ப ரென உறுதிபுகல்கின்றாள் (ருக). இன்னும், இவள் அனசூ யையைப்போற் சுற்று நிகழ்ச்சிகளை அறிந்துகொள்ளுங் கருத்து விழிப்பும் உடையவள் அல்லள். குடிவிற் றனியளாய்த் தன்னை மறந்திருந்த சகுந்தலையின்பாற் போந்த துருவாசர்

வருகையினை உடனே அறிந்து அதற்கேற்றது செய்ய முனைந் தவள் அனசூயையே யல்லாற் பிரியம்வதை அல்லள் (ருஎ).

இன்னும், இடுக்கண் நேர்ந்தக்கால் மனவமைதி மேற் கொண்டு அதனைத் தீர்க்குந்திறம் நுண்ணறிவுடையார்க்கன்றி, நுண்ணறிவில்லார்க்கு உளதாகாது; மேலும், நுண்ணறிவி லார்க்கு மனவமைதி யில்லாமையால் அவர் தாம் வழுக்கி வீழ்தலேயன்றியும், அவ்விடுக்கணையுந் தீர்க்கமாட்டுவார் அல் லர். பருவகால மழையாற் பெருகி ஆழ்ந்தகன்று செல்லும் ஒரு பேரியாறு தான் வற்கடம் நீக்கிப் பைங்கூழை வளர்த்துப் பயன்றரக்காண்டுமல்லால், வேனிற்காலத்துச் சடுதியிற் பெய் யுஞ் சிறுமழையாற் சிலுசிலுவென்று ஓடிவிடும் ஒரு சிற்றாறு அங்ஙனம் வறட்சிமாற்றி வளந்தரக் காண்டுமில்லையே. அது போல, ஆழ்ந்தகன்ற அறிவினளான அனசூயையே துருவாசர் இட்ட வசைமொழியை யறிந்து அதனைத் தீர்த்துச் சகுந்த லைக்கு நலம் பயப்பவளா யிருக்கின்றனளேயன்றிப், பிரியம் வதையோ இடுக்கப்பட்ட அந்நேரத்தில் மனவமைதியின்றி விரைந்து சென்று அதனால் தானும் இடறிவீழ்ந்து, அவ்வசை மொழி தீர்த்தற்கும் ஏதுஞ் செய்யமாட்டாதவளாய் விடுகின் றாள் (ருஅ).

ஆனாலும், பிரியம்வதை சகுந்தலைமேல் வைத்த அன்பு தன்னலங் கருதாது சகுந்தலையின் நலத்தைக் கருதுவதொன்றாக வே காணப்படுகின்றது. சகுந்தலை தன் கணவனது இல்லத் திற்குச் செல்லவேண்டும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுதலை ஓர்ந்து, அவளது பிரிவினை ஆற்றாளாய் அனசூயை மிகவருந்தாநிற்கப், பிரியம்வதையோ அவள் கணவன்பாற் செல்லுதல் குறித்து மகிழ்மீக்கூர்ந்து அனசூயைக்குத் தேறுதல் சொல்கின்றாள் (சுஉ). சகுந்தலையின் நலத்தைக் கோரும் இவளது அன்பு சிறந்ததொன்றேயாயினும், அஃது அனசூயையின் அன்புக்கு ஈடாகமாட்டாது. ஒருவர்பால் மிக்க அன்புடையார் அவரது

பிரிவுக்கு வருந்தாமல் இரார்; தம்மைப் பிரிந்துசென்று நன்மை எய்துவாராயினும், அவரது பிரிவினை நினையுந்தோறும் நெஞ்சங் குழையாநிற்பர். சகுந்தலையின் பிரிவுநோக்கி அனசூயை நெஞ்சம் நீராய் உருகும் அளவு, பிரியம்வதை யுருகாமையினை யுணர்ந்து பார்க்குங்கால், இவளது அன்பு அனசூயையின் அன்பினும் ஒருபடி குறைந்ததாகவே காணப்படுகின்றது. ஆனதுபற்றியே இவளை இடது கண்ணாகவும் அனசூயையைத் தனது வலது கண்ணாகவுங் கொண்டு சகுந்தலை இவ்விரு தோழிமார் மாட்டும் அன்பு பாராட்டிவரும் நுட்பம் ஆண்டாண்டுக் கண்டுகொள்க. கிளிச்சிறையென்னும் பைம்பொன்னிற் செய்த பாவையொன்று தன் ஒரு மருங்கு வெண்பொற்பாவையும் ஒரு மருங்கு சலவைக்கற்பாவையும் வயங்கத் தான் அவ்விரண்டன் நடுவே ஒளியும் வனப்பும் மிக்குத் துலங்கினாற்போலச், சகுந்தலையும் ஒன்றினொன்று வேறான இயற்கைவாய்ந்த இவ்விரு தோழியருந் தன் இரு மருங்குமிருப்பத் தான் அவர் நடுநின்று விளங்கும் அழகிய காட்சி இந்நாடக நூலின் முற்பாதியிற் கவர்ச்சிமிக்கதாய் மிக்குத்தோன்றுதல் கண்டுகொள்க.

இனி, அரசன் துஷியந்தனுக்குத் தோழனான விதூஷகனைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவாம். இவன் அரசனுக்கு ஆறுதல் புகல்பவனாய் இந்நாடகக் கதை நிகழ்ச்சியில் முன்னும் பின்னுஞ் சிறிது தொடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனனே யன்றி, இக்கதைச் செலவுக்கு இன்றியமையாத ஓர் உறுப்பாக இவன் இதன்கட் பிணைக்கப்பட்டிலன். இந்திரனால் விடுக்கப்பட்ட அவன் தேர்ப்பாகனான மாதலி தனது வருகையை அறிவித்த தற்பொருட்டு இவனைக் கட்புலனாகாமல் நின்று வருத்தும் இடம் (௧௧௬), இதன் கதை நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு தொடர்புடையதுபோற் காணப்படினும், மாதலி அவனை வருத்தாமலே அரசனெதிர் வருதலும் இயன்று, அது தொடர்ந்து செல்லு

தல் கூடுமாகலின், ஆண்டும் விதூஷகன்றொடர்பு இன்றியமை யாததாயில்லை. ஆகவே, உலாவிச்செல்லும் வலியனான ஒரு கட்டிளைஞன் விளையாட்டாக ஒரு கோல் கைக்கொண்டு செல்வதல்லது அதனைத் தனக்கோர் ஊன்றுகோலாகக் கொள் ளாமைபோல, இந்நாடகக் கதைநிகழ்ச்சியும் இவனை ஒரு விளையாட்டுக் கருவியாக இடையிடையே ஈர்த்துச் செல்வ தன்றிப் பிறிதிலாமை காண்க.

ஆசிரியர் காளிதாசர் தாம் முதன்முதல் இயற்றிய 'மாள விகாக்கினிமித்திரம்' என்னும் இனிய நாடக நூலின் கதை நிகழ்ச்சிக்கு விதூஷகனை இன்றியமையாத ஓர் உறுப்பாகப் பிணைத்துவிட்டமை போல, அவர் தாம் கடைமுறையாக இயற்றிய இச்சாகுந்தல நாடகக் கதைநிகழ்ச்சியில் விதூஷக னைப் பிணைத்துவிடாத செயல் என்னையென்று ஆராய்ந்து நோக்குங்கால், உயர்ந்த இயற்கையுடையனல்லாத ஒருவனை, விழுமிய காதலன்பே கருக்கொண்டு செல்லுஞ் சாகுந்தல நாடகக் கதை நிகழ்ச்சியிற் பெரிதுந் தொடர்புபடுத்துதல் வனப்புடைத்தாகாமை கண்டாரென்பது புலனாகின்றது.

அல்லாமலும், மாளவிகாக்கினிமித்திரத்தில் ஓர் இன்றி யமையாத உறுப்பாகப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் விதூஷகனுக் கும், இச்சாகுந்தலத்தில் ஒரு விளையாட்டுக் கருவியாகப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் விதூஷகனுக்கும் வேறுபாடு பெரிதா கக் காணப்படுகின்றது. முன்னையதிற் போதரும் விதூஷகன் சுறுசுறுப்பு உடையவனாய்க், கதை நிகழ்ச்சிக்கு இன்றியமை யாத சூழ்ச்சிகள் செய்வதில் வல்லவனாய்க், காதலரின் நிலை யை அறியும் உய்த்துணர்ச்சி வாய்ந்தவனாய் அந்நாடகம் முற்றும் முனைந்துநிற்கப், பின்னையதில் இரண்டாம் வகுப்பிலும் ஆறாம் வகுப்பிலும் மட்டுமே காணப்படும் விதூஷகனோ மடிந்த உள்ளத்துடன் உறக்கத்தில் மிக்க விருப்புவாய்ந்த வனாய் இருக்கின்றான் (உச). அதனொடு கோழைநெஞ்சமும்

அச்சமும் உடையவன் (௩௬, ௩௭). உணவில் மிக்க விருப் புள்ளவன். அரசன் சகுந்தலையை நினைந்து பெரிதுந் துன் புறுதல் கண்டும், இவன் தனது பசித் துன்பத்தையே மிகுதி யாய் நினைக்கின்றான் (க0எ). மாதலி இவனைத் துன்புறுத்து கின்ற காலத்தும் உணவுப்பொருளான கருப்பங்கழியையே இவன் உவமையாக எடுத்துப்பேசுகின்றான் (ககஎ). இதனை உற்று நோக்குங்கால் இவன் எந்நேரமும் உணவைப்பற்றிய நினைவே யுடையனாதல் புலப்படும். மேலும், உயர்ந்த தவ வொழுக்கமுள்ள துறவிகளை இவன் குறைவாகப் பேசுதலை உணர்ந்து பார்க்குங்கால், இவனுக்கு உயர்ந்த நோக்கம் இல் லாமை தெளியப்படும் (௩௨, க0க). இவனது இயற்கை இங் ஙனமெல்லாம் இழிந்ததாயிருத்தலினாற்றான், துஷியந்தனது உவளகத்திலுள்ள அரசமகளிரால் இவன் இழிவாக நடத்தப் பட்டானென்பது விளங்குகின்றது (எசூ). இவன் பேதைமதி யுடையனென்பதும், அரசனும் இவனைப்பற்றி நல்லெண்ணங் கொண்டிலனென்பதும் உணர்தல் வேண்டும் (௩அ).

அற்றேல், இத்துணை யிழிந்தஇயற்கையுடையனான ஒரு வனை, இந்நாடகக் கதைநிகழ்ச்சியில் தொடர்புபடுத்தவேண் டுங் கட்டாயம் இல்லாதிருந்தும், ஆசிரியர் இவனை இதன்கண் இயைத்தது எற்றுக்கெனிற்; பழையகாலத்தரசர்கள் அரசியல் நடத்திய நேரம்போக எஞ்சிய சிறுபொழுதை இனிதாகக் கழித்தற்பொருட்டு, நகைச்சுவை பயக்கவல்லரான விதூஷகர் என்னுங் கோமாளிகளைத் தமதருகே வைத்துக்கொள்வது வழக்கம். அதனால், அவ்வழக்கத்தைப் பின்பற்றி, நாடக நூல் யாக்கும் பழைய ஆசிரியர்கள், ஓர் அரசனை நாடகக் கதைத் தலைவனாகவைத்துக் கதை தொடுக்கும்வழி யெல்லாம், அவ்வரசன் மருங்கில் இடையிடையே கோமாளியொருவனை யும் இயைத்து, அவனால் நகைச்சுவை தோன்றவைத்து அக் கதை தொடுத்தலை ஒழுகலாறுக்கொண்டார்.

என்றாலும், இவனிடத்திற் சில நல்ல தன்மைகளுங் காணப்படுகின்றன. அரசன் சகுந்தலைமேற் பெருங்காதல் கொண்டு துன்புறுகின்ற காலத்தும், பின்னர்த் தனதுமறதியால் அவளை விலக்கிப் பிரிந்து, காணாதுபோன தனது கணையாழியைக் கண்டதும் அவளை நினைந்துநினைந் துருகி ஆற்றாமையால் நைகின்ற காலத்தும், அவளது வடிவழகை ஓர் ஓவியமாகத் தீட்டி வருந்துகின்ற காலத்தும் எல்லாம் இவன் இனிய சொற்களால் அரசனை ஆற்றும்வகை மகிழத்தக்கதா யிருக்கின்றது. மேலுஞ், சிலநேரங்களில் இவன் கூர்த்த அறிவுடையனாத் தோன்றுகின்றமைக்குச், சகுந்தலையின் உருவையும் ஏறக்குறையச் சகுந்தலையோடொத்த அழகினரான அவடன் தோழிமார் இருவர் தம் உருக்களையுந் தான் வரைந்த ஓவியத்தினை அரசன் இவற்குக் காட்டியக்கால், அம்மூவேறுருவிற் சகுந்தலையின் வடிவை முதலிற் பிரித்தறியமாட்டாமற் சிறிது மயங்கினனாயினும், பின்னர் அரசன் வினாயதற்குமேல் அவளது வடிவினை இதுதானெனச் சுட்டி இவன் துணிந்துரைக்குமாற்றம் அறிவும் அழகும் வாய்ந்திருத்தலே சான்றாம் (கOஅ). ஆனாலுந், தூண்டப் பட்டா லல்லாமல் தானாகவே விழித்தெழுந்து விளங்கும் அறிவுடையனாக இவன் காணப்படாமையும் நினைவுகூரற் பாற்று.

இனி, இந்நாடகக் கதைநிகழ்ச்சிக்கு ஓர் இன்றியமையாக் காரணராகப் பிணைக்கப்பட்டிருக்குந் துருவாசமுனிவரது இயற்கை சிறிதாகவே இந்நூலுட் புலப்படுத்தப் பட்டுளது. இவர் தவவொழுக்கத்தில் மிகச் சிறந்தவரென்பதும், ஆனாலும் எளிதிலே பிறர்மேற் சீற்றங்கொண்டு தீமொழிகூறி அவரைத் துன்புறுத்துபவரென்பதும், இயல்பாகவே கோணலான தன்மையுடையவரென்பதும் அனசூயை அவரைக்குறித்து நவலுஞ் சொற்களால் அறியப்படுகின்றன (ருஎ, ருஅ). ஒருவர்பால் தினையளவு குற்றங் காணினும் அதனை மலையளவாகக் கருதி

அவர்க்குத் தீங்கிழைப்பவர், தவவொழுக்கத்தின் மிக்கார் குழு விலும் ஒரு சிலர் இருக்கலாம். என்றாலும், அத்தினையளவு குற்றந்தானுந் தன்கண் இன்றிக், தன் காதலன்பாற் சென்ற உள்ளத்தினளாய்த் தன்னையுந் தன்னைச் சூழ நிகழும் நிகழ்ச்சி களையும் அறவே மறந்திருந்த சகுந்தலையின் இரங்கத்தக்க நிலை யினைக்கண்டும், உளம் இரங்காது நடுவின்றி வெகுண்டு வசை மொழிகூறும் அத்துணைக்கொடியதொரு குணம் அம்முனிவர் பிரானுக்கு உள்ளதென்பது எளிதிலே நம்பற்பாலதென்று. குற்ற மில்லா ஒரு விழுமியமங்கையை வைததாகிய ஒரு பெருங் கொடுமையை இந்நாடகக் கதைநிகழ்ச்சியின் பொருட்டுத் தவத்தான் மிக்க துருவாசமுனிவர்க்கு ஏற்றியது ஆசிரியர் காளி தாசர்க்கும் முறையாகாது. இங்ஙனம் இந்நாடக நிகழ்ச்சிக்கு இடையே துருவாசரது வசையைக் கொணர்ந்து புகுத்தியவர் காளிதாசரே யல்லாமற், காளிதாசர்க்குப் பலநூற்றாண்டுகட்கு முன்னமே ஆக்கப்பட்டு இக்கதையினை நுவல்வதாகிய **மா பாரதம்** அவ்வாறு செய்ததன்று.

வேட்டம் மேற்கொண்டு ஒரு கானகம்புகுந்த துஷியந் தன் கண்ணுவமுனிவரது குடிலுக்குச்செல்ல, அங்கே தனி யளாயிருந்த சகுந்தலை விருந்து வந்த அவ்வரசற்கு ஆவன செய்ய, அவளால் மகிழ்ந்த அரசன் அவளது பேரழகைக் கண்டு அவள்மேற் காதல் மீதூரப் பெற்றான், அவளது பிறப்பு வரலாற்றினை அவளது வாயினின்றே யறிந்து, அரச குலத்தவனாகிய தான் அவளை மணத்தற்குப் பொருத்தம் உளதாதலை யறிந்து, அவட்குத் தனது கருத்தை அறிவிக்க, அவளுந் தன்வயிற்றிற் பிறக்கும் மகற்கு அவன் தன் அர சினைத் தர இசையின் தானும் அவனை மணக்க இசையலாம் என்ன, அதற்கவன் உடன்படவே இருவரும் யாழோர் முறையில் மணம் புரிந்து சிலவைகல் கழிய, அரசன் பின் னர்த் தன் நகர்க்குத் திரும்பினான். திரும்பிய அரசன், கண்

ணுவமுனிவர் இல்லாத வேளையில் தான் சகுந்தலையை மணங் கதுபற்றி அவர் தன்மேற் சினந்து தன்னைச் சுடுமொழி கூறி வைவர் என்னும் அச்சத்தால் அவளைத் தன்மாட்டு வருவி யாது வாளாவிருந்துவிட்டனன். மற்றுக், கண்ணுவமுனிவ ரோ தாம் இல்லாத காலத்தில் அவ்விருவரும் அயர்ந்த மணத் தினைத் தெரிந்து அதற்கு மனம் ஒருப்பட்டுச், சகுந்தலை பெற் றெடுத்த மகற்கு ஆறாண்டு நிறைந்ததும், அவளையும் அவள் மகனையுங் கூட்டி அரசன்பால் விடுத்தனர். அரசனோ ஊராரது பழிச்சொல்லுக்கு அஞ்சி, அவளைத் தான் மணந்ததில்லை யென வெளிக்குச்சொல்லி மறுத்துவிட, அந்நேரத்தில் வானத் தின்றோன்றிய ஒரு தெய்வவொலி "அரசன் சகுந்தலையை மணந்தது மெய், இம்மகனும் துஷியந்தன்றன் மெய்ம்மகனே" என எல்லாரும் அறிய நுவல, அரசன் மகிழ்மீக்கூர்ந்து தன் மனைவி சகுந்தலையையும்மகன் சர்வதமனனையும் ஏற்று இவனுக் குத் தன் அரசியலை நல்கினன்: என்னும் இத்துணையே **மா பாரதத்து ஆதிபருவம்** நுவலாநிற்கின்றது.

ஆசிரியர் காளிதாசர்க்கு மிகமுற்பட்டதாகிய இம்மா பார தப்பகுதியில் துருவாசரது வசையைப்பற்றிய குறிப்பு ஏதுமே காணப்படாமை கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. அற்றாயினும், இக் கதையினை நுவலும் **பதுமபுராணத்தின்கண்** துருவாசரது வசைமொழியும் பிறவு மெல்லாங், காளிதாசரது இச்சாகுந் தல நாடகத்தில் உள்ளபடியே காணப்படுதல் என்னையெனிற், காளிதாசர் காலத்திற்குப்பின் இயற்றப்பட்டதாகிய பதும புரா ணம், இக்கதை காளிதாசரால் அமைக்கப்பட்ட முறையிற் சுவை மிகவுடைத்தாய்த் திகழ்தல் கண்டு, அதனை அங்குள்ள படியே யெடுத்துத் தானுங் கூறியதாகலிற், பதுமபுராணம் ஈண்டைக்கு மேற்கோளாகாதென விடுக்க.

இனி, நாடகநூற் புலமையில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக் காரும் இல்லாச் **சேக்குவீயர்** (Shakespeare) இச்சாகுந்தல

நாடகத்தை அமைக்கப்புகுந்திருந்தனராயின், அவர் காதலரின் வாழ்க்கையைச் சீர்குலைத்தற்குத் துருவாசரைப் போன்ற ஒரு தூய முனிவரை மறந்தும் பிணையார். அதனைச் சீர்குலைக்குங் கொடுஞ்செயலுக்குத் தக்க கொடியான் ஒருவனையே கொணர்ந்து பிணைத்திருப்பார். அவர் தாம் இயற்றிய **சிம்பிலீன்** (Cymbeline), ஒதெல்லோ (Othello) என்னும் அரியபெரிய நாடக நூல்களுட், சகுந்தலையைப்போலவே தம் காதலர்பாற் சென்ற களங்கமற்ற தூய காதற்பேரன்பினரான **இமோசின், தெசிதிமோனாள்** என்னும் நங்கையரின் வாழ்க்கையைச் சீரழித்தற்கு முறையே **ஐயாக்கிமன், ஐயாகன்** என்னுங் கொடியவரைக் கொணர்ந்து பிணைத்தாரல்லது, காளிதாசரைப்போல் தூயதுறவியரை அப்பழிக்கு ஆளாக்கினாரல்லர்; மற்றுக், காதலர்க்கு இடைநின்று தீங்கிழைப்பார்தங் கொடுஞ்செயலைக் களைந்து, அவரை ஒருங்குகூட்டும் அருமுயற்சிக்கே சேக்குவியர் தூயதுறவிகளைக் கொணர்ந்து பொருத்தி நாடகக்கதை நிகழ்ச்சியினை இனிதுநடாத்தும் மாப்பேராற்றல், அவர் தாமியற்றிய **புல்லிய நிகழ்ச்சியாற் போந்த பொல்லாங்கு**,* **உரோமியன் சூலியாள்** † என்னும் அரும்பெரு நாடகங்களிற் **பிரான்சியர், இலாரன்சர்** என்னும் அருட்டுறவிகளைக் கொணர்ந்து இணைக்குமாற்றால் நன்கு விளங்கா நிற்கும். எனவே, இச்சாகுந்தலநாடகக் கதைநிகழ்ச்சியினைச் சுவைப்படுத்துதற் பொருட்டு ஆசிரியர் காளிதாசர் துருவாசர் வசைமொழியினைக் கொணர்ந்து பிணைத்தது ஓர் அருந்திறலேயாயினுங், காதலரின் தூய காதல்வாழ்க்கையைச் சிதைக்குங் கொடியதொரு முயற்சிக்கு ஒரு தூயதுறவியை இயைத்தது அவர்க்கொரு வடுவேயாமென்று பகுத்தறிந்து கொள்க. இவர் துருவாசர்க்கு ஏற்றிய அப்பழியினை **மாபாரதநூல்** ஒரு சிறிதுங் கூறக்காணாமையின், துருவாசமாமுனிவர், குற்றமில்

---

* Much Ado About Nothing. † Romeo And Juliet.

லா ஒருதூயமங்கையை நடுவின்றி வெகுண்டு சுடுசொற் கூறி வைபும் அத்துணைக்கொடிய ரோல்லரென்றுங் கருத்திற் றுணிந்து பதித்துக் கொள்க.

இனி, இந்நாடகத்தலைவியாகிய சகுந்தலையின் வளர்ப்புத் தந்தை கண்ணுவ முனிவரது இயல்பு சிறிது ஆராயற்பாற்று. இவர் முனிவர்க்குரிய சிறந்த குணங்கள் அத்தனையும் ஒருங் கமையப் பெற்றவராய்க் காணப்படுகின்றார். எல்லா உயிர்க ளிடத்தும் அன்பும் அருளும் பூண்டு ஒழுகுதல் முனிவர்க்குச் சிறப்பியல்பாகும். அதனால் இவர் தம்மகள் சகுந்தலையினிடத் துப் பேரன்புடையவராயிருத்தல்போலவே, அவள் தோழி மாரிடத்தும், ஓரறிவுடைய மரஞ் செடி கொடிகளிடத்தும் பேர்அன்பு வாய்ந்தவரா யிருக்கின்றார் (க0). இவர் இத்துணைப் பேரன்புவாய்ந்தவரா யிருத்தலினாலன்றோ, தாம் இல்லாத வேளையில் தமது பாழிக்குவந்த துஷியந்தனைச் சகுந்தலை தானு கவே மணந்துகொண்டதனையுங் குற்றமாக நினையாததன்மே லும் அதனைச் சிறந்ததொரு முறையாகவும் பாராட்டிப் பேசு கின்றார் (௬க, ௬௨). பிறர் குற்றமாகக் கருதத்தக்க ஒழுகலாற் றினையுங் குற்றமாக நினையாது அதனை வியந்துபேசும் இவரது விழுமிய தூய அருளுள்ளத்தின் றன்மைக்குங், குற்றமில்லாத நிலையினளான சகுந்தலையையுஞ் சுடுமொழிகூறி வருத்தியவ ராகச் சொல்லப்பட்ட துருவாசமுனிவரது கொடியவுள்ளத் தின் பான்மைக்கும் எத்துணை வேற்றுமை! பார்மின்கள்! சகுந்தலையை அவள் கணவன் வீட்டுக்குப் போக்குங்கால், அவளைப் பிரியகில்லாது இவர் நெஞ்சங் குழைந்துரைக்கும் மொழிகள் அவற்றை யுணர்வா ருள்ளத்தையுங் குழைக்குந் தன்மையவாயிருத்தல் காண்க.

இவர் இங்ஙனம் அன்புநிறைந்த இன்ப வுள்ளத்தினராய் இருத்தலுடன் அறிவின் மிக்கவராயும் விளங்குகின்றார். இவர் சகுந்தலையைக் கணவன் இல்லத்துக்கு விடுக்குங்காற் கூறும்

வாழ்க்துரையின் நுட்பத்தை நோக்குமின்! சகுந்தலையுந் துஷியந்தனுந் தம் பெற்றருடன்பாடு பெறுமலே காதல்வயத் தராய்ச் சென்று யாழோர்மணம் புரிந்துகொண்டவ ராகலிற், காதற்கிழமையிற் சிறிதும் பிறழாராய் இனிது வாழ்வரென்னுங் குறிப்பினை அடக்கி, இவ்விருவரைப்போலவே காதன் மணம் புணர்ந்து நீடினிது வாழ்ந்த யயாதிவேந்தனையும் அவன்றன் காதன் மனையாள் சர்மிஷ்டையையும் உவமைகூறி இவர் வாழ்த்திய அறிவு நுட்பம் பெரிதும் பாராட்டற்பாலதன்றோ? அன்பில் வழியும் பிறரால் வலிந்து புகுத்தப்படும் மணவாழ்க்கையை வேண்டாது, உண்மையன்பின் வழியராய்ப் பிறர் இடைநிற்கப் பெறுமலே மணம்புகுவாரது காதலின்ப வாழ்க்கையினையே வேண்டிப் பாராட்டும் இம்முனிவர் பிரான் காதலன்பின் விழுப்பத்தை எத்துணைச் செவ்விதாக ஆழ்ந்தறிந்தவ ராயிருக்கின்றார்! இன்னுஞ், சகுந்தலை தன் கணவனது இல்லத்திற்குச் சென்றபின் அங்கு அவள் ஒழுகவேண்டிய முறைகளை இவர் சிலசொல்லில் அடக்கி வகுத்துரைக்கும் அறிவின் திறம் நினையுந்தோறுங் களிப்பினை அளிக்கின்றது (எக. எஉ). இன்னுந் துஷியந்தனுக்குத் தெரிவிக்குமாறு இவர் சொல்லி விடுக்குஞ் செய்தியுள்ளும், இவர் தமது தவச்செல்வத்தையும் அரசனது அரசியற் செல்வத்தையும் ஒத்த நிலையில் வைத்து மொழியுந்திறமுந், தன் உறவினர் வாயிலாகவன்றித் தானாகவே பேரன்புபூண்டு காதலித்த சகுந்தலையின்பால் அரசன் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையினை இவர் தெரிக்கும் நுட்பமும் அங்ஙனமே மகிழற் பாலனவாய் இருக்கின்றன. அவைபோலவே, சகுந்தலை, தந்தையாராகிய தம்மைப் பிரிந்து வாழ்தல் இயலாதென்று கூறி ஆற்றாளாகிய போது, இவர் அவளை ஆற்றுந் திறமும் பாராட்டத்தக்கதா யிருக்கின்றது. (எஉ)

இவ்வாறெல்லாம் அன்பிலும் அறிவிலும் மிக்காரா யுள்ள இம் முனிவரா உண்மைத் துறவிக் குள்ள பற்றற்ற நெஞ்சம்

வாய்ந்தாரா யிருத்தலும் நினைவுகூரற் பாற்று. தம்பால் உள்ள வரையில், தம்மால் ஆவன செய்து முடிக்கும் வரையில் தம் மொடு தொடர் புடையாரிடத்து அளவிறந்த அன்பு வைத்து ஒழுகுங் கனிந்த நெஞ்சத் தினரான துறவிகள், அவர் தம்மை அவர்க் குரியார்பால் ஒப்படைத்து விட்ட பின், அவரை நினைந்து நினைந்து ஏங்கும் பற்றுள்ளம் உடையராகார். அப் பெற்றியினரான உண்மைத் துறவிகளின் பற்றற்ற நிலை இங்கே கண்ணுவ முனிவர் மாட்டுங் காணப்படுகின்றது. சகுந்தலை யைக் கணவன் இல்லத்திற்குப் போக்கும் வரையில் அவளது பிரிவாற்றாது வருந்திய இவர், அவளை அங்கே போக்கிய பின் அவளை நினைந்து துயருறுதலின்றி மகிழ்ந்த மனத்தினராய்த் தமது தவ வொழுக்கத்தின்மேற் செல்லுதலை நான்காம் வகுப் பின் ஈற்றிற் காண்க (எச.) உண்மைத் துறவிகளாகிய விலை யற்ற அரிய முழுமாணிக்கச் சிறு திரளினிடையே யிருந்து ஆசிரியர் தமது மதிநுட்பத்தாற் றேர்ந்தெடுத்து விளக்கி ஒளிர வைத்த இம்முனிவர்யாமணி, அச்சிறுமாத்திரளின் நன்மாட்சி யினை விளக்கித் தெள்ளொளி விரிக்கும் நல்லடையாள முழு மணியாய்த் திகழ்தல்கண்டு இன்புறுக!

இனி, இந்நாடகத்தின் ஈற்றில் வருவாராகிய மாரீசமா முனிவருங் கண்ணுவரைப்போலவே அன்பு அருட்குணங்க ளில் மிகச் சிறந்தாராயிருத்தல் கண்டுகொள்க.

இனி, மாதரிற்றுறவுபூண்ட கௌதமியம்மையார் ஆண் டில் முதிர்ந்தவராகவும் அருளொழுக்கத்தில் மிக்கவராகவுங் காணப்படுகின்றார் (அகூ). காதல்மணமும் முதியோர் உறவி னரைக் கலந்தே செய்யப்படுதல் வேண்டுமென்பது இவ்வம் மையாரது கருத்து (அஉ, அங). இவ்வகையில் இவர்க்குங் கண்ணுவமுனிவர்க்குங் கருத்து வேற்றுமை யுளதாதல் அறிந் துகொள்க. இவர் சகுந்தலையைத் தன் மகளைப்போற் கருதி அன்புபாராட்டுந்தன்மை இதனைப்பயில்வாருள்ளத்திற்கு மகிழ்

வொடுகூடிய ஓர் ஆறுதலைப் பயக்கின்றது. துஷியந்தன் தன்மறதியினாற் சகுந்தலையைப் பிறனொருவன் மனையாளாகவுந் தன்னை ஏமாற்ற வந்தவளாகவும் பிழையாக நினைந்து, அவளையும் இவ்வம்மையாரையும் நோக்கித் தகாத சொற்களை இயம்பிய வழியும், இவ்வம்மையார் அதுபற்றிச் சிறிதுஞ் சினவாது நவலும் விடைமொழிகளின் அமைதி பெரிதும் பாராட்டத் தக்கதாயிருக்கின்றது (அகூ). முடிவாக அரசன் சகுந்தலையை ஏலாமல் மறுத்துவிட்ட பின்னருஞ், சாரத்துவதன் சகுந்தலையை அரசனிடத்திலேயே யிருக்கப்பணித்து இவ்வம்மையாருடன் தாம் தமது கானக உறையுளை நோக்கிச் செல்லுகையிற், கௌதமியம்மையார் அவளை அந்நிலையில் விட்டுச்செல்ல மனந் துணியாது வருந்தியுரைக்கும் உரைகொண்டும் இவரது மெல்லிய ஈரநெஞ்சப் பான்மை நன்கு தெளியப்படுமென்பது.

இனிக், கண்ணுவரின் மாணக்கராய்ச் சகுந்தலையைக் கணவனில்லத்தே விடுதற்குத் துணைவராய்ப் போந்த சாரங்கரவன் சாரத்துவதன் என்னும் இளந்துறவிகள் இருவர் இயற்கையிலும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. இருவரும் நகரவாழ்க்கையை அருவருத்துப் பேசுகின்றனர் (அ0). இருவரும் அறிவிலும் பேசும் ஆற்றலிலுஞ் சிறந்தவராயிருக்கின்றனர். என்றாலுஞ், சாரத்துவதன் ஒருவர்க்கு ஓருண்மையைப் புலப்படுத்துகின்ற காலையில் வெறும்பேச்சுகளைப் பேசுதலைக் காட்டிலும், அதனை ஐயுறவின்றி மெய்ப்பிக்குங் கருவியினையே நாடுபவன்; மற்றுச், சாரங்கரவனே சொற்போரில் வல்லவன். அரசனுடன் இவன் சொற்போர் புரிகையில், அதனைத் தடுத்து, அரசன் காதன்மணம் புணர்ந்த மெய்ம்மையினை நிறுவும் ஓர் அடையாளங் காட்டுகவென்று சகுந்தலையை ஏவுவோன் சாரத்துவதனே (அரு). இன்னும் அரசன் செய்த பிழையினை எடுத்துக்காட்டி அவனை யிடித்துப் பேசுவதிற் சாரங்கரவன் அஞ்சா நெஞ்சுடையனாய்த் தோன்றுகின்றான்;

மற்றுச், சாரத்துவதனே அத்தகைய நெஞ்சழுத்தம் உடையவனாய்க் காணப்படுகின்றிலன்; இவன் அரசன் முன்னிலையிற் பேசுவனவெல்லாம் மிகச்சில சொற்களே; அச்சொற்களும் அரசனுக்கு ஓர் அடையாளங்காட்டுமாறு சகுந்தலைக்குக் கற்பிக்குமளவிலும், இறுதியாக அரசனைநோக்கி "இதோ நும்மனைவியிருக்கின்றார்; நீர் அவளை ஏற்றுக்கொள்ளினுங் கொள்ளுக, தள்ளிவிடினும்விடுக. தன் மனைவியினிடத்து எவ்வகையான தலைமை செலுத்தினும் அது பொருந்துவதேயாம்" என்னும் அத்துணையே சொல்லிவிட்டுத், தன்னுடன் போந்த கௌதமியம்மையாரையும் உடன் மாணுக்கனையும் அழைத்துச் செல்லுமளவிலுமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இனி, அரசனால் விலக்கப்பட்டுச் சகுந்தலை வேறு புகலிடங்காணுது நைந்த வுள்ளத்தினளாய் ஆற்றுது அழா நிற்கையிற், கன்னெஞ்சமுடையாரும் அவளை அந்நிலையிற் காண்குவராயிற் றமது கன்னெஞ்சமுங் கரைந்துருகுவ ரன்றிப் பிறிது ஆகார். ஆனற், சாரங்கரவனே 'தானுகவே பதைத்துச் செய்த ஒரு செய்கையானது இப்படித்தான் துயரத்தைத் தரும்" என்று வெடுவெடுப்புடன் பேசிப் புண்ணிற் சுடுகோலை நுழைப்பவனு யிருக்கின்றான்! இதுவும் போதா தென்று, கானகம் நோக்கிச் செல்லுந் தம்முடன், அழுது கொண்டு பின் ருெடர்ந்த சகுந்தலையைப் பார்த்துச் சீற்றங் கொண்டு "தூர்த்தே! தன் னெடுத்த மூப்பாய் இருக்கப் பார்க்கின்றனையோ? அரசன் சொல்லுகிறபடியே நீ இருந்தாயானல், நின் தந்தையார் தமது குடியினின்றும் வழுவிய உனக்கு யாது தான் செய்யக் கூடும்? அவ்வாறின்றி நின் ஒழுக்கந் தூய தென்றே அறிந்தாயானல், நின் கணவன் வீட்டில் அடிமையாக வாயினும் இருத்தலே உனக்குத் தக்கதாகும். நில், நாங்கள் போகிறோம்" என்று கொடிது கூவிச் சொல்லிப்போய் விடுகின்றான். உடன் பழகாதவரும் அத்துணைத் துயர்கூர்ந்தநிலையிற் சகுந்தலையைத் தனியேவிட்டுச்

செல்லார் ; மற்றுப் பிள்ளைமைப் பருவந் தொட்டே சகுந் தலைக்குத் தமையன் போல் உடன் வளர்ந்து, அவளது தூய நடையும் மெல்லிய இயல்பு மெல்லாம் ஒருங் கறிந்தவனு யிருந்தும், அவ்விரங்கத்தக்க நிலையிலும் அவளொழுக்கத்தைத் தானும் ஐயுற்றுப் பேசியதல்லாமலும், அவளை மிக இழிந்த சொல்லால் வைதுவிட்டும் ஏகுஞ் சாரங்கரவனது அறக்கொடிய நெஞ்சத்தினியல்பை ஒருங்கால், இவனையொத்த இரக்கமிலா வன்னெஞ்சர் உலகில் மிகச் சிலரேதாம் இருத்தல் கூடு மென்பது புலனுகும். இக்கொடியானுக்கு அஞ்சிப்போலும் இரக்கநெஞ்சம் வாய்ந்த கௌதமியம்மையாருஞ் சகுந்தலையை உடனழைத்துக்கொண்டு மீண்டுங் கானகஞ் செல்லாமல், அவளைத் தனியேவிட்டுச் செல்வாராயினது ! சாரத்துவதன் சாரங்கரவனைப்போல் அத்துணை அறக்கொடியன் அல்லனு யினும், மறுத்துவிட்ட அரசனிடமே சகுந்தலையை விட்டுப் போக எண்ணி அதனை முதற்கண் அரசனுக்குக் கூறுவோன் அவனுகவேயிருத்தலின் அவனும் ஏனையானில் அரைப்பங்கு ஈரமற்ற நெஞ்சினனுகவே காணப்படுகின்முன். இரக்கமும் அருளும் ஒருங்குகுடிகொண்ட கண்ணுவமாமுனிவர்க்கு இரக் கமில்லா இவ்வன்னெஞ்சரிருவரும் மாணுக்கராய் அமர்ந்தமை தீஞ்சுவை நீர் நிறைந்தொழுகும் ஒரு வளவிய யாற்றின்பக்கத் தே கருங்கற்பாறைகள் அமைந்திருத்தலையே ஒத்திருக்கின்றது!

மேலும், இம்மாணவர் இருவரும், பெண்பாலார்க்கு எத் தகைய உரிமையுந் தலைமையும் ஆகாவெனவுங், கணவன் தன்னையொரு தொழுத்தையாக நடத்தினும் மனைவி அதற்கு ஒருப்பட்டு நடத்தலே செயற்பாலள் எனவுங் கருதுபவரா யிருத்தலின், இவர் மக்கட்பிறவியின் ஒத்த உரிமையும் இறை வனது அருள்நோக்கமுஞ் சிறிதும் உணர்ந்தவராகக் காணப் படுகின்றிலரென்க.

இனி, மேற்காட்டியவாறு தன்கணவனாலுங் கைவிடப் பட்டுத், தன்னுடன்போந்த உறவினராலுஞ் சினந்து கை விடப்பட்டுச் சகுந்தலை தனக்கு ஏதொரு சார்புங்காணளாய்ப் பெருந்துயர்க்கடலுட்கிடந்து, தன்உயிர் தன்உடற்கண் உள்ள தோ! அன்றி அதனைவிட்டுப் புறத்தேயுள்ளதோ! வெனப் பொறியும் புலனுங் கலங்கித் துன்புறும் இந்நிலையில், அவளுக்கு ஒரு சார்புங் காட்டாது கதையினைநடாத்தல் நல்லிசைப்புலமை யாகாமையின், ஆசிரியர் காளிதாசர் இப்பேர் இடுக்கண் நேர்ந்த இந்நேரத்தில் அவட்கு ஒரு சார்புகாட்டும் நுட்ப அறிவின்றிறம் இதனைப் பயில்வார்க்குப் பெரியதோர் ஆறு தலைப் பயவாநிற்கின்றது. அஃதென்னென்றால், எல்லாருஞ் சகுந்தலையைக் கைவிட்ட அந்நேரத்தில், அரசனுக்குப் புரோ கிதரான அந்தணர்பெருமான் அவட்கு ஒருபெருஞ்சார்பாய்ப் புகுந்து, பிள்ளைப்பேறுவரையிற் சகுந்தலை தம் அகத்தேயிருந் தால், பிறக்கும் மகன் அரசடையாளங்கள் உடையனாயிருக்கக் காணிற் பிள்ளையுந்தாயும் அரசனால் ஏற்கப்படலாம், இல்லை யேல் அவ்விருவருங் கண்ணுவமாமுனிவர் குடிலுக்கே திரும்பி விடச் செய்யலாம் என மொழிந்து, அரசனைத் தமது சொல் லுக்கு உடன்படுவித்து "மகளே! என்பின்னேவா!" என்று அவளை மிக்க அன்போடு அழைத்துச் செல்லுதலேயாம். இங் ஙனமாகச் சொல்லற்கருந் துன்பம் நேர்ந்தக்கால், அதனை ஒரு வாற்றாலாயினும் நீக்கும் மருந்தும் உடன்காட்டுதலே நாடக நூல் யாக்கும் நல்லிசைப்புலவர்திறமா மென்க. இவ்வாறு உற்றநேரத்திற் றோன்றிய இப்புரோகிதர் உண்மை யந்தணர்க் குரிய அருளும் அன்பும் இரக்கநெஞ்சமும் உடையராய்த் துலங்குதல் கண்டுகொள்க.

இனி, இந்நாடகக் கதைநிகழ்ச்சி சிக்கலாய் முடிந்த இக் கட்டை அவிழ்த்துவிடுதற்கு இன்றியமையாதவராய்த் தோன்

றிய கொத்தவால், காவலாளர், செம்படவன் என்னும் மூவ ரின் இயற்கைகளைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம். அரசனது நகர்காவற் றலைமை மேற்கொண்ட கொத்தவால் அத்தலைமைக் கேற்ற நடுவுநிலைமையும் பொறுமையும் உண்மையாராயும் அறிவும் வாய்ந்தவனா யிருக்கின்றான். ஒரு செம்படவன் கையில் துஷியந்த மன்னனது கணையாழி யிருத்தலைக் கண்ட காவலாளர் அவன் அதனைக் களவு செய்த கள்வனேயெனக் கருதி, அவனைப் பிடித்து அடித்துக் கொணர்கையில், அச் செம்படவன் தான் கள்வன் அல்லாமையுந் தன் வரலாறுங் கூறப்புக்குழி, அவற்றைக் கேட்குமளவு பொறுமை யில்லாத வனாய் ஒரு காவலாளன் அவனை ஏசாநிற்க, அது கண்ட தலை வனான கொத்தவால், "அவன் சொல்ல வேண்டுவதெல்லாம் ஒழுங்காகச் சொல்லட்டும்; அவனை இடையிலே தடுக்க வேண் டாம்" என அவனை யடக்கி, அச்செம்படவன் கூறுவன வெல் லாம் அமைதியாகக் கேட்குந்தன்மை மிகவும் பாராட்டற் பாலதா யிருக்கின்றது. குற்றவாளியாகக் கருதிப் பிடிக்கப் பட்டவன் உண்மையிலே குற்றஞ் செய்தவன்றானா இல்லையா வென்று நன்காராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வருதலே காவற் றலைமை பூண்டாற்கு இன்றியமையாத கடமையாம். அங்ங னம் ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வரும் வரையில் அத்தலைவன் எவ்வளவோ அமைதியும் எவ்வளவோ பொறுமையும் வாய்ந்த வனா யிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறின்றி விரைந்து ஆராயாது தானே ஒருமுடிவினைத் துணிந்து விடுவனாயிற் குற்றஞ் செய் யாதவன் அது செய்தவனாகவுங், குற்றஞ் செய்தவன் அது செய்யாதவனாகவும் பிழை படக்கருதி ஒறுக்கப்படுவன்; படவே, உலகில் அறமும் நடுவுநிலைமையும் இல்லையாய் அரசியலும் மக்கள் வாழ்க்கையும் நிலை குலைந்து சிதையும். ஆதலாற், குற் றம் ஏற்றப்பட்டு வந்தானைப் பற்றிய வரலாறு முற்றும், அவனது ஒழுக்கத்தின் நலந் தீங்குகளில் ஒன்றைத் திண்ணமாக நிலை

பெறுத்துஞ் சான்றுகளும் பலகாற் பலவாற்ருனும் ஆராய்ந்து பார்த்து ஓர் உறுதியான முடிவுக்குவரும் அத்துணைப் பொறுமையும் ஆராய்ச்சியும் வாய்ந்த ஒரு தலைவனை மக்களுள் ஒருவனுக வையாது வான்உறையுந் தெய்வமாகவே வைத்தல் வேண்டும். இந்நாடகக் கதையுட் போந்த கொத்தவால் துஷியந்த மன்னனுக்குத் தான் உறவு பூண்ட மைத்துனக் கிழமைக்கு ஏற்பவும், அவனது செங்கோலரசு இனிது நடைபெறுதற்குத் தான் மேற் கொண்ட காவல் நிலைமைக்கு ஏற்பவும் பொறுமை உண்மையாராயும் மெய்யுணர்வு முதலான சிறந்த இயல்புகள் பொருந்தப் பெற்றவனு யிருத்தல் மகிழற்பால தொன்ரும். இங்ஙன மெல்லாம் பொறுமையோடு உண்மை யாராய்ந்த வழியும், அவ்வுண்மைக்கு மாறுருமற் குற்றமில்லாரை இனிது கூறி விடுத்தலுங் குற்ற முடையாரை அறங்கூறி யொறுத்தலுங் காவற் ருெழில் புரிவார்க்கு இன்றியமையா நடுவுநிலைமையாகும். உண்மை கண்டும் ஒருது குற்றமுடையார்பாற் கைக்கூலி வாங்கிக் கொண்டு நடுவின்றி அறத்தின் வழுவுதல் அரசிய லொழுக்கத்தையும் உலகிய லொழுக்கத்தையும் ஒருங் கழிப்பதாகும். ஈண்டுக் கொத்தவால், செம்படவன் கூறிய செய்திகளைப் பொறுமையொடு கேட்டபின், அச்செம்படவன் குற்றவாளி யல்லனென ஒருவாற்ருற் றுணிந்து, அவ்வளவில் நில்லாது அவன் கையில் அகப்பட்ட அரசனது கணையாழியின் வரலாற்றையும் நன்கறிந்து தெளிவான் வேண்டி, அதனை அரசற்குக் கொண்டுபோய்க் காட்டி, அதனுண்மை ஐயுறவின்றித் தெளிதலுங் குறிக்கற்பால தாகும். அதுவேயு மன்றிச், சகுந்தலையின் விரலை விட்டு நழுவிக் காணுது போய், அதனுல் அளவிலாப் பேரல்லல் விளைத்த தனது கணையாழியை மீண்டுங் காணக்கிடைத்துப், பழைய நினைவு வரப்பெற்ற உவகையால் அரசன் செம்படவர்கு விலையுயர்ந்த பரிசில் கொடுத்து விடுக்கக், கொத்தவால் அதனை

முழுதுமாதல் அதிலொரு பகுதியாதல் மறையாது கொணர்ந்து முற்றுமே அச்செம்படவற்கு வழங்கிய காப்பில்லா உள்ளப் பான்மை மிக விழுமிய தொன்றாய்த் துலங்காநிற்கின்றது. மேலுந், தன்கீழ்க் காவலாளர் இச்செம்படவனைச் சுடுசொற் கூறி வையுமாப்போல், தலைவனாகிய கொத்தவால் ஏதொரு வன் சொல்லுங் கூறாமையினை உற்றுநோக்குங்கால் இவன் அமைதியும் இனியமென்றன்மையும் உடையனாதல் தெற்றென விளங்காநிற்கும். ஈதன்றோ தலைமைசெலுத்துவார்க்குரிய சீர்த்த இயல்பாகும்? இத்தகைய சீர்த்தஇயல்புகள் வாயாத தலைவர்களது ஆட்சியின் கீழிருந்து பெருந்துன்பம் உழந்தார்க்கே, இக்கொத்தவாற் பெருந்தகையின் அருந்தகைமாட்சி நன்கு புலனாகும். ஆசிரியர் காளிதாசர் இத்தன்மையனான ஒரு சிறந்த ஆண்டகையை ஈண்டு நகர்காவற்றலைமையிற் கொணர்ந் திவைத்தது, அப்பெற்றியனான ஒருதலைவனின் அருமை பெருமையினை அறிவித்தற்கே போலும்!

இனிக், கல்லெல்லாம் மாணிக்கக் கற்களேயாயின் மாணிக்கத்தின் சிறப்புந் தலைமையும் புலனாகாவன்றே? சிறப்பில்லாச் செங்கற்களும் மிகுதியாய் உளவாதலாலன்றே சிறப்புடைய அருமாமாணிக்கத்தினுயர்வு வீறி விளங்கா நிற்கின்றது? அதுபோலக், கொத்தவாலின் அரும்பெருந்தகைமை பொள்ளெனப் புலப்படுதல்வேண்டியே, வல்லியற்கையுஞ் சுடுமொழியுங் கூடிய ஏனை அவன் காவலாளரையும் ஆசிரியர் அவனோடு உடன்வைத்துக் காட்டுவாராயினர். நகர் காவற்காரரிற் பெரும்பாலார் இரக்கநெஞ்சமும் கண்ணோட்டமும் இன் சொல்லும் இல்லா வன்கண்ணராயிருத்தலைத் தெரிவித்தற்கே, ஈண்டு ஆசிரியர் அக்கூட்டத்திற்கு அடையாளமாகச் சூசகன் சானுகன் என்னும் இருவரையும் ஈண்டுக்கொணர்ந்து காட்டினாரென்க

இனி, இக் கதைநிகழ்ச்சிக்குத் தலைவனுந் தலைவியுமாயுள்ள துஷியந்தனுஞ் சகுந்தலையுந் துருவாசரது வசைமொழியால் வேறுபிரிந்து நின்ற துயரநிலையை மாற்றி அவரை ஒருங்கு கூட்டுதற்கு, அவர் ஈன்றமகன் சர்வதமனனும் அவன்றன் ஆண்மைக் குணங்களும் ஒட்டுவாயாயிருத்தல் காட்டுவாம். இந்திரன்நகர் சென்று மீண்டு இந்நிலவுலகு நோக்கிக் கீழ் இழியுங்கால் வழியில் தோன்றிய ஏமகூடமலையைக் கண்டு அதனைச்சுட்டி வினவிய துஷியந்தனுக்கு அம்மலையின் வரலாறும் அதன்கண் மாமுனிவரான காசியபர் தம்மனைவியுடன் தவம் இயற்றுமாறும் மாதலி உரைப்ப, உடனே அரசன் அம் முனிவர்பிரானைக்கண்டு வணங்கும்விழைவுமீதூர்ந்து, அவரது தவப்பள்ளிக்குச் சென்றவன், மாதலி அம்முனிவரது காலம் அறிந்து வரும்வரையில் ஒரு பிண்டிமாநீழலில் அமர்ந்திருந்தான். அந்நேரத்தில் அங்குள்ள முனிவர் மகளிர் இருவருடன் ஒரு சிறுவன் ஒரு சிங்கக்குட்டியை அதன் தாயினின்றும் பிடித்திழுத்து எடுத்துக்கொண்டு, அம்மகளிர் எவ்வளவு சொல்லியுங் கேளாமல் அதனைக் கசக்கி விளையாட, அம்மகளிருள் ஒருவர் அருகிருந்த அரசனை நோக்கி அதனை அவன் கையினின்றும் விடுவிக்குமாறு வேண்ட, அரசனும் அவ்வாறே செய்கையில், அச்சிறுவனது வடிவும் அரசனது வடிவும் ஒத்திருத்தல் கண்டு இறும்பூதுற்ற அம்மகளிர் அரசனோடு உரையாடும் வகையிலிருந்து அச்சிறுவன் தன் மகனே யென்பதும், அச்சிறுவனின் தாயுந் தன் காதன் மனையாளுமான சகுந்தலை அங்கே அத் தவப்பள்ளியில் நோன்பு நோற்றுக் கொண்டிருக்கின்றாளென்பதும் எல்லாம் அரசன் ஒருங்குணர்ந்த பேருவகையனாய்ச் சகுந்தலையை மீண்டுந் தலைக்கூடப் பெறுகின்றான். இங்ஙனம் நிகழும் நிகழ்ச்சியிற் சர்வதமனனாகிய அரசன் மகனை முதன் முதற் கொணர்கையிலேயே அவனது அஞ்சா நெஞ்சத்தினையும் ஆண்மையினையும்

புலப்படுத்தும் ஆசிரியரது விரகு பெரிதும் வியக்கற் பால தொன்று யிருக்கின்றது. ஒரு முழுநிலா நாளின் மாலைப் பொழுதின் றொடக்கத்தே கீழ்பாற் றேன்றும் முழுமதியின் செக்கச்சிவந்த வட்டவடிவும், அந்நாளின் அதே நேரத்தே மேல் பால் மறையும் நிலையில் தோன்றுஞ் செஞ்ஞாயிற்றின் செக்கச் சிவந்த வட்டவடிவும் பெரும்பாலும் ஒத்த தன்மையவாய்க் காணப்படினும், ஒன்று ஆற்றலிற் குறைந்து தண்ணென்று விளங்குதலும் மற்றொன்று ஆற்றலின் மிக்கு வெச்சென் றிருத்தலுங் கண்டாமன்றே. அது போலவே, ஒரு முனிவர் மகனும் ஓர் அரசன் மகனும் வெளித் தோற்றத்தள விற் பெரும்பாலும் ஒத்திருப்பினும், முன்னையோன் அமைதியும் அச்சமும் உடையனு யிருத்தலும், பின்னையோன் சுருசுருப்பும் அஞ்சாமையும் உடையனு யிருத்தலுந் தனித்தனியே பிரிந்து விளங்கா நிற்கும். இவ்வாறு பிரிந்து விளங்கும் அடையாளங்கொண்டே துஷியந்தன் இச்சிறுவனை "ஏதோ ஓர் உரமான சுடரின் வித்துப்போற் காணப்படுகின்றான்" என எண்ணி ஐயுறுகின்றான் (கஉஎ). ஆசிரியர் இங்ஙனங் கொணர்ந்து இசைத்த இச்சிறான் இல்வழியும், அரசன் காசியபமுனிவரை வணங்கச் சென்றக்கால் அவரால் அவன் சகுந்தலை ஆங்கிருக்குஞ்செய்தி அறிந்து அவளைத் தலைக்கூடுதல் போதருமாயினுந், தம் காதலன்பின் சேர்க்கையிற் பிறந்து, வெறுபிரிந்த தம்மை மீண்டும் ஒருங்கு கூட்டும் அச்சிறனை இடைநிறுத்தி, அவ்வாற்றல் அரசற்குஞ் சகுந்தலைக்கும் முன்னிருந்த காதற் பேரன்பினைப் பின்னுந் தூய்தாகப் பெருகச் செய்து, இரண்டு வாவியினை இடைநின்று இயைக்கும் ஒரு சிற்றுறு என அவனைப்பயன்படுத்தி, இந்நாடகக் கதைநிகழ்ச்சியினை ஈற்றில் அன்பு வெள்ளத்திற் றோய்த்துச் சுவைமிகுத் திருக்குந்திறம் உள்ளுந்தோறும் உள்ளத்தைக் களிப்பாற் றுளும்பச் செய்யுந் தன்மைத்தாய்த் திகழ்தல் காண்க.

கதைநிகழும் இடமுங் காலமும்.

இனி, இந்நாடகக்கதைநிகழும் இடமுங் காலமும் இன்ன வென்பது காட்டுவாம். இந்நாடகத்தின் முதல் நான்கு வகுப்புகளிற் காட்டப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள், இமயமலையின் அடிவாரத்தே யுள்ளதான கண்ணுவமுனிவரது தவவுறையுளில் நடைபெறுவனவாகும். ஐந்து ஆறும் வகுப்புகளின் நிகழ்ச்சிகள் துஷியந்த வேந்தனது தலைநகரான அத்திணுபுரத்தின்கண் நடைபெறுநிற்கின்றன. இறுதியிலுள்ள ஏழாம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சிகள் ஏமகூட மலைக்கண்ணதான மாரீச மாமுனிவரது தவப்பள்ளியில் நடை பெறுகின்றன வென்க.

இனி, அங்ஙனம் அவ்விடங்களில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் எக்காலத்தே துவங்கி மற்று எக்காலத்தே முடிவு பெறுகின்றன வென்பது சிறிது ஆராயற்பாற்று. வேனிற்காலம் இப்போது தான் தொடங்கி யிருக்கின்ற தெனச் சூத்திரதாரன் இந்நாடக முன்னுரைக் கண்ணே கூறக் காண்டலாலும், அரசர்கள் வேட்டமேற் செல்லுதற் கேற்ற காலம் வேனிற்காலமே யாகலானுந் துஷியந்த மன்னன் தேரூர்ந்து வேட்டமாடுதற் பொருட்டுக் கானகம் நோக்கிச் செல்லும் நிகழ்ச்சியும், அதனை யடுத்து நிகழும் ஏனை முதல் வகுப்பு நிகழ்ச்சிகளும் இள வேனிற் காலத் துவக்கமாகிய சித்திரைத் திங்களில் நடைபெறுவன வாதல் அறியப்படும். அதுவேயுமன்றி, அரசன் றன் அன்னை யார் தாம் "வடசாவித்திரி" என்னும் நோன்பினை நோற்கும் வரலாறும், அது முடிவுபெறும் நான்காம் நாளில் தம்புதல்வன் தம்முடன் இருக்கவேண்டிய முதன்மையுங் குறிப்பிட்டுக் கரபகன் என்பான்வழி விடுத்த செய்தி கானகத்திலிருக்கும் அரசற்கு அறிவிக்கப்படுதலை இரண்டாம் வகுப்பின் ஈற்றிற் காண்க (௩எ). இவ் வடசாவித்திரி நோன்பானது சித்திரைத் திங்கள் பதினைந்தாம் நாட்கண் முடிவுபெறுவதென்பது **காத்தியவேமர்** என்னும் உரையாசிரியரால் உரைக்கப்பட்டது.

எனவே, சித்திரைத்திங்கள் வளர்பிறையிற் பன்னிரண்டாம் நாள் அரசற்கு அச்செய்தி அவன்றன் அன்னையாரிடமிருந்து வந்ததாகல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும். படவே, அரசன் சித்திரைத் திங்களின் றொடக்கத்தி லேயே வேட்ட மேற் கொண்டு கானகம் புகுந்தமையும் அறியப்படும். சகுந்தலை யிருந்த கண்ணுவரது பாழிக்கு வரும் முன், அரசன் பல நாட்கள் அக்கானகத்தின் மற்றைப் பகுதிகளில் வேட்டமாடிக் கொண் டிருந்தானாகல் வேண்டு மென்பதூஉம் இரண்டாம் வகுப்பின் முதலில் விதூஷகன் தனது துன்பத்தை வாய் விட்டுச் சொல்லிப் புலப்பு மாற்றால் நன்கு விளங்காநிற்கின்றது. அரசன்றன் அன்னையாரிட மிருந்து செய்தி வந்தது சித்திரை பன்னிரண்டாம் நாளில் என்பது, அப் பன்னிரண்டாம் நாளில் அரசன் கானகத் திருக்கும் இருப்பினை நுவலும் இரண்டாம் வகுப்பின் ஈற்றிற் குறிக்கப் படுதலால், முதல் வகுப்பின் நிகழ்ச்சி அதற்கு முந்தின பதினோராம்நாட் பிற்பகலில் நடந்ததாகல் வேண்டும். அரசன் பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு வேட்டமேற் கொண்டு, ஒரு மானைத் துரத்திய படியாய்க் கண்ணுவரது பாழிக்குள் நுழைந்த நேரம் ஏறக்குறைய நான்கு மணியாய் இருக்கலாம். அந்நேரத்திற் சகுந்தலையும் அவடன் றோழிமாரும் பூஞ்செடி கொடிகட்குத் தண்ணீர் விடத் துவங்கியதும் பொருத்தமாகவே காணப்படுகின்றது. ஏனெனில், இளஞ் செடி கொடிகட்குத் தண்ணீர் விடுதற் கேற்ற பொழுது காலையும் மாலையுமேயாம். இதுகொண்டு, அரசன் சகுந்தலையையும் அவடன் பாங்கிமாரையுங் கண்டு உரையாடியதும், அவரைக் காண்டற்குமுன் வேட்டமேல் ஒரு மானைத் துரத்திச்சென்றதும் எல்லாம் அந்நாளின் காலைப் பொழுது துவங்கி நடந்தனவாகல் வேண்டுமென்று கூறினாரும் உளர். அது பொருந்தாது. என்னை? அரசன் காலையில் துயில்நீங்கி யெழுந்ததுமுதல் நீராடுதல் இறைவனை வழிபடுதல்

உணவெடுத்தல் இளைப்பாறுதல் நூல்ஓதுதல் அரசியல் நடாத்தல் முதலான கடன்களைச் செய்யவேண்டி யிருத்தலானும், வேட்டமாடப் புகுந்த இந்நாட்களில் அரசியல் நடாத்தல் இல்லையாயினும் ஏனைக் கடன்களைச் செய்தல் இன்றியமையாததாயிருத்தலானும், இவை தமக்கெல்லாம் ஒருநாளின் முற்பாதியும் பிற்பாதியில் முற்பகுதியுங் கழியவேண்டி யிருத்தலானும் என்பது. எனவே, அரசன் காலைப்போதிலேயேவேட்டமாடப் புகுந்தா னென்பாருரை கொள்ளற்பால தன்றென மறுக்க. ஈண்டுத் துஷியந்தமன்னன் சகுந்தலையைக் கண்டு அவடன் றோழிமாரோடு உரையாடி அவரைப் பிரிந்த நேரஞ் சாய்ங்காலமே யென்பது, முதல் வகுப்பின் முடிவிற் போந்த,

"ஓ! துறவிகளே! துரவாசிரமத்திலுள்ள விலங்கினங்களைக் காக்கும்பொருட்டு நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். துஷியந்த மன்னன் வேட்டமாடிக் கொண்டு கிட்ட வருகின்றானென்று செய்தி எட்டுகின்றது ; அங்ஙனம் வருதலிற் குதிரைக் குளம்படிகளாற் கிளப்பப்பட்ட புழுதி, **சாய்ங்கால** வெயில் வெளிச்சத்திற் றோய்ந்து, ஆசிரமத்து மரக்கிளைகளில் உலரத் தொங்கவிட்டிருக்கும் ஈரமரவுரியாடைகளிற் படிவது விட்டிற்கிளிகள் தொகுதி தொகுதியாய் வந்து விழுவதுபோல் தோன்றுகின்றது." (உக) என் னும் பகுதியிற் சாய்ங்காலவேளை குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் கொண்டு ஐயுறவின்றித் துணியப் படும். எனவே, முதல்வகுப்பின் கதைநிகழ்ச்சி சித்திரைத் திங்கள் பதினோராம்நாட் பிற்பகலிற் றொடங்கிச் சாய்ங்கால வேளையில் முடிவுபெறுகின்றமை நன்கு தெளியப்படுமென்க.

இனி, இரண்டாம் வகுப்பின்கட் காட்டப்பட்ட இந் நாடகக் கதைநிகழ்ச்சி சித்திரை பன்னிரண்டாம் நாட்காலையிற் றுவங்கி அன்று மாலையில் முடிவு பெறுகின்றது.

இனி, மூன்றும் வகுப்பின் றொடக்கத்திற் கண்ணுவ முனிவரின் மாணக்கன் ஒருவன், அவ் வாசிரமத்தின்கண் வேட்கப்பட்ட வேள்விகள் துஷியந்தமன்னனது வில்லாண்மையால் எவ்வகையான இடையூறும் அரக்கர்களால் எய்தாமல் விலக்கப்பட்டு இனிது நிறைவேறுதலைச் சொல்லி வியத்தல் கொண்டும், ஆண்டுள்ள சகுந்தலை அப்போது காதல் வெப்பம் பொறுளாய் வருந்திக்கிடக்கும் நிலை அவன் கூறும் மொழிகளாற் புலப்படுதல் கொண்டும் இரண்டாம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சிக்கும் மூன்றும் வகுப்பின் நிகழ்ச்சிக்கும் இடையிலே பல நாட்கள் கழிந்தமை உய்த்துணரப்படும். படவே, சித்திரைத் திங்கள், கழிந்து, வைகாசித்திங்களின் றொடக்கத்திலே இம் மூன்றும் வகுப்பின் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருக்கலாமெனக் கருதுதல் இழுக்காகாது. என்னை? "வெம்மை மிகுந்த இந்நண்பகற் காலத்தைச் சகுந்தலை தன் தோழிமாரொடு, பச்சிளங் கொடிப் பந்தரால் மூடப் பெற்ற மாலினி யாற்றங் கரையிலேதான் கழிப்பள்" எனவும், "ஆ! புதுத் தென்றல் எப்போதும்உலாவப் பெறுகின்ற இவ்விடம் எவ்வளவு இனிதாயிருக்கின்றது!" எனவும் (௪௨) அரசன் குறிப்பிடும் இளவேனிற்கால நிலைக்கு ஏற்றது, அவ்விள வேனிற் காலப் பிற்பாதியான வைகாசித் திங்களின் றொடக்கமே யாகலி னென்க.

அரசன் வைகாசித் திங்களின் றொடக்கத்து ஒரு நாளின் முற்பாதியில் முனிவர்கள் வேட்ட வேள்வியினைக் காத்து நின்றவன், அது முடிந்ததும் அம்முனிவர்களால் விடைதரப் பெற்றுத் தான் இளைப்பாறும் இடந் தெரிந்து செல்லக் கருதுகையிற், சகுந்தலையைக் காணும் விழைவு மீதூர்ந்து அவள் இருக்கும் இடம் நாடிச் செல்லுங்காலம் அந்நாளின் பிற்பாதியேயாம். அப்பாதியிற் சகுந்தலையைத் தலைக் கூடி அவன் அவளை விட்டுப் பிரிந்த மாலைப் பொழுதொடு இந்நாடகத்தின் மூன்றும் வகுப்பு முடிவு பெறுதல் காண்க.

இங்ஙனஞ் சகுந்தலையைக் கூடிய அரசன் நீண்டகாலம் அக்கானகத்தில் இருந்தவனாகக் கருதுதற் கிடமில்லை. ஏனென்றால், வேட்ட மேற்கொண்டு வந்த அவன், முனிவர்களின் விருப்பத்திற் கிணங்கி அவர்கள் வேட்ட வேள்விகள் முடியுந்துணையும் அவற்றைக் காத்து அங்கிருந்து, அவை முடிந்த பின் ஆண்டிருத்தற்கு வேறுகாரணம் உடையனல்லனாகலி னென்பது. அவ்வேள்விகளெல்லாம் பெரும்பாலும் முழுநிலாநாளின் முடிவனவாதலால், அரசன் சிறிதேறக் குறையப் பதினைந்து நாட்களே சகுந்தலையை மணந்து அக்கானகத்தில் இருந்தானாகற்பாலன். ஆகவே, அவன் வைகாசித்திங்களின் முழுநிலா நாளுக்குப் பின்னர்த் தன்நகர்க்கு மீண்டானென்று உய்த்துணர்தல் வேண்டும்.

இனி, நான்காம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றகாலம் இன்னதென்பது ஆராயற்பாற்று. இந்நான்காம் வகுப்பினை யடுத்த ஐந்தாம் வகுப்பின்கட் சகுந்தலை தன்னுடன் போந்தாருடன் சென்று அரசனெதிர் நிற்கின்றுழி, அவன் அவளை நோக்கிக் "கருக் கொண்ட குறிகள் நன்றாய்த் தோன்றும் இம்மாதர்க்கு நானே கணவனென்று ஐயுற்று இவளை நான் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளலாம்?" (அச) என்று கூறும் உரையால், அப்போது சகுந்தலையின் வயிற்றகத்துள்ளகரு வெளியார்க்குப் புலனாகத் தக்கவளவு நன்கு வளர்ந்திருந்தமை அறியப்படும். படவே, சகுந்தலை கணவனில்லத்திற்கு விடுக்கப்பட்ட காலஞ் சிறிதேறக்குறைய எட்டாந்திங்கள் அல்லது தைத்திங்களிலே யாமென்பதும் இனிது பெறப்படும். அப்போது மழைகாலங்கழிந்து முன்பனிக்காலம் நடைபெறா நின்றது; வெயிலின் வெப்பமுந் தோன்றாநின்றது; அதனாலேதான் சகுந்தலையை வழிவிடுக்குங்காற் காசியபமுனிவரது தவத்தின் பெருமையால் அவ்வழியில் "அழிவெங் கதிர் வருத்தம் அடர்ந்த நிழன் மரங்கள் அகற்றி மகிழ்ச்சி அளித்திடுக!" (கூஎ) என்று

வானத்தின்கண் ணின்றெழுந்த தெய்வவொலி வாழ்த்தா நின்றது.

இத்தன்மைத்தாகிய முன்பனிக்காலத்தின் ஒரு நாளிலே—பெரும்பாலும் அது தைத்திங்களின் துவக்கமாயிருக்கலாம்—இந்நான்காம் வகுப்பின்கட் சொல்லப்படுங் கதைநிகழ்ச்சி நடைபெறுவதாதலே, அப்போது காணப்படும் அக்கானகத்தின் இயற்கைத் தோற்றத்தைப் பிரியம்வதை கூறுவது கொண்டும் உய்த்தறியலாம். சகுந்தலையின்பிரிவு ஆற்றாது அக்கானகமுந் துயருறுகின்றதென அவள் சொல்கின்றுழிப், "பழுத்த இலைகளை உதிர்க்கின்ற கொடிகள் கண்ணீர் சிந்தி அழுதலைப் போலிருக்கின்றன!" எனக் குறிப்பிடுகின்றாள். அங்ஙனம் பழுத்துப்போன இலைகளை மரஞ் செடி கொடிகள் உதிர்க்கின்ற காலம் முன்பனிக்காலமாகிய மார்கழியுந் தையுமே யாகலானும், பெற்றாரில்லத்திருந்த மணமகளைக் கணவனில்லத்திற்குப் போக்குவது தைத்திங்களிலேயே நிகழ்தல் தொன்று தொட்டவழக்கமாய்ப் போதராலானும் இந்நான்காம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சி தைத்திங்கட் டொடக்கத்திலேதான் நடைபெறுகின்றதெனக் கோடல் இழுக்காகாதென்க.

இன்னும், அத் தைத்திங்களிலேயும் முழுநிலா நாளினை அடுத்த பின்னாள் அன்றே இந்நான்காம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சி நடைபெறுநின்றதென்பதற்குக், காசியபமுனிவரின் மாணாக்கன் ஒருவன் அன்றை விடியற்காலையில் மேல்பால் முழுமதி மறையுந் தறுவாயிலுங் கீழ்பால் இளவளஞாயிறு அப்போது தான் தோன்றி விளங்கும் நிலையிலும் இருத்தல் கண்டு,

"இலைகிளர் பூண்டுக்குத் தலைவனாகிய
சுடரொளிமதியங் குடபால் வரையின்
ஒருபுறஞ் செல்லாநிற்ப, ஒரு புறம்
வைகறை யென்னுங் கைவல் பாகனை

முன்செல விடுத்துப் பொன் போன் ஞாயிறு
கீழ்பா லெல்லையிற் கிளரு மன்றே" (கூO) எனக்கூறு

தலை சான்றும்.

ஓரே நேரத்தில் அங்ஙனந் திங்களும் ஞாயிறும் மேல் கீழ் பால் எல்லைகளிற் றோன்றல் முழுநிலா நாளின் விடியலிலன்றி ஏனைநாளில் நிகழாமையின், இந்நான்காம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சி அந்நாளினை அடுத்த விடியற்காலையிற் றுவங்கி நண்பகல் வரையில் நிகழாநின்றமை தெற்றெனை ஓர்ந்து கொள்ளப்படும். இன்னும் இவ்வகுப்பின் நிகழ்ச்சி அந்நாளின் நண்பகலில் முடிதலைச், சாரங்கரவன், "பகலவன் வானத்தின் மேற்பாகத்தில் இவர்ந்து விட்டான். அம்மையா ரவர்கள் விரைதல் வேண்டும்" என்று கூறுமாற்றால் தெளிந்து கொள்க.

இனி, இந்நான்காம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சிக்கும் ஐந்தாம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சிக்கும் இடையிலே சிறிதேறக் குறைய மூன்று அல்லது நான்கு நாட்கள் கழிந்திருக்கலா மென்பது உய்த்தறியப்படும். துஷியந்தன் தன்நகர்க்குப் புறப்படும் பொருட்டுச் சகுந்தலைபால் விடை பெறுகின்றுழி, அவள் கண்களில் நீர்ததும்ப நின்று "பெருமான், எத்தனை நாட் சென்றபின் எனக்குச் செய்தி விடுப்பீர்?" என்று வினவ, அவன், தன்பெயர் செதுக்கப்பட்ட கணையாழியை அவள் விரலிலிட்டு, "ஒவ்வொரு நாளுக்கு ஒவ்வோர் எழுத்தாக இக்கணையாழியிலுள்ள என்பெயரை எண்ணிக்கொண்டு வா; கடை யெழுத்திற்கு நீ எண்ண வரும் நாளில் என் கண்மணி! நின்னை என் உவளகத்திற்கு அழைத்து வரும் பொருட்டு ஒரு தூதுவன் நின்பால் வந்து நிற்பன்" (கOகூ) எனக் கூறிய விடை மொழியி லிருந்து, அரசன் தன் நகரமாகிய அத்தினபுரத்திற்குச் செல்ல மூன்று நாளும், அங்கிருந்து அவனால் விடுக்கப்படுந் தூதுவன் சகுந்தலைபால் வந்துசேர மூன்று நாளுஞ் செல்லுமென்பது பெற்றாம். பெறவே, சகுந்தலையும்

அவட்குத் துணைப் போந்தாரும் இமயமலைச் சாரலின் கண்ணதான தமது கானக உறையுளிலிருந்து அத்தினபுரஞ் சென்று சேர்தற்கு மூன்று அல்லது நான்கு நாட்களே கடந்திருக்க வேண்டுமென் றுணர்தல் வேண்டும். அது நிற்க.

இனி, ஐந்தாம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சி ஒரு நாளின் பிற்பாதிக் கண்ணே நடைபெறுவதாய்த் தோன்றுகின்றது. சகுந்தலையும் அவட்குத் துணைப் போந்தாரும் அத்தினபுரத்தின் கண்ணதான அரசனது அரண்மனையில் வந்து சேர்ந்த நேரம் நண்பகற்காலமா யிருக்கின்றது. இஃது, அவர்களது வருகையைக் கஞ்சுகி யென்னும் ஏவலாளன் அரசனுக்கு அறிவிக்க வேண்டிச் செல்லுங்கால்,

"தன் மக்களைப் போலக் குடிகளுடைய அலுவல்களை யெல்லாம் பார்த்து விட்டு, நண்பகல் வெப்பத்தால் வெதும்பிய அரசியானையானது சுற்றிலுந் தன் யானை மந்தையைப் புல் மேயவிடுத்துத் தான் தனியே ஒரு குளிர்ந்த நிழலில் இளைப்பாறுதல்போல, அரசனும் இளைப்புற்ற மனத்தொடு தனியே இவ்விடத்தில் இளைப்பாறிக்கொண் டிருக்கின்றார்." (எஎ) எனத் தனக்குட் சொல்லிக்கொள்ளும் உரையால் தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது. ஆகவே, இவ்வகுப்பின் நிகழ்ச்சி ஒரு நாளின் பிற்பகலிற் றுவங்கி அதன் ஈற்றில் முடிகின்றதென ஓர்ந்துகொள்க.

இனி, இவ்வைந்தாம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சிக்கும் இதனை யடுத்த ஆறும்வகுப்பின் நிகழ்ச்சிக்கும் இடையே எத்துணைக் காலங் கடந்ததென்பது சிறிது ஆராயற்பாற்று. அரசன் சகுந்தலையின் கைவிரலில் இட்ட கணையாழி அவளது கையை விட்டுக் காணாது போய்ப் பின்னர்ச் செம்படவன் வழியே மீண்டுங்கிடைக்க, அதனைக் கண்டதுணையானே அரசன் தான் சகுந்தலையை மணந்த வரலாறுமுற்றும் நினைவுகூர்ந்து ஆற்றொணாத் துயருழத்தலைக் காட்டும் ஆறும் வகுப்பின்கண்,

அவன் கருக்கொண்டு வந்த தன் மனையாளான சகுந்தலையை விலக்கிவிட்டுப் பிள்ளையில்லாக் கொடியனாயிருக்குந்தன்னையுந், தன் அரசுக்குப் புதல்வன் இல்லாமையால் அது சீரழியப் போதலையும் நினைந்து ஆற்றாமையவழி, மேனகையால் விடுக்கப் பட்டு எவர் கண்ணுக்கும் புலனாகாமல் நின்று அரசனது அவ் ஆற்றாமையினைக்கண்ட சானுமதி என்னுந் தேவமாது, தமக்கு மகனிருப்பதை யறியாது இவர் வருந்துகின்றாரென்று கூறும் உரையாலும், ஆறாம்வகுப்பின் நிகழ்ச்சியினை யடுத்து நடைபெறும் ஏழாம்வகுப்பின் நிகழ்ச்சிக்கட் காட்டப்படுஞ், சர்வதமனன் என்னுந் துஷியந்தன்மகன் ஐந்தாண்டுக்குக்குறையாத அகவையினனாய் இருக்கவேண்டுமென்பது தெளியக் கிடத்தலாலும் அரசன் தன்மாட்டு வந்த சகுந்தலையை விலக்கிய நிகழ்ச்சியொடு முடியும் ஐந்தாம் வகுப்பின் காலவெல்லைக்கும், மீண்டுந் தன் கணையாழியினைக் கண்டு சகுந்தலையை நினைவு கூர்ந்து ஆற்றாகிய அரசனது நிலையினைக் காட்டும் ஆறாம் வகுப்பு நிகழ்ச்சியின் கால வெல்லைக்கும் இடையே ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்துபோயிருக்க வேண்டு மென்பது நன்கு புலனாகாநிற்கு மென்க.

இனி, ஆறாம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சியானது, தான்பிடித்த மீன் வயிற்றினின்றும் எடுத்த ஒரு கணையாழியை ஒருநாட் காலைப் பொழுதில் விற்கக் கொணர்ந்த ஒரு செம்படவனை ஊர்காவற்காரர் பிடித்துக்கொண்ட நேரத்திலிருந்து தொடங்குகின்றது. அரசனது இளமரக்காவில் விழாக் கொண்டாடுதற்குரிய வேனிற்காலந் தோன்றியும், அரசன் கணையாழியைக் கண்டவுடனே சகுந்தலையை மணந்தவரலாறு முற்றும்நினைந்து அவளது பிரிவை ஆற்றாய காரணத்தால், வேனில் விழாக் கொண்டாட லாகாதென்று தடை செய்திருப்பதனைக் கஞ்சுகி என்பான் எடுத்துரைக்கும் உரை கொண்டு (௬அ), இவ்வாறாம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சி வேனிற்காலத் துவக்கத்தே நடை

பெறுவதாதல் அறியப்படும். அரசன் கணையாழியைக் கண்ட வுடனே வேனில் விழாவைத் தடைசெய்த கட்டளை, அவ்விள மரக்காவினை ஒழுங்கு செய்துகொண் டிருந்த பாங்கியர் இரு வரும் அறியாதது, அவர்கள் அரண்மனையை விட்டு அக்காவி னுக்கு வந்து சில நாட்கள் ஆயினமையால் என்று அவருள் ஒருத்தி கூறும் மொழிகொண்டு (கூஅ), செம்படவனிடத் திருந்து கணையாழி பெற்றமை நாவலும் இடையுரைக்கும், அரசன் இளமரக்காவின்கண் இருந்து ஆற்றாமைப் படும் நிகழ்ச்சியினைக் கூறும் பகுதிக்கும் நடுவே சிலநவகல் கழிந் தமை உய்த் துணரப்படும்.

இங்ஙனமாக அரசன் தனது இளமரக்காவிலிருந்து ஆற் றாமைப் படும் நேரம் வேனிற்காலத் தொருநாளின் நண்பகற் காலம் என்பது அறிந்து கொள்க. அதன்பின் அரசன் மாதலி கொணர்ந்த தேரில் ஏறித் தேவேந்திரற்கு உதவி செய்தற் பொருட்டு வானுலகு நோக்கிச் செல்லும் நேரம் அந்நாளின் பிற்பகலாகக் காணப்படுகின்றது. அவ்வளவோடு இவ்வாறும் வகுப்பின் நிகழ்ச்சி முடிவுபெறுதல் காண்க.

இனி, ஆறும் வகுப்பின் நிகழ்ச்சிக்கும் ஏழாம் வகுப் பின் நிகழ்ச்சிக்கும் இடையே சில நாட்கள் கழிந்தனவாகல் வேண்டும். இந்திரனுலகு சென்ற துஷியந்த மன்னன் அவற் குப் பகைவ ரான அரக்கர்களொடு பொருது அவர்களைத் தொலைத்து, அவனாற் சிறப்புப் பெறுதற்குக் குறைந்தபடி பதி னைந்து நாட்களாவது சென்றனவாகல் வேண்டும். அரக்கர் களைத் தொலைத்தபின் மறுநாளே துஷியந்தன் மாதலி ஊருந் தேரிமேலேறித் தன் நகர்க்கு மீள மண்ணுலகு நோக்கிக் கீழ் இழிகின்றானென்பது,

" ஐயமாதலி, நேற்று நான் அரக்கரோடு போர் புரியச் சென்ற கிளர்ச்சியில் வானின்கண் எழும்போது இத் துறக்க நாட்டின் இடங்களை வழியில் நோக்கிற்றிலேன். இப்போது

வாயு மண்டிலத்தின் எவ்விடத்தே வந்திருக்கின்றோம்? ”
(கஉஉ)
என்று அவன் மாதலியை நோக்கி நிகழ்த்தும் வினவுரையால் தெற்றென விளங்குகின்றது. இங்ஙனமாக மறுநாளை நிலவுலகு நோக்கிவரும் அரசன் அந்நாளின் எந்நேரத்தே வானுலகி னின் றும் புறப்பட்டு, எந்நேரத்தே மண்ணுலகை அண்மினனெனின்; அவன் ஊர்ந்ததேர் நிலத்திலன்றி வானூடு செல்வ தொன்றாத லால், அந்நாளின் பிற்பகலிலே அவன் புறப்பட்டு, மாலைக்கால வெயில் வெளிச்சம் இருக்கும்போதே மண்ணுலகின் கண்ண தான ஏமகூடமலையில் விரைந்து போந்து இழிந்தனன் என்பது புலனாகாநிற்கின்றது. இஃது எற்றாற் பெறுது மெனின்;

“ மாலைக் காலத்து மங்கொளி மருங்கிற்
புயலரண் போலப் பொருந்தித் தெளிபொன்
உருக விட்டாலென மருவித் தோன்றிக்
குணகடல் குடகடல் கழூஉவக் கிடக்கும்
வளஞ்சா லிம்மலை யாதோ வுரைமோ!”

என்று அரசன் ஏமகூடமலையின் மாலைக் காலத் தோற்றத் தைக் கண்டு வினவுதலாற் பெறுது மென்பது. பின்னர் அவன் அம்மலைக்கட் சென்று தன் மகனையும் மனைவியையுந் தலைக் கூடி, அவருடன் சென்று காசியப முனிவரையும் அவர்தம் மனைவியாரையும் வழிபட்டுத் தன்நகர்க்குத் திரும்பிய காலம் அம் மாலைக் காலத் திறுதியா யிருக்கலாமென்று உய்த்துணர் தல் வேண்டும். எனவே, இச்சாகுந்தலநாடகக் கதைநிகழ்ச்சி துவங்கி முடிந்த காலப்பரப்பு ஐந்தரை அல்லது ஆறு ஆண்டு ஆகல் வேண்டு மென்பது அறிந்துகொள்ளப்படு மென்க.

இனி, இச் சாகுந்தல நாடகத்தை இயற்றிய ஆசிரியர் காளிதாசரின் வரலாறு உண்மை வழுவாது வழங்கக் காண்கின்றிலேம். இவர் பிறந்தநாடு இன்னதென்பதும், இவரைப் பெற்றார் இன்னவரென்பதும், இவர் கலை பயின்று வளர்ந்த வாறும் பிறவும் இவை யென்பதும் ஒருசிறிதளவாயினும் உண்மையாகப் புலப்படவில்லை. இவரைப்பற்றி யிப்போது வழங்குவன வெல்லாம் அவரவர் தத்தமக்கு வேண்டியவாறு கட்டி வழங்கும் வெறும் பொய்க் கதைகளே யன்றிப் பிறவல்ல. சமஸ்கிருத மொழி உலகவழக்கில் இல்லாமல் நூல் வழக்கின் மட்டும் பயின்று வந்த காரணத்தானே, அம்மொழிப் பயிற்சியுடையார் தத்தமக்குத் தோன்றியவா றெல்லாம் பொய்யும் புளுகும் புனைந்து கட்டி, அதன்கட்பொய்ந்நூல்கள்பல எழுத இடம் பெற்றார். போச சரித்திரம் என்பது வெறும் பொய்க் கதையே யல்லாமல், அது காளிதாசரது வரலாற்றுண்மையினை உள்ளவாறே தெரிப்ப தொன்றன்று. ஏனென்றாற், போசன் என்னும் மன்னன் தாரை என்னும் நகரிற் கி. பி. க0ச0 முதல் க0கூ0 வரையில் அரசாண்டவனென்பது ஒரு கல்வெட்டினால் அறியக் கிடக்கின்றது.* மற்றுக், காளிதாசரோ கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற் பாதியி லிருந்தவ ரென்பது ஆராய்ச்சியாற் பெறப் படுகின்றது. ஆகவே, போசனுக்கு அறு நூறு ஆண்டு முற்பட்டவராகிய காளிதாசரை, அவனோடு ஒருங்கிருந்தவராகக் கூறும் 'போச சரித்திரம்' வெறுங்கட்டுக் கதையேயாதல் தெளியப்படுகின்றதன்றோ?

ஆயினும், இவர் வடநாட்டிற் குடியேறி வைகிய தமிழ் மக்களில் இடையர் வகுப்பிற் பிறந்தவரென்பதும், இளமைப் பருவத்திலேயே கல்விப் பொருள் பெறுதற்கு இன்றியமை

*A. Weber's The History of Indian Literature, pp. 201, 202

யாது வேண்டிய செல்வப்பொருள் இல்லாமையால் இவர் வறியராய் ஆடு மாடு மேய்த்துக்கொண் டிருந்தன ரென்பதும், அங்ஙனம் வறுமையால் வருந்தினுங் கல்வி பயிறலில் இவர் இடையறாத விழைவுகொண் டிருந்தமையால் இவர் தமக்கு எல்லாம்வல்ல இறைவியின் அருளால் எங்ஙனமாகவோ கல்வியறிவு வாய்ப்பதாயிற் றென்பதும், இவர் பிறந்தது தமிழக்குடியே யாயினுந் தமது காலத்தில் தாமிருந்த வடநாட்டில் மிக்கு வழங்கிய வடமொழியைப் பயின்று அதில் நல்லிசைப் புலவராய் வயங்கினரென்பதும், இவர் தம்மிடத்து மிக்க அன்பு பூண்டொழுகிய ஒரு காதற் பரத்தையைத் தமக்கு உரியளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தன ரென்பதும் போன்ற சில குறிப்புக்களே இவரைப்பற்றி அறியக்கிடந்தனவாகும்.

இவர் இறைவியாகிய காளியின் அருளாற் கல்வியில் வல்லராகித் தீஞ்சுவைப் பாக்கள் இயற்றுந் திறம்பெற்று, அம்மைக்குத் தொண்டு பூண்டு ஒழுகினமையாற்போலும் இவர் 'காளிதாசர்' என்னும் பெயர்பெறலாயினது! முதலிற் கல்வி யறிவும் பாட்டுப்பாடும் வன்மையும் இல்லாதவராய் இருந்தார் சிலர் பின்னர் இறைவ னருளால் அவ்விரண்டிலும் வல்லராய்த் திகழ்ந்த நிகழ்ச்சி இந்நாட்டிலே மட்டுமன்றி அயல் நாட்டிலும் நேர்ந்தமை வரலாற்று நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. இற்றைக்கு கஉருரு-ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த **காட்மன்** என்னும் ஆங்கில நல்லிசைப்புலவர் பா இயற்றுதலில் வல்லராயதூஉம் இறைவன் திருவருளினாலேயாம். இவர் முதலில் ஒரு திருமடத்தில் ஊழியக்காரரா யிருந்தனர். அத்திருமடத்தில் திருவிழா நடக்குங் காலங்களில் அங்குள்ள முனிவரும் பிறரும் யாழினை இயக்கி ஒருவர்பின் ஒருவராய் இறைவனைப் பாடிக்கொண்டு வருகையில் தமதுமுறை வரும்போது தமக்கு ஏதும் அங்ஙனம் பாடத் தெரியாமைபற்றிக் காட்மன் என்பவர் உளமும் உடலுங் குன்றித் தனியே போயிருப்பது வழக்

கம். ஒருகால் அங்ஙனந் திருவிழா நடைபெறுகையில், அவர் அத்திருமடத்தினுள்ளே செல்லுதற்கு அஞ்சித், தாம் பார்த்து வருங் குதிரைக் கொட்டகையிற் போயிருந்தவர் அயர்ந்து உறங்கிவிட்டனர். அப்பொழுது அவரது கனவின்கண் ஒரு தெய்வந்தோன்றித் "திருமடத்தினுள்ளே திருவிழா நடைபெறுகையில் நீ ஏன் இங்கே படுத்துறங்குகின்றனை?" என்று வினவ, அவர் "ஐயனே, யான் பாட அறியேனே!" என்று விடைகொடுத்தனர். மீண்டும் அத்தெய்வம் "நீ பாட்டுப் பாடத் துவங்கு, உனக்கதுவரும்" என்று கட்டளையிட, அவர் "பெருமானே, யான் எதைப்பற்றிப் பாடுவேன்?" என்று கேட்க, அத்தெய்வம் "இறைவன் முதன் முதற் படைத்த படைப்பு வரலாற்றினைப் பாடு" என ஆணை தந்து மறைந்து போயது. அதன்பின் அவர் உடனே விழித்து எழுந்து பார்க்கத், தமக்குப் பாட்டுப் பாடும் ஆற்றல் மிகுந்து பொங்கக் கண்டு இறும்பூதுற்றவராகி, உடனே திருமடத்தினுட் சென்று இறைவனது படைப்பின் றோற்றத்தைப் பாடி, அதனை ஒரு தொடர் நிலைச் செய்யுளாகக் (காவியமாகப்)பாடியருளினார். அவர் அங்ஙனம் அருளிச்செய்த நூல் இன்னும் ஆங்கிலத்தில் வழங்கிவருகின்றது.

இனி, இத்தென்னாட்டின்கண்ணும் இற்றைக்கு கங00-ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த சைவசமய ஆசிரியரான **திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்** மூன்றாண்டுள்ள சிறுவராயிருந்த ஞான்றே, இறைவனையும் இறைவியையுந் தங் கட்புலனெதிரேகண்டு, அவரால் ஒரு பொன்வள்ளத்திருந்து ஞானப்பால் ஊட்டப்பெற்றுத், தமிழ்ச்சுவை நிரம்பிய அருமைத்திருப் பதிகங்கள் ஆயிரக்கணக்காக அருளிச் செய்ததையும், அவை 'தேவாரம்' என்னும் பெயரால் இன்று காறும் வழங்கிவருதலும் எவரும் அறிவர். இவர் மூன்றாண்டு அகவையினராய்

இருந்த போதே கடவுளை நேரேகண்டு ஞானப்பாலூட்டப் பட்ட அவ்வரலாறு, அவர் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களி லேயே அகச் சான்ருகக் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் காண்க. இதன் விரிவு **மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்** என் னும் எமது பெருநூலிற் காணப்படும்.

இங்ஙனமே, காளிதாசர் அருள்பெற்றுப் பாடினமைக்கு வலிவான அகச்சான்று புறச்சான்றுகள் காணக் கிடையாவா யினும், அவர் அது பெற்றமை கூறுங் கதையில் ஒரு சிறிதே னும் உண்மை யிருக்கலாம். என்ருலுஞ் சான்றில்லாமையின் அதனை வற்புறுத்தாது விடுதலே வாய்வதாமென்க.

இனிக், காளிதாசரது சமயம் இன்ன தென்பது சிறிது ஆராயர்பாற்று. இச் சாகுந்தலநாடகநூலின் முதலிலும் முடி விலும் இவர் சிவபெருமானையும் அவர்தஞ் சிறப்படையாளங் களையும் விதந்தெடுத்துக் கூறி வணங்கிக் கடவுள் வாழ்த்து உரைத்தமையானும், இங்ஙனமே இவர் தாம் முதலில்இயற்றிய 'மாளவிகாக்நிமித்ரம்' என்னும் நாடக நூன்முகத்தும், அதற் குப்பின் இயற்றிய 'விக்ரமோர்வசியம்' என்னும் நாடக நூன் முகத்துஞ் சிவபிரானுக்கே வாழ்த்துக் கூறினமை யானுங், 'குமாரசம்பவ' காவியத்திற் சிவபிரானே முழுமுதற் கடவு ளென (உ,ருஅ) இவர் நிலை பெறுத்திச் சொல்லுதலானும் இவ ரது சமயம் **சைவமே** யாதல் தெற்றெனத் துணியப்படும்.

இனிக், காளிதாசர் இயற்றிய நூல்கள்: மாளவிகாக் நிமித்திரம், விக்ரமோர்வசீயம், சாகுந்தலம் என்னும் நாடக நூல்கள் மூன்றுங், குமாரசம்பவம், இரகுவம்ஸம் என்னுங் காவியநூல்கள் இரண்டும், மேகதூதம் என்னுஞ் சிறுநூல் ஒன்றும், ஆக ஆறுநூல்களே யென வடமொழிவல்லா ரனை வரும் ஒத்து ஒருமுகமாய்க் கூறுகின்றனர். ஆயினும், இவர் இயற்றியனவாக வழங்கிவரும் ஏனைநூல்கள்: குந்தேச்வர தௌத்யம், ருதுசம்ஹாரம், அம்பாஸ்தவம், கல்யாணஸ்த

வம், காளீஸ்தோத்ரம், காவ்யநாடகாலங்காரம், கங்காஷ்டகம், கடகர்ப்பரம், சண்டிகாதண்டகஸ்தோத்ரம், சர்சாஸ்தவம், ஜ்யோதிர்விதாபரணம், துர்கடகாவ்யம், நளோதயம், நவரத்நமாலா, புஷ்பபாணவிலாசம், மகரந்தஸ்தவம், மங்களாஷ்டகம், மகாபத்யஷ்டகம், ரத்நகோசம் ராக்ஷஸகாவ்யம், லக்ஷ்மீஸ்தவம், லகுஸ்தவம், வித்வத்விநோதகாவ்யம், வ்ருந்தாவனகாவ்யம், வைத்யமநோரமா, சுத்திசந்த்ரிகா, சிருங்காரதிலகம், சிருங்காரரசாஷ்டகம், சிருங்காரசாரகாவ்யம், சியாமளாதண்டகம், சுருதபோதம், சேதுபந்தநம் முதலிய பலவாம். இவையெல்லாஞ் சாகுந்தலம் இயற்றிய காளிதாசர் செய்தன ஆகா என்பது, அவையிற்றின் பெயர்களை உற்றுநோக்குதலானேயேவிளங்கும். இவை தம்முள், இறைவியாகிய காளியைவழுத்து முறையிற் பாடப்பட்டிருப்பன சிலமட்டும் ஒருகால் இவராற் பாடப்பட்டனவாய் இருக்கலாம். இறைவியின் அருளைப்பெற்று இவர்பாடுந்திறல் எய்தியது உண்மையாயின், இவர் காளிமேற் பாடிய நூல்களும் உண்மையாய் இருக்கலா மல்லவோ? அவை யொழிந்த ஏனையநூல்கள் காளிதாசராலேயே இயற்றப்பட்டன வென்று கோடற்குச் சான்றேதும் இல்லையென்க.

அற்றேல், இத்துணைப்பலநூல்கள் அவரியற்றியன வாக வழங்கப்பட லாயினது என்னை யெனிற்; காளிதாசர்க்குப்பின் அவரது பெயர் பூண்ட புலவர் பலர் இருந்தமையின், அவர்களியற்றிய நூல்களெல்லாம் முதற் காளிதாசர்க்கு உரியனவாக மயங்கவைத்துப் பின்னுள்ளாரால் வழங்கப்படலாயின. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னிருந்த இளைய இராசசேகரன் என்பான் தான் இயற்றிய செய்யுள் ஒன்றில் "காளிதாசத்ரயீகிமு" எனக்கூறுதல்கொண்டு, அவன் அறிந்த காளிதாசர் மூவரென்பது பெறப்படா நிற்கின்றது. இவ் இராசசேகரன் காலத்திற்குப் பின் இன்னும் எத்தனை காளிதாசர்கள்

இருந்தனரோ! இனையரெல்லாம் பிற் பிற் காலத்தே இயற்றிய எளிய நூல்களின் கால அளவைகளை ஆராய்ந்துணரும் வரலாற்று நூலறிவு வாய்ப்பப்பெருதார், அவைதம்மை யெல்லாம் முதற் காளிதாசர் இயற்றிய நூல்களோடு ஒருங்குவைத்தெண்ணிப் பிழைபடலாயினரென விடுக்க.

காளிதாசரது காலம்

இனிக், காளிதாசர் இருந்தகாலம் இன்னதென்பதனை ஆராய்ந்து காட்டுவாம். இற்றைக்கு ஐம்பது ஆண்டுகள் முன்னரே காளிதாசரது காலத்தை ஆராய்ந்த **ஆசிரியர் மாக்ஸ் மூலர்** அது கி. பி. நான்கல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாகாதென்று முடித்துக்கூறினர்*. அவர்கண்ட அம்முடிபே, பின் அதனை மேலும் மேலும் ஆராய்ந்த ஆசிரியர் கண்ட முடிபுமாயிருக்கின்றது.

கி. பி. கஙசச—ஆம் ஆண்டிற் செதுக்கப்பட்ட ஐகோல் கல்வெட்டு ஒன்றிற் காளிதாசர், சுபந்து, பாரவி, குணட்டியர் என்னும் ஆசிரியர் நால்வரும் ஒருங்குசேர்த்து உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்†. இவருட் பாரவி என்னும் புலவர் இயற்றிய **கிராதார்ச்சுநீயம்** என்னும் நூலிற் பதினைந்து காண்டங்களுக்கு உரையெழுதிய **அவிநீதர்** என்பார் கி.பி. சஎ0-ஆம் ஆண்டில் இருந்தாரென **நாயவர்மரது கருநாடக பாஷா பாஷணத்தில்** தெற்றென விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.* இவ்வாற்றாற் காளிதாசரும் பாரவியுங் கி. பி. நான்காம்நூற்றாண்டிலாதல் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலாதல் இருந்தாராகல் வேண்டுமென்பது நன்கு பெறப்படாநிற்கும்.

இனி, விக்கிரமாதித்த வேந்தனது அவைக்களத்தே தன்வந்தரி, க்ஷபணகன், அமரசிங்கன், சங்கு வேதாளபட்டன், கடகர்ப்பரன், காளிதாசன், வராகமிகிரன், வரருசி என்னும்

---

* Max Muller's "India-What can it teach us ?" p. 91.
† A.A. Macdonell's "A History of Sanscrit Literature," p. 318

ஒன்பது மணிகளும் விளங்கினரென் வடமொழிச் செய்யுள் ஒன்று குறிப்பிடுகின்றது. இச்செய்யுள், இற்றைக்கு மூந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே அதாவது கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டின்கண் இயற்றப்பட்ட நூல் ஒன்றிலேமட்டுங் காணப்படுகின்றதெனவும், வானூலாசிரியரான வராகமிகிரர் அவந்திமாநகரிற் பிறந்து கி. பி. ருஅஎ-ஆம் ஆண்டில் இறந்துபட்டமையால் அவர்க்கு ஒரு நூறாண்டு முற்பட்டிருந்தவராகக் காணப்படுங் காளிதாசர் வராகமிகிரரோடு ஒருகாலத்து ஒருங்கிருந்தாரெனல் பொருந்தாதெனவும் வடநூலாராய்ச்சியில் மிக வல்லுநரான ஆங்கில ஆசிரியர் ஒருவர் கூறுகின்றார்*.

ஆனாற், புத்தகயாவிற் காணப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்று கி. பி. கூசஅ-ஆம் ஆண்டிற் செதுக்கப்பட்டதொன்றாகலான், அது "விக்கிரமாதித்தியன் உலகிற் புகழோங்கிய வேந்தனே யாவன்; ஆதலினாற்றான், அவனது அவைக்களத்தே ஒன்பது சிறந்த புலவர்கள் நவரத்நங்கள் எனும் பெயர்பூண்டு விளங்கலாயினர்" எனக்கூறுதல் கொண்டு, காளிதாசரும் அவருடன் ஒருங்குவைத்தோதப்பட்ட புலவர்களும் அவ்விக்கிரமாதித்திய வேந்தனது அவைக்களத்தே யிருந்தது வாய்மையேயாதல் வேண்டுமென 'உரோமேச சந்திரதத்தர்' உரைநிறுவினார்"†.

இவ்விரு வேறு கோட்பாடுகளும் ஒன்றோடொன்று பெரிது முரணுதலால் இவ்விரண்டனுள் எது பொருந்துவதென்பது ஆராயற்பாற்று. ஆசிரியர் காளிதாசர் இயற்றிய நாடகக் காப்பியங்கள் மூன்றனுள் 'விக்கிரமோர்வசீயம்' என்பது விக்கிரமாதித்தன் பெயர் முதன்மொழியைத் தன் பெயரின் முதற்கட் கொண்டிருத்தலால், தம்மைப் பாதுகாத்த வேந்த

* Prof. A. A. Macdonell.

† R. C. Dutt's A History of Civilisation in Ancient India, Vol. 2, p. 128.

றென விக்கிரமாதித்தனது நன்றியை நினைவுகூர்தற்கு ஒரு குறியாகவே அவர் அப்பெயரையமைத்து அதனை இயற்றினராதல் நன்கறியப்படும். தம்மைவைத்துப் புரந்த காவலர் செல்வர்களின் பெயர்களை, அவர்செய்த நன்றிக் கறிகுறியாகத் தாம் இயற்றும் நூல்கட்குப் பெயராக அமைத்தலும், அல்லது அந் நூல்களின் இடையிடையே பெய்துரைத்தலும் நல்லிசைப்புலவர்கள்பாற் பண்டுதொட்டு வழக்கமாய்ப் போதருகின்றன. இது 'சேந்தன்திவாகரம்,' 'திருத்தொண்டர் புராணம்' முதலிய தமிழ் நூல்களிலும் வைத்து நன்கறியப்படும். ஈடேவ, காளிதாசர் தாம் விக்கிரமவேந்தனாற் பாதுகாக்கப்பட்ட நன்றியை நினைந்தே 'விக்ரமோர்வசீயம்' என அவனது பெயர் சூட்டி அந்நாடகநூல் யாத்தமையும், அதனால் அவர் விக்கிரமாதித்தன் அவைக்களத் திருந்தமையும் உய்த்தறியப்படும். மேலும், அவ்விக்கிரமாதித்த வேந்தன் செங்கோலோச்சிய தலைநகரான உச்சயினியில் 'மஹாகாலர்' எனும் பெயரால் வழிபடப்படுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயிலைக் காளிதாசர் தாமியற்றிய 'மேகதூதத்'திற் (ந-க) குறிப்பிடுதல்கொண்டு, அவர் அந்நகரத்தில் இருந்தாரெனவோ, அல்லது அஃது அவ்வரசற்குஞ் சிவபிராற்கும் உரியதாந் தலைமையும் விழுப்பமும் உடைமை கண்டு அதனைத் தேற்றுதற்கு வேட்கைகூர்ந்து அது செய்தாரென்றோ கோடல் இழுக்காது.

இங்ஙனம் அவர் விக்கிரம வேந்தனது அவைக்களத்தே யிருந்தமை உய்த்தறியப்படவே, அவரது காலமும் அவ்வரசனது காலமாகவே அறியப்படாநிற்கும். அற்றேல், அவ்வேந்தனிருந்த காலந்தான் யாதோவெனிற் காட்டுதும். 'விக்கிரமாதித்தியன்' என்பது அரசர்பலரும் பலகால் மேற்கொண்ட ஒரு சிறப்புப்பெயராகக் காணப்படுகின்றதேயன்றி, அஃது ஒருவற்கேயுரிய இயற்பெயராகக் காணப்படுகின்றிலது. முதலாஞ் சந்திரகுப்த மன்னனும், இரண்டாஞ் சந்திரகுப்த வேந்தனும்,

ஸ்கந்தகுப்தனுஞ், சாளுக்கிய அரசர் பலரும் 'விக்கிரமாதித்தியன்' எனும் பெயரைச் சிறப்பாகப் புனைந்திருந்தனரென்பது இவ் இந்தியதேய வரலாற்றினால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது*. என்றாலும், வெற்றியிற்சிறந்த மன்னர் மன்னனாய் விளங்கிய இரண்டாஞ்சந்திரகுப்த வேந்தனுக்கு அப்பெயர் உரிமையாயினாற்போல, ஏனை மன்னர்க்கு அஃது உரிமையாயிற்றில்லையென்று இந்தியவரலாற்று நூலாசிரிய ரெல்லாரும் ஒருங்கொத்து ஒருமுகமாக நவலா நிற்கின்றனர். வென்றிவேந்தனாய் ஏனையரசரையெல்லாந் தன்கீழ்ப்படுத்த சிறப்பேயன்றிக், கல்வியின் மிக்க புலவர் குழாத்தையுந் தன் அவையின்கண்ணே வைத்துக் கலைவளம்பெருக்கிய தனிப்பெருஞ்சிறப்பும் இரண்டாஞ் சந்திரகுப்தனாகிய விக்கிரமாதித்த வேந்தனுக்கே உரித்தாய்த் திகழ்கின்றது. அவ்வேந்தன் வெட்டுவித்த கல்வெட்டுகளும், அவன் வழங்குவித்த காசுகளும் எல்லாங் கி.பி. சOO-ஆம் ஆண்டுமுதல் சகரு-ஆம் ஆண்டுவரையிற் சென்ற நாட்பெயர்களை தங்கட் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல்களெல்லாங், காளிதாசருடைய நூல்களைப்போலவே "வைதர்ப்பநெறி" பற்றி யியற்றப்பட்டுள்ளனவென்று இவ்வியல்புகளை நுணுகியாராய்ந்த ஆசிரியரொருவர் முடிவுகட்டிச் சொல்கின்றார்†. இவ்வாற்றால் ஆசிரியர் காளிதாசர், இரண்டாஞ்சந்திரகுப்த னாகிய விக்கிரமாதித்தன் வென்றிவேந்தனாய் விளங்கிய கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலேதான் இருந்தமை நன்கு துணியப்படுமென்பது.

அற்றேற், கி.பி. ருOஎ-ஆம் ஆண்டிற்பிறந்து ருஅஎ-ஆம் ஆண்டில் இறந்த வான்நூலாசிரியரான வராகமிகிரர், ஆசிரியர் காளிதாசரோடு ஒருங்கிருந்தாரெனக் கூறும் அவ்வட

* Vincent Smith's The Early History of India, pp. 290, 332, 427.

† Prof. A. A. Macdonell in "Sanscrit Literature," p. 320.

மொழிச் செய்யுட்குறிப்பு என்னுவதெனிற், கூறுதும். இரண்டாஞ்சந்திரகுப்த விக்கிரமாதித்தனைப்போலவே, அவன்மகன் குமாரகுப்தனுங், குமாரகுப்தன் மகன் ஸ்கந்தகுப்தனும் வென்றிவேந்தராய் விளங்கித், தாம் வடமொழிப்புலமையில் வல்லுநராயிருந்ததொடு வடமொழி வல்ல புலவர்களையுந் தம் அவையில் ஒருங்குவைத்து வடமொழிக்கல்வியை வளர்த்து வந்தனரென்பது வரலாற்று நூலாசிரியரால் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, விக்கிரமாதித்தனல் நிறுவப்பட்ட வடமொழிப் புலவரவையிற் காளிதாசரும், அவன்றன்மகனுலும் பேரனுலுந் தொடர்ந்து ஓம்பப்பட்ட அப்புலவரவையில் வராகமிகிரர் முதலான ஏனைப்புலவரும் வெவ்வேறுகாலத் திருந்தனராகவும், வரலாற்றுநூலறிவு வாயாத பழைய வடமொழிப்புலவர் எவரோ ஒருவர் அப்புலவர்கள் இருந்தகாலவேற்றுமை ஆராய்ந்துபாராது, அவரெல்லாம் அவ்வவையில் இருந்த ஒன்றேபற்றி அவரையெல்லாம் ஒரே காலத்தவராகப் பிழைபடவைத்து அவ்விடுதிச் செய்யுளை இயற்றினராகற்பாலார். மேலும், விக்கிரமாதித்த வேந்தன்றன் பேரனுன ஸ்கந்தகுப்தன் தன் பாட்டனுக்குரிய "விக்கிரமாதித்தன்" என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரைத் தானும் புனைந்து கொண்டானுகலிற், பாட்டன்காலத்திருந்த புலவர்களையும், பேரன்காலத்தும் அவற்குப்பின் அரசுபுரிந்த ஏனைக்குப்தவேந்தர்காலத்தும் இருந்த புலவர்களையும் எல்லாம், அச்சிறப்புப் பெயரொற்றுமை பற்றி ஒருகாலத் தொருங்கிருந்தவராகப் பிழைபடுத் துரைத்தார் அவ்விடுதிச் செய்யுளை யாக்கியோரெனக் கோடலே பொருத்தமாமென விடுக்க.

இனிச், **சுபந்து** என்னும் புலவர், தாம் இயற்றிய **வாசவதத்தை** என்னுங் கதைநூலிற்போந்த செய்யுள் ஒன்றில், விக்கிரமாதித்த வேந்தன் தமது காலத்தையடுத்துத் துஞ்சினனென்பது போதர,

இப்போது விக்கிரமாதித்தியன் தன் புகழை நிறுவித் தான் மறைந்தேகினன்; அரசியல் மாட்சியும் மறைந்தேகியது; புதிய ஆசிரியர்கள் இம்மண்மிசைத் தோன்றி ஒருவரையொருவர் தாக்குகின்றனர்; வெள்ளிய நாரைப் பறவைகள் மறைந்தேகப்பெற்றதும், கொக்குகள் விளையாடப் பெறுதலும், ஞாயிறு படும் மாலைக்காலத்தே பொன்னிறப்பறவைகள் உலாவப்பெறுதலுமான நீரில்லா ஓர் ஏரியைப்போல அவ்வேந்தனும் இல்லாயினனே!" என்று கூறுதலின், அப்புலவர் அவ்விக்கிரமவேந்தனையடுத்து அவற்குப்பின்னிருந்தமை தெளியப்படும். ஆசிரியர் காளிதாசரும் அவ்வேந்தனுக்குப்பின் அவன்றன் மகனை 'குமாரகுப்த மன்னன்' காலத்தும் இருந்தனரென்பது, அவரியற்றிய **குமார சம்பவம்** என்னும் அரும்பெருங்காப்பியம் அவ்வரசன் பெயரையும் நினைவுகூர்விக்கும் ஒரு குறியாக அமைத்து அவரால் இயற்றப்பட்டிருக்குமாற்றால் உய்த்தறியப்படுமென்க.

இனி, இக்குமாரகுப்த மன்னன், கௌதமசாக்கியபுத்தருக்கு, அலகபாத்து மாகாணத்தைச்சேர்ந்த மங்குவாரில் ஓர் உருவச்சிலை அமைத்துவைத்த ஞான்று, அச்சிலையின் கீழ்ப் பொறிப்பித்த கல்வெட்டுக் கி. பி. ௪௪௮-ஆம் ஆண்டின்கண் அச்சிலை ஆங்குவைக்கப்பட்டமை குறித்து நுவல்கின்றது*. இதனானுங் காளிதாசர் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் விக்கிரமவேந்தன் காலத்தும் அவன்றன் மகன் குமாரகுப்தமன்னன் காலத்துந் தொடர்ந்திருந்தமை நன்குதெளியப்படும்.

மேலே காட்டிய சுபந்து என்னும் புலவரும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலிருந்தமை துணியப்படுதலானும், ஆசிரியர் காளிதாசர் இயற்றிய நூல்களின் சொற்பொருள் நயங்களைச் சுபந்து என்னும் புலவர் இயற்றிய நூற் சொற்பொருள்

* R. C. Dutt's Civilisation in Ancient India, Vol. 2, p. 51.

யங்களும் இருவர்க்கும் பொதுவாகக் காணப்படுதலானுங், காளிதாசர் சுபந்து என்னும் புலவர் இருவருங் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலிருந்தமை ஐயுறவின்றித் துணியற்பாலதாமென்க.

இனி, ஆசிரியர் காளிதாசர் தாம் இயற்றிய நூல்களிற் சிவபிரானையும் அவர்தம் திருப்புதல்வரான குமாரக்கடவுளையும் வழுத்துஞ் சைவசமயத்தவரா யிருந்தும், அவர் தம்முடைய நூல்களில் ஓரிடத்தாயினும் யானைமுகக் கடவுளாகிய விநாயகனைக் குறிப்பாலாயினும் வெளிப்படையாலாயினுங் கூறக்காண்கிலேம். ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றிலிருந்து வடநூல் தமிழ்நூல்கள் இயற்றிய சைவசமய ஆசிரியர்கள் எல்லாருந் தம் நூன்முகத்தே விநாயகக்கடவுளுக்கு வணக்கங்கூறுதலைத் திறம்பா வொழுகலாறாக் கொண்டு வருகின்றார். சிவபிரானுக் கன்றி வேறெந்தத் தெய்வத்திற்கும் வணக்கமுந் தனிப்பதிகமும் ஓதாத சைவசமயாசிரியர்களான திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மூவருந் தாம் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களில் விநாயகக்கடவுளைக் குறிப்பிட்டுக் கிளந்துகூறியிருக்கின்றனர். மற்று, மாணிக்கவாசகரோ தாம் அருளிச்செய்த 'திருவாசகந்' 'திருக்கோவையார்' என்னும் நூல்களில், விநாயகனைச் சிறிதுங் குறிப்பிடக்காண்கிலேம்; அங்ஙனமே, காளிதாசர் தாம் இயற்றிய நூல்களிலும், இவ்விருவர்க்கும் முந்தியகாலத்திருந்த வடமொழி தென்மொழிப் புலவர்களுந் தாம் இயற்றிய நூல்களில் யாண்டும் விநாயகக்கடவுளைப் பற்றிச் சிறிதுமே கூறக்காண்கிலேம். விநாயகக்கடவுள் வழிபாடு கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றுக்குச் சிறிது பின்னரே உண்டாயதன்றி, அதற்கு முன் அஃதிருந்ததல்லாமையினை, யாம் இயற்றிய **மாணிக்கவாசகர் காலம்** என்னும் பெருநூலின் ௭௦௦, ௭௦௬-ஆம் பக்கங்களில் அகப்புறச்சான்றுகள் கொண்டு நன்கு விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். அதன் விரிவை "அங்கே

கண்டுகொள்க. காளிதாசரும் மாணிக்கவாசகரும் விநாயகக் கடவுள் வழிபாடு உண்டாதற்குமுன் முறையே ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலும் மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலும் இருந்தமையாற்றான், சைவசமய ஆசிரியராகிய அவ்விருவர் நூலிலும் யானைமுகமுடைய பிள்ளையாரைப்பற்றிய குறிப்பு ஒருசிறிதுங் காணப்படாத தாயிற்றென்றும், மற்று அவ்வைந்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்வந்த சைவசமய ஆசிரியர் எல்லார் நூல்களிலும் பிள்ளையார் வணக்கமும் அவரைப் பற்றிய குறிப்புங் காணப்படலாயினது யானைமுகக் கடவுள் வழிபாடு இங்காட்டின்கட் டோன்றி அஃது யாண்டும் பரவிய பின் அவர் எல்லாரும் இருந்தமையினாற்றானென்றும் பகுத்துணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

அற்றேலஃதாக, கிறித்து பிறப்பதற்குமுன் ருரு-ஆம் ஆண்டிற்றோன்றி இன்றுகாறும் வழங்கிவராநின்ற 'விக்கிரமசகம்' என்பது விக்கிரமாதித்தவேந்தனாற் றோற்றுவித்து வழங்கப்படுவதொன்றாகக் காணப்படுதலின், அவ்வேந்தனும் அவனது அவைக்களத்திருந்த காளிதாசரும் இற்றைக்குச் சிறிதேறக்குறைய இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்குமுற் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்தாரெனக் கோடலே வாய்வதாகுமன்றிக், கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் அவரிருந்தாரெனக் கோடல் வாயாதெதன ஒருசாரார் கூறுதலென்னையெனின்; அவர்கூற்றுப் பொருந்தாமை காட்டுவாம். விக்கிரமசகம் என்பது முதலில் விக்கிரமாதித்த வேந்தனாற் றோற்றுவிக்கப்பட்டதொன்றன்று. அது மாளுவக்குடியினரில் ஒரு பகுதியினர் ஒரு குழுவாகக்கூடித் தம்மவர் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையா முயற்சிகள் சில செய்யத் துவங்கியதற்கு நினைவுக்குறியாக, அவர்கள் அம்முயற்சி துவங்கிய நாளிலிருந்து அதனையும் வழங்கத்துவங்கினர்; அப்போது அது "மாளுவசகம்" என்னும் பெயரால் வழங்கப்பெற்று வந்தது. பின்னர்

விக்கிரமாதித்தவேந்தன் தான் செங்கோல் ஓச்சிய ஞான்று, அம்மாளுவக் குடியினரின் சிறந்த அறிவு முயற்சிகளைக் கண்டுவியந்து, இவ்விந்தியநாட்டில் மிகச்சிறந்த ஒருவகுப்பினராம் வரிசையினை அவர்கட்கு அளித்தனன். அங்ஙனம் அவன் தமக்குச்செய்த நன்றியை நினைந்து, அம்மாளுவருந் தாம் வழங்கிவந்த மாளுவசகத்தை அவ்வேந்தன் பெயர் தொடுத்து "விக்கிரமசகம்" எனப் பின்னர் வழங்கிவரலாயினர். இவ்வரும் பெறலுண்மை ஓர் ஆங்கில ஆசிரியர் (Fleet) கண்டுபிடித்த ஓர் அரிய கல்வெட்டிலிருந்து புலப்படுவதாயிற்று. இக்கல்வெட்டுச், சிந்திய நாட்டில் தசபுரம் என்னும் ஊரின் கண் உள்ள சிவபிரான் திருக்கோயிலின் முகத்தே ஒரு கருங்கற் பலகைமேற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அக்கல்வெட்டினால் அறியக்கிடப்பது இது: கூர்ச்சர நாட்டிலிருந்து தசபுரத்திற்குப் போந்து ஆண்டுக்குடியேறிய பட்டுநூற்காரரில் ஒரு வகுப்பார் ஒரு குழுவினைக் கூட்டினர். குமாரகுப்தன் இந்நிலவுலகமெல்லாம் ஒருங்கே ஆட்சிசெலுத்திய அஞ்ஞான்று, சிற்றரசனான விசுவவர்மன் என்பானுக்கு மகனான பந்துவர்மன் என்பான் தசபுரத்தில் ஆளுகை செய்து வந்தான். அப்போது ஒரு பட்டுநூற்கார கூட்டத்தார் அங்கே ஒரு திருக்கோயில் அமைப்பித்தனர். அக்கோயில், "இடியொலி இனிமையாகத் தோன்றும் பருவத்தே, மாளுவக் குடியினரின் சகம் உண்டாகி சகூஙு ஆண்டுகள் கடந்த காலத்தே" கட்டிமுடிக்கப் பட்டது.* எனநுவலும் இக்கல்வெட்டினால், கி.மு. ருகூ—ஆம் ஆண்டில் உண்டான சகம் மாளுவக் குடியினரால் உண்டாக்கப்பட்டு 'மாளுவசகம்' என்னும் பெயர்த்தாய் சரு௦—ஆண்டுகள் வழங்கப் பட்டுவந்து, பின்னர் விக்கிரமாதித்த வேந்தன் அம்மாளுவக் குடியினர்க்குச் செய்த பெருஞ்சிறப்பினை நினைந்த அம்மாளுவரால்

* See R.C. Dutt's Civilisation in Ancient India, Vol. 2, pp. 51, 52.

அவர் தமக்குரிய அச் சகம் விக்கிரமவேந்தனுக்குரிய தொன்றாகப் பின்னர் மாற்றி வைத்து வழங்கப் படலானமை இனிது புலனாதல் காண்க. ஆகவே, 'விக்கிரமசகம்' எனப் பிற்றைஞான்று அது வழங்கலானமை ஒன்றேகொண்டு, அதனை ஆக்கியோன் விக்கிரமவேந்தனே யெனவும், அவன் அச் சகந் தோன்றிய கி.மு.ருசு—ஆம் ஆண்டிலிருந்தானெனவும், அதனால் அவனது அவைக்களத் திருந்த ஆசிரியர் காளிதாசருங் கி.மு.முதல் நூற்றாண்டிலிருந்தவரேயாகற்பாலரெனவுங் கோடல் பெரியதொரு தலைதடுமாற்றமாய் முடிதல் கண்டு கொள்க. அஃதவ்வாறொழியவே, விக்கிரம வேந்தனும் அவன்றன் மகன் குமார குப்தனும் வென்றி வேந்தராய் விளங்கிய காலங் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியேயாதல்வேண்டுமென்பது கல்வெட்டுகளாலும் ஏனை அகச்சான்று புறச்சான்றுகளாலும் நன்கு தெளியக்கிடத்தலின், அவ்வேந்தர் இருவர் காலத்துந்தொடர்ந்திருந்த ஆசிரியர் காளிதாசரும் அவ்வைந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே தான் இருந்தாரென்பது ஐயுறவின்றிப் பெறப்படும் உண்மைமுடிபாமென்க.

காளிதாசரது நல்லிசைப்புலமை.

இனி, உலகியற் பொருள் உயிர்ப்பொருள் என்னும் இரண்டின்றன்மைகளையும், அவையொன்றோ டொன்று பிணைந்து நிற்கும் முறையிற் பின்னவற்றின்பாற் றோன்றும் இன்பதுன்ப நிகழ்ச்சிகளையும், அவ்வியற்பொருள் உயிர்ப்பொருள்கள் சிற்சிலவற்றின்மேல் வைத்து, ஒரு கண்ணாடியிற் காட்டுமாப்போல், இவ்வரும் பெரு நாடகத்திற் காட்டும் ஆசிரியர் களிதாசரது நல்லிசைப் புலமை இருவகையில் ஆராய்ந்து உரைக்கற்பாற்று. உலகியற் பொருள்களில் வான் ஒன்றும் ஒழிய, ஒழிந்த வளி தீ நீர் நிலம் என்னும் நான்கும் அவற்றின் பயன்களும் நம்முடைய புலன்களுக்குப் புலனாகும் புறப்பொருள்களாகும்; மற்றை, ஓரறிவு முதல் ஐயறிவு ஈறாக உடைய சிற்றுயிர்களும்

ஆறறிவுடைய மக்களுமோ உடம்பளவானன்றி உயிரளவால் நம்முடைய ஐம்புலன்களுக்கும் புலப்படாமல் நமதுளத்தின் உய்த்துணர்ச்சி ஒன்றற்கே புலனாகுந் தன்மையுடைமையால் அவ்விருகூற்று யிர்களும் அகப்பொருள்களே யாகும். தமிழ் நூன்முறையிற் பாகுபாடுற்றுக் கிடக்கும் இவ்விருவகைப் பொருளியல்புகளுட் புறப்பொருளியல்புநிகழ்ச்சி சிறிதாகவும் ஏனையகப்பொருளியல்பு நிகழ்ச்சி பெரிதாகவுங் காட்டுவதே நாடகக்காப்பிய இலக்கணமாகும். மற்றுப், புறப்பொருளியல் பைமிகுத்தாதல் அன்றி அகப்பொருளியல்பின் அளவோடு ஒப்பவைத்தாதல் நுவல்வது ஏனைச் சிறுகாப்பியபெருங்காப்பிய இலக்கணமாவதோடு, இவையல்லாத தனிப்பாட்டுகளின் இலக்கணமும் ஆகும். இங்ஙனமாக நாடகக் காப்பிய இலக்கணமும் ஏனைக்காப்பிய இலக்கணமுந் தம்முட் சில பல வேறுபாடுகள் உடையவாம் நுட்பத்தினை, ஆசிரியர் காளிதாசர் இச்சாகுந்தல நாடகநூல் யாக்குங்கால் உணர்ந்தாற்போல, இதற்குமுந்திய "விக்ரமோர்வசீயம்" "மாளவிகாக்நிமித்திரம்" என்னும் நாடகங்களை யாக்குங்கால் நன்குணர்ந்திலர். யாங்ஙனமெனிற்,காட்டுதும். புரூரவவேந்தன், தன் காதலி ஊர்வசி தன்னை விட்டுச் சடுதியிற் பிரிந்து மறைந்துபோயதை ஆற்றானாய்த், தானும் அவளும் விளையாட்டயர்ந்த கந்தமாதன கானகத்தின்கட் டனியிருந்து ஆண்டுள்ள உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருள்களை விளித்தும், அவைதாம் தன்காதலியின் வடிவழகினை யொத்திருத்தல் வியந்தும், பலவாறு அணிந்துரைத்துப் புலம்பும் விரிந்தபுலம்பலுரைகள் வனப்புமிக்கனவாய் இருப்பினும், அவை 'விக்கிரமோர்வசீயம்' என்னும் அந்நாடகநூலின்கண் வரற்பாலனஅல்ல; மற்று அவை நாடகமுறையிற் செல்லாத ஏனை நூல்களின்கண்ணேதாம் வரற்பாலன. இதுபோலவே இவர் முதன்முதல் இயற்றிய 'மாளவிகாக்நிமித்ரம்' என்னும் நாடகத்தும் மாளவிகை என்னும் அந்நாடகத் தலைமகளை அக்கிநிமித்திரன்

என்னும் அரசன் முன்னிலையிற் கொணரும்பொருட்டு, ஆடலாசிரியர் இருவர்தந் திறனைப்புலப்படுக்கும் முகத்தாற்செய்யுஞ் சூழ்ச்சியும், அதனை விரிக்கும் முதலிரு வகுப்பின் பொருள்களும் ஏனைக்காப்பியங்களிலன்றி நாடகக் காப்பியங்களுள் வருதற் குரிய அல்ல.

இங்ஙனமே இச்சாகுந்தல நாடக ஆறும்வகுப்பின் கண்ணும் பொழிலின் வனப்பு, அதனிடத்தே பாங்கிமார் இருவர்க்குள் நிகழும் உரையாட்டு, அதில் அரசன் சகுந்தலையை விலக்கிவிட்டமையால் துயருழந்திருக்கும் நிலை, அந்நிலையிற் சகுந்தலையின் உருவழகினை ஓவியமாக வரைந்து அளவின்றியே அவன் ஆற்றுணுந்தன்மை ஆகிய இவையெல்லாம் நாடகநிகழ்ச்சிக்குப் புறம்பாய்ப் பெருங்காப்பிய நூலின்கண் வரற்பாலனவேயாயினும், மேற்காட்டிய இரண்டு நாடகங்களிலும் நாடகக் கதை நிகழ்ச்சிக்குப் பெரும்பாலும் இன்றியமையாதன வல்லவாய் வந்த அப்புனைந்துரைகள் போலாது, இவை நாடகக்கதை நிகழ்ச்சியோடு ஒருவாறு தொடர்புடையவாய்ப் போதரக்காண்டலின், இவை நாடக இலக்கணத்தோடு அத்துணை மாறுபாடு உறுவன அல்ல. என்றாலும், இன்னோரன்ன மெல்லச்செல்லும் புனைந்துரைப் பொருள்கள் பெருங்காப்பியங்களுள்ளே விரவற்பாலனவல்லால், விரைந்த செலவினையுடைய நாடகநிகழ்ச்சிக்கிடையே விரவுதல்பொருந்தாதென்றுங் கடைப்பிடிக்க. சாகுந்தல நாடகம் யாக்கும்ஞான்று ஆசிரியர் காளிதாசர் முதிர்ந்த புலமையும் நாடகநூல் நுட்பங்கள் நன்குணர்ந்த உணர்வும் வாய்க்கப் பெற்றமையால் நாடக நிகழ்ச்சியில் வருதற்குரிய வல்லாதவைகள் பெரும்பாலும் அதன்கட் புகுதற்கு இடந்தராமலே விழிப்பாயிருந்தனரென் றுணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

அற்றாயின், அவர் அவ்வாறும் வகுப்பு நிகழ்ச்சிகளிற் பெரும்பாலன கதைநிகழ்ச்சிக்குச் சிறிதுந்தொடர்பில்லனவாயிருப்பவும், அவையிற்றை விடாது முழுதுக் கூறிய தென்னை

யெனின்; அரசனால் விலக்குண்டு சகுந்தலை மறைந்துபோ யதைக் கிளக்கும் ஐந்தாம் வகுப்பின் நிகழ்ச்சிக்கும், மீண்டும் அரசன் சகுந்தலையைத் தலைக்கூடிய வரலாறு நுவலும் ஆரும் வகுப்பின் நிகழ்ச்சிக்கும் இடையே ஐந்தாண்டுகள் கழிந்தன வாதல் வேண்டுமென்பதை மேலே கஉகூ-ஆம்பக்கத்தில் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். ஓர் இரவின் ஒரு பாதிக்குள் இச் சாகுந்தல நாடகத்தினை நாடக அரக்கின்கண் நடாத்திக் காட்டலுறும் நாடகஆசிரியன், சகுந்தலையை விலக்கிய அரசன் ஐந்தாண்டுகள் கழித்து மீண்டும் அவளைத் தலைக்கூடுங்காறும் எந்நிலையிலிருந்தா னென்பதை யறிய நாடகங்காண்பாரெல் லார்க்கும் விழைவு மீதூர்ந்து நிற்குமாகலின், அதனையுணர்ந்து அது தீர்த்தற்கு அவ்வைந்தாண்டு நிகழ்ச்சிகளிற் கதையொடு தொடர்புள்ளனவாய் விழுமியவாய் உள்ள சிலவற்றையேனும் எடுத்து அவன் ஆண்டுச் சிறிது நேரமாயினுங் காட்டற்பால னவன். இம்முறை வழுவாமலே ஈண்டு இவ்வாறும் வகுப்பி னும் ஆசிரியன், சகுந்தலையைப் பிரிந்து ஆற்றானாகிய துஷியந்த மன்னன் தனது பொழிலின்கண் இருந்த நிலையைக் காப்பியச் சுவைதுளும்பக் கூறினானென்க. எனவே, இது கூறியது குற்ற மாகாது வனப்புமிக்கிருத்தலுந் தானே விளங்கும்.

இனி, ஆசிரியர் இந்நாடகத்தைத் துவங்கும்போதே, பின் னே காட்டப்படுங் காதலின்ப வொழுக்கமாகிய அகப்பொரு ளுக்கு ஏற்ற புறப்பொருள்களாகிய வேனிற்காலத்தையும் அதன்கண் வீசுந் தென்றற்காற்றையும், அது பாதிரிமுகிழ்க ளில் அளைந்து வந்து பரப்பும் நறுமணத்தையும், அக்காலத்தே இனிமைபயக்குந் தண்ணீர் முழுக்கையும், அடர்ந்த மாநிழல்க ளில் அப்போது வரும் இனிய அயர்ந்த துயிலையுஞ் சூத்திரதா ரன் வாயிலாகப்புலப்படுத்துதலும், அரசன் கானகத்திற்புகுந்து சகுந்தலையை மணக்கப் போவதனைச் சேய்மையிலிருந்து போத

ரும்வண்டு மலர் முகிழை முத்தமிடுதலில் வைத்து நடியின்வா யிலாகக் குறிப்பிடுதலுங் காண்க.

இனி, அரசனாற் பின்றொடரப்பட்ட மான் தன்னைப் பின்றொடரும் அரசனைத் திரும்பித் திரும்பி நோக்கியபடியாய் ஓடுதலையும், அச்சத்தால் அது கழுத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு தன் பின்றொடைகளைப் பரப்புதலையும்; அரசன் தன் தேரின் மிக விரைந்த ஓட்டத்தைத்தெரிக்கும்பொருட்டுத் தொலைவிற்சிறிய வாய்க்காணப்பட்ட பொருள்கள் சடுதியிற் பெரியவாய்த் தோன்றுதல் குறித்தலையுங்; கண்ணுவ முனிவரது பாழிக்குள் நுழைந்த மன்னன் ஆண்டுக் கண்டுரைக்கும் முகத்தாற் பேட்டிளங்கிளிகள் மரப்பொந்துகளின் அகத்தே யிருத்தலின் மரங்களின் கீழ்க் காட்டுத் தானியங்கள் இறைந்து கிடத்தலையும், இங்குதிப்பழங்களை நசுக்கினகற்கள் நெய்ப்பற்றினால் மினுமினுவென்று மிளிர்தலையும், அங்கு மான் கன்றுகள் அச்சமின்றி உலவுதலையும், நீர்நிலைகளுக்குப் போம்வழிகளில் மரவுரியாடைகளின் ஓரங்களினின்று சொட்டின நீர்க்குறி வரிவரியா யிருத்தலையும், நீரோடுங் கால்வாய்களில் தென்றற் காற்றால் எழுப்பப்பட்ட சிற்றலைகள் மரங்களின் வேர்க்கற்றைகளை அலைசுதலையும்; மெல்லிய காற்றால் அசையும் மாந்துளிர்கள் சகுந்தலையைக் கைவிரல்களால் அழைப்பதுபோற்றோன்றுதலையும், புதிய பச்சிளந்தழைகள் பொதிந்த தேமா மரத்தைப் பின்னிக்கொண்டு மல்லிகைக் கொடிகள் வெண்மலர் துதைந்து விளங்குதலையும், ஏழிலைப்பாலை மரத்தின்கீழ் எக்கர்மணல் இருத்தலையுங்; குதிரைக்குளப்படிகளாற் கிளப்பப்பட்ட புழுதியானது சாய்ங்கால வெயில்வெளிச்சம் பட்டுப் பசியநிறம் பெறுதலையும், அது மரங்களில் தொங்கவிட்டிருக்கும் ஈரமரவுரியாடைகளின்மேல் வந்துபடிதலையும், வேட்டம் ஆடுவாராற் கலைக்கப்பட்ட ஒரு காட்டுயானை ஒரு மரக்கிளையை முறித்தெடுத்துக்கொண்டு படர்கொடிச்சுருள்கள் தன்னுடம்பெங்

குஞ் சுற்றியபடியாய் வெருக்கொண்டு ஓடிவருதலையும்; மலையருவிநீரில் உதிர்ந்தழுகிய சருகுகள் நிரம்பிக்கிடத்தலால் அந்நீர் கசப்பாய் வெதுவெதுப்பாய் இருத்தலையுங்; காட்டெருமைகள் நீர்நிலைகளிற் புகுந்து தன் மருப்புகளால் நீரையடித்துக் குழப்புதலையும், மான் மந்தைகள் மரநிழல்களிற் குழாங் கொண்டிருந்து அசைபோடுதலையும், பெரிய காட்டுப் பன்றிகள் கூட்டங்கூட்டமாய்க் குட்டையோரங்களிற் கோரைக் கிழங்குகளைக் கிண்டித் தின்னுதலையும், புது மல்லிகைப் பூக்கள் காம்புகழன்று கீழ் உள்ள எருக்கஞ் செடிகள்மேல் விழுதலையும், ஒரு கற்பாறையால் தகைக்கப்பட்ட ஓர் யாற்றுநீர் இருபிளவினதாய் ஓடுதலையும், வெயில் வெப்பத்தால் ஒவதும்பிய மெல்லியலார் உடம்பைத் தண்டொடுகூடிய தாமரையிலைகளாலும் நரந்தம்புல்லின் நெய்யாலுங் குளிரச்செய்தலையும், பிரப்பங்கொடியால் வளைக்கப்பட்டிருக்கும் பச்சிளங்கொடிப் பந்தரின் வாயிலிலே வெண்மணல் பரப்பப்பட்டிருத்தலையும், வெள்ளைச் சலவைக்கல்லின்மேல் மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த மலர்கள் பரம்பிக்கிடத்தலையுந், தாமரையிலைகள் கிளிப்பிள்ளைகளின் மார்புபோல் மெதுவாய் இருத்தலையும், இளமான் கன்றுகள் பிரிந்துபோன தம் தாயைத்தேடி இங்கும் அங்குமாய் மருள விழித்தலையும், முழுநிலா நாளின் சாய்ங்கால வேளையிற் கிழக்கே முழுமதியும் மேற்கே செஞ்ஞாயிறும் ஒருங்கே காணப்படுதலையுந், தென்றேலையால் முடைந்த ஒரு பூங்கூடை தன்னுள்ளே மகிழம்பூமாலை வைக்கப்பட்டுக் காசிய பரது பாழியிலுள்ள ஒரு மாமரக்கிளையில் தொங்கவிடப்பட்டிருத்தலையும், ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கூடிய அன்னப்புட்கள் கரைமருங்கில் மணன்மேல் அமர்ந்திருப்ப மாலினியாற்று நீர் சில்லென்று ஓடுதலையும், அதன் இருகரையிலும் உள்ள பக்கமலைகளில் அழகிய மான்கள் மேய்தலையும், மரவுரியாடைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருக்குங் கிளைகளையுடைய மரங்களின்

நீழலிலே படுத்துக்கிடக்குங் கலைமான் கொம்புகளின்மேற் பெட்டை மான்கள் தமது இடக்கண் தேய்த்தலையும், மாலைக் கால வெயில்வெளிச்சந் தோய்ந்து உருகிய பொன்போல் ஏமகூடமலை தோன்றுதலையுஞ் சுருங்கிய சொற்களால் ஆங்காங்கு விளங்கக்கூறி இயற்கைப் புறப்பொருள்களின் அழகிய தோற்றங்களை ஓவியத்தில் வரைந்துகாட்டினுமிலன ஆசிரியர் காளிதாசர் நம் அகக்கண்ணெதிரே காட்டுந்திறம் நினைதொறும் வியந்து பாராட்டத் தகுவதாய்த் திகழ்தல் காண்க.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் காளிதாசர் இயற்கைப்பொருட் டோற்றங்களின் வனப்பை நேர்ந்துழியெல்லாம் எடுத்து விளம்புதல்போலவே, பகுத்தறிவுவாய்ந்த மக்கட்பிறப்பினுள் விழுமியார் மிகச் சிலரே ஆங்காங்கு உளராதலை நன்கு ஆராய்ந்து கண்டு, அவர் தம்முள்ளும் ஒரு சிலரைப் பிரித்தெடுத்து, அவரை இந்நாடகத் தலைமகன் தலைமகள் பாங்கன் பாங்கியர் அறவோர் முதலியோராகப் பிணைத்து, அவர்தம் ஒழுகலாறுகளை ஒற்றுமை வேற்றுமை வகையால் ஒருதொடர் புபடுத்து, அவர்தம் உடம்பின் அழகும் உள்ளத்தின் விழுப்பமும் படிப்படியே ஏறியுங்குறைந்தும் புலனுதல் காட்டும் முகத்தால், அவ்விழுமியார் சிலர்தாமும் ஏனைமக்களின் வேறுஞ் சிறப்பியல்புகள் உடையராதலுடன், தம்முள்ளும் வேறு வேறுஞ் சிறப்பியல்புகள் தனித்தனியே யுடையராதலும் நுண்ணிதின் ஆங்காங்குப் புலப்படுத்தியிருத்தலை, மேலே 'நாடக மாந்தர் இயற்கை'யினை விரித்துரைத்தக்கால் நன்கு விளக்கிக் காட்டி யிருக்கின்றேம்; அவ்வியல்புக ளெல்லாம் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

இனி, இந்நாடகநூலுள் ஆசிரியர் காளிதாசர் ஆங்காங்குக் கூறும் பொருட்குறிப்புகள் கொண்டு இவரது உள்ளப் பான்மை இன்னவென்பதும் அறியக்கிடக்கின்றது. ஓவியத்தினையும் அதன்கண் வரையப்படும் உருக்களையும் இவர் அடுத்

தடுத்துக் கூறக்காண்டலால், இவர்க்கு ஓவியக்காட்சியில் மிக்க விருப்புள தென்பது தேறப்படும். இங்ஙனமே, இசையிலும் பாட்டிலும் இவர் பெரிதும் ஈடுபட்டவரா யிருக்கின்றார். இன்னும், அழகிய இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்மீக்கூரும் இவர், தேமாவின் அண்டையில் வளர்ந்து அதனைப் பிணைந்து நிற்கும் மல்லிகைக்கொடியின் றோற்றத்தைப் பலகாலும் விளம்பக்காண்டலின், இவர்க்கு அதன்கட் டனிவிருப்புண்டென்பது விளங்கா நிற்கின்றது.

இனி, இவர் புராணகதைகளை ஆங்காங்குக் கொணர்ந்து இசைவிக்கின்றமையின், இவர்க்கு அக் கதைகளின்பால் நம்பிக்கை யுளதென்பதுந் தெளியப்படும். திரிசங்கு மன்னன் துறக்கவுலகத்திலும் இடம் பெறுமல் இம் மண்ணுலகத்திலும் இருந்து வாழாமல் இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட வான்வெளியில் தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டு தங்குமாறு விசுவாமித்திரர் பணித்த கதையினை விதூஷகன் வாயிலாக இவர் அறிய வைத்தல் காண்க.

இங்ஙனமே, தக்கன் சிவபிரானை ஒதுக்கி ஆற்றிய வேள்வி, அப்பெருமான்றன் சினத்தீயிற்றோன்றியவீரபத்திரரால் அழிக்கப்பட்டு ஒழிய, அவ் வேள்விக்களத்தில் வந்திருந்த தேவர்கள் அனைவரும் அவராற் பலவகையால் ஒறுக்கப்பட்டுப் பலமுகமாய் ஓட, அவ் வேள்வியின் அகத்துநின்ற தெய்வமும் வெருக்கொண்டு ஒரு மான் வடிவெடுத்து வானூடு ஓடாநின்றது. அதுகண்ட வீரபத்திரர் அந்த மானைப் பின்றொடர்ந்து சென்றாரென வாயுபுராணமும் மாபாரதமும் நுவலுங் கதைக்குறிப்பினையும், இவர் துஷியந்தன் ஒரு மானைப்பின்றொடர்ந்து செல்லுதற்கு உவமையாக எடுத்துரைத்தல் காண்க.

இன்னும், ஆயிரம் படமுடிகளை யுடையதான ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பு இந் நிலவுலகத்தைத் தன் தலைமேல் தாங்கி நிற்கும் என்னுங் கதைக்குறிப்பை, அரசன் எக்காலும்

அரசியற் கடமைகள் தாங்கிநிற்றலைக் கூறுங்கால் உவமையாக எடுத்துக்காட்டுதல் காண்க (பக்கம் எஎ).

இன்னும், ஊருவர் என்னும் முனிவர் கடுந் தவத்தின் மிக்க ஆற்றலுடையாராய்த் திகழ்தல்கண்ட தேவர்கள், அவர்பால் ஆற்றன்மிக்க புதல்வர்களைப் பெறுவான் வேண்ட, அவரும் அதற்கு ஒருப்பட்டுத், தமது தொண்டையினின்றுந் தோற்றுவித்த தீக்கடவுள் தனக்குத் தக்கதோர் உணவு கேட்க, நான்முகன் அதனைக் கடலடியில் இருத்தினுன் என்னுங் கதைக் குறிப்பை, இவர், அரசன் காதல்வெப்பம் பொறுதுரைக்கும் உரையிற் புலப்படுத்தல் காண்க (சக).

இவையேயன்றித், திருமால் நரசிங்கவடிவிற் றோன்றி இரணியகசிபு என்னும் அரசனைக்கொன்ற கதையும் (கஉக), வாமநன் என்னுங் குறள்வடிவிற் றோன்றிப் பலிவேந்தனைப் பாதலம் புகச்செய்த கதையும் (கஉஉ) ஏழாம் வகுப்பின்கண் மாதலி கூறும் உரையில் இவரால் எடுத்தாளப்பட் டிருத்தல் காண்க. இன்னுங், காசியபர் ஒருவரே தேவர்க்கும் அசுரர்க்குந் தந்தையாவரென்றும் (கஉச),உரோகிணி என்னும் வான்மீனே சந்திரற் குரிய காதற்கிழந்தி யென்றும் (கஙரு), இந் நிலவுலகமானது ஏழு தீவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள தென்றும், அவ்வொவ்வொரு தீவினையும் உப்புக்கடல் கருப்பஞ்சாற்றுக் கடல் முதலிய எழு கடல்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றன வென்றும் புகலும் புராணகதைகளை இவர் ஏழாம்வகுப்பின்கண் இடையிடையே தொடுத்திருத்தல் காண்க.

திருமால் எடுத்தனவாகப் புராணங்கள் கூறும் பத்துப் பிறவிகளில் நரசிங்கம் வாமனம் என்னும் இரண்டு பிறவிகளைத் தவிர, ஏனை இராமன் கண்ணன் முதலான பிறவிகளின் கதைக் குறிப்பு, இவர் இயற்றிய நாடகங்களிற் காணப்படாமையினை உற்று நோக்குங்கால், இவர் இருந்த காலத்தில் அவரும் பலராமன் பரசுராமன் முதலியோருந் திருமாலின் பிறவிகளாகக்

கொள்ளப்படவில்லை யென்பதும், அவரும் பிறருந் திருமாலின் பிறவிகளென்று கூறுங் கதைகள் காளிதாசரது காலத்திற்குப்பின் வடக்கிருந்து தென்னாட்டிற் குடி புகுந்த ஆரியராலும் அவர்வழிச் சார்ந்தாராலும் புதிதுபடைத்துச் செய்யப்பட்டனவாகு மென்பதுந் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இனிக், காளிதாசர் இந்நாடகத்தும் பிறாண்டும் பின் வருங் கதை நிகழ்ச்சிகளை முன்னே குறிப்பால் உணர்த்தி ஆங்காங்கு அவை தமக்குத் தோற்றுவாய் செய்யுந்திறம் பெரிதும் பாராட்டற் பாலதா யிருக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, இந்நாடக முகத்துப்போந்தமுன்னுரையில் நடியென்பாள் மிழற்றிய இன்னிசைப்பாட்டைக்கேட்டு அதன்வயப்பட்ட உணர்வினனாய்த் தன்னை மறந்திருந்த சூத்திரதாரன், அந் நடியானவள் அவன் மேற்கொண்ட கடமையினை நினைவுறுத்த,

"ஆ! என் அன்பே, நன்கு நினைப்பூட்டப் பட்டேன்; இவ்விடத்தே துஷியந்த அரசன் துள்ளியோடும் புள்ளிமான் பின்னே செல்வது போல, யானும் இன்புறுத்தும் நின் இசைப்பாட்டின் இன்னிசையால் வலிந்து இழுக்கப்பட்டுச் சென்று அதனை முற்றும் மறந்தேன் கண்டாய்!"

என்று தான்முடித்துச்சொல்லும்உரைக்கண், உடனே அடுத்து நிகழப்போகும் அரசனது மான்வேட்டத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்த நுணுக்கமுந் திறமுங் கண்டுகொள்க.

இன்னும் இங்ஙனமே ஐந்தாம் வகுப்பின் ஈற்றில், தன் மனையாளை மனையாளென் றறியாமல் நீக்கியபின் வருந்தும் அரசன்,

"என் மனைவி யல்லள் என்று என்னால் நீக்கப்பட்ட அம் முனிவர் மகளை நான் நினைவுகூரக் கூடாதது உண்மையே; ஆயினும், என் நெஞ்சம் மிக வருந்துவதை உற்றுநோக்கினால், அஃது, அவளை நான்

மணஞ்செய்த துண்டென்று ஒரு சான்று காட்டுவ
தாகவே தோன்றுகின்றது.''

எனக் கூறும் உரைக்கண், உடனே அடுத்து நிகழும் ஆறும் வகுப்பின் நிகழ்ச்சி முதலில், அவன் சகுந்தலையைக் காதன் மணம் அயர்ந்தமைக்குச் சான்றான கணையாழி மீண்டுங் கிடைக்கப்போவதனை, முன்னரே குறிப்பித்துவைத்திருத்தல் அறிந்துகொள்க; யாங்ஙனமெனின், "அவனை நான் மணஞ் செய்ததுண் டென்று ஒரு சான்று காட்டுவதாகவே தோன்று கின்றது" என்ற இறுதிச் சொற்றொடர், உடனே அடுத்து அகப்படுங் கணையாழியாகிய சான்றுக்கு ஒரு தோற்றுவாயாக வுந் தோன்றுதல் அறிந்துகொள்க.

இவையே யன்றி, ஒருவர் தாஞ்செய்த குற்றத்தைப் பிற ரொருவர் தற்செயலாய்க் கூறும் வாய்மொழியின் வாயிலாக ஆசிரியன் உணரவைக்கும் நுட்பமும் மிகவும் மகிழற்பால தொன்றா யிருக்கின்றது. ஐந்தாம் வகுப்பின் முதலில் தன் காதற்பரத்தையான அமிசபதிகையென்பாள் பாடிய,

"விழுநறவு வேண்டிவிரி மாவிணரிற் பருகிச்
செழுமுளரி யிடைவறிது சேருமிள வண்டே!
செழுமுளரி யிடையிருந்து திகழ்மாவை நீயோர்
பொழுதுமறந் துறைகுவது பொருந்துமோ உரையாய்?"

என்னும் இசைப்பாட்டைக் கேட்டதும் அரசன், துருவாசர் இட்ட வசையால், தான் சகுந்தலையை மணந்த வரலாற்றினை மறந்துபோகியும், அப்பாட்டின் பொருளால் தன்மனங் கலக் குறுத்தப்பட்டு,

"இத்தன்மை யான பொருளைத் தரும் இப் பாட்
டைக் கேட்டவுடனே, காதலொருவரைப் பிரியா
திருக்கையிலும், எனக்கு ஏன் இத்தகைய பெருங்
கலக்கம் உண்டாகின்றது?"

எனத் தனக்குட் சொல்லித், தான் செய்து மறந்துபோன

குற்றத்தைத் தான் அறியாமலே ஒருவாறு நினைந்து வருந்து மாறு வைத்து ஆசிரியன் அமைத்த இந்நுண்ணமைப்பு ஏனை யெல்லாருஞ் செய்தற்கு எளிதில் வாய்வதன்று.

இன்னுங், காசியபரது தவப்பள்ளியில் துஷியந்த மன்னன் தன் புதல்வன் சர்வதமனனைத் தலைப்படுமாறும், அங்ஙனம் அவனைத் தலைப்படுகின்றுழி, அவனைத் தன் மகனென அவன் உணருமாறும், அதன் பின்னர் இருபொருள் படுஞ் 'சகுந்தலாவண்யம்' என்னுஞ் சொற்றொடர்கொண்டு அரசன் தன் மனையாளான சகுந்தலை அங்கிருத்தலை யுணருமாறும் பிறவுமெல்லாம் எத்துணை நுட்பமாக எத்துணைத் திறமையாக ஆசிரியனால் தொடுக்கப்பட் டுள்ளன வென்பதை நன்கு ஆராய்ந்து பார்மின்கள்! இவைபோலும் நுண்வினைத் திறங்கள் இந்நாடகத்திடையிடையே மிளிர்தலை நுனித்தாராய்ந்து அறிதலே செயற்பாலது; அவையெல்லாம் ஒருங்கே ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிக விரியுமென விடுக்க.

இந்நாடக அமைப்பிற் சில குறைபாடுகள்

தம் தந்தை கண்ணுவரது தவப்பள்ளியில் அவர் இல்லாத போது விருந்தினனாய் வந்த துஷியந்த மன்னனை வரவேற்றுச், சகுந்தலையின் தோழிமார் அவற்குச் செய்யும் விருந்தோம்பல்கள் பாராட்டற்பாலனவே யாயினும், அவர்கள் அரசனைக் கண்டு முதன்முதல் உரையாடும்போதே, சகுந்தலையை அவற்கு மனைவியாக்க விழைந்து,

> "அன்புள்ள சகுந்தலா, இன்று உன் தந்தை இங்கிருந்தால், தம் வாணாள் முழுமைக்கும் மிக விலையுயர்ந்த களஞ்சியமாய் உள்ளதைக் கொடுத்து, இச்சிறந்த விருந்தினரை மகிழ்வித்திருப்பார்." (கரு)

என நாணஞ் சிறிதுமின்றி மொழிந்தனராக ஆசிரியன் நுவல்வது பொருத்தமா யில்லை. புதிது வந்த ஒருவனொடு பழகி

யறியா முன்னரே, சகுந்தலையைப் போலவே மணமாகா இளம்பருவத்து மங்கையரான அனசூயை பிரியம்வதை யென்னும் அவடன் றோழிமார் இருவருந் தம் அச்சமும் நாணமும் விண்டு, அவ்வரசற்குச் சகுந்தலையை மணஞ் செய்வித்தல் பற்றித் தாமே அவனிடம் வலிந்து பேசினு ரென்றல், அச்சம் நாணம் மடம் என்னும் விழுமிய பெண்மைக் குணங்கள் இயற்கையே யுடைய மகளிர்க்குச் சிறிதும் ஏலாது. ஆகவே, அரசனை முதன்முதற் கண்ட அப்பொழுதே அவர் அங்ஙனம் அவன் எதிரே மொழிந்தனராக ஆசிரியன் நுவன்றது ஒரு குறைபாடேயாம்.

இங்ஙனமே இந் நாடகத்தின் முதல் இரண்டு வகுப்புகளிலுஞ் சகுந்தலையின் றோழிமார் இருவருந் தமது நாண்டகைமைக்கு இசையாவாறு இடையிடையே உரை நிகழ்த்தினராக ஆசிரியன் கூறுவனவெல்லாம், ஆசிரியன் உயர்ந்த பெண்மைக் குணங்களை நன்காராய்ந்துணராக் குறைபாட்டால் நிகழ்ந்தனவேயாகு மல்லால், அவை அப்பெண்மக்கள்பால் உண்மையில் நிகழ்ந்தனவாகா வென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றன்று, கானகத்தே துறவோர் குடியில் வளர்ந்தவரான அம் மாதரா ரிருவருங் கள்ளங் கவடு சிறிது மறியா வெள்ளையுள்ளத்தினராகலான், அவர் அங்ஙனம் பேசினுராதல் கூடும்; ஆகலான், அவர்தாம் பேசியதனைப் பேசிய படியே கூறியது ஆசிரியனுக்குக் குற்றமாகாதாலெனின்; நன்றுசொன்னுய், சகுந்தலையுந் துறவோர் குடியில் வளர்ந்தவளாகலின், அவளும் அங்ஙனமே அரசனெடு நெருங்கி அளவளாய்ப் பேசினளென்று ஆசிரியன் கூறுதல்வேண்டும்; மற்றுச், சகுந்தலையோ அரசனெடு சிறிது பேசும் அளவுக்குங் கூசி வாய்வாளாதிருந்தனள்எனக் கிளக்கும் ஆசிரியன், அவடன் றோழிமார்மட்டும் அங்ஙனம் நாண் துறந்து, பேசும்வரை கடந்து பேசினரெனல் அடாது. கானகத்திருப்பினும் நாட்டகத்திருப்

பினுந் துறவறத்திருப்பினும் இல்லறத்திருப்பினும் பெண்பாலார்க்குரிய அச்சம் நாணம் மடம் என்னும் இயற்கைக் குணங்கள் அவர்பால் என்றும் எவ்விடத்தும் உளவாயே காணப்படும். அவ்வியற்கைக் குணங்களை மேற்கொண்டு எழூஉம் ஏனைக் காதல் சினம் வஞ்சம் முதலான உள்ள வேறுபாடுகள் மிக்குத் தோன்றுங்காலன்றி, மற்றைக் காலங்களில் அப்பெண்மைக் குணங்கள் புலனாகாதொழியா வென்று பகுத்துணர்ந்து கொள்க.

இனி, இந்நாடகக் கதை நடந்துசெல்லுதற்கு ஓர் அச்சாணியாக ஆசிரியன் துருவாசரது வசைமொழியினை இடையே பிணைத்தது நட்ப வினைத்திறத்தின்பாற் படுவதொன்றேயாயினும், அருந்தவத்தான் மனந்தூயரான அத்துறவி, பிழையேதுஞ் செய்திலாச் சகுந்தலையாகிய ஓரிளம்பருவப் பெண்மேற் கடுஞ்சினங் கொண்டு அவளை வைது, அவளை அளவிறந்த துன்பத்திற்கு ஆளாக்கினாராக ஆசிரியன் உண்மையில் நடவாத தொன்றனைப் புனைந்து கட்டியது ஒரு பெருங் குறைபாடே யாகும். இதனை முன்னரும் விளக்கிக் காட்டினும். நாடகக்காப்பியப் புலமையில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாப் பேராசிரியராகிய சேக்குவீயர், காதலன்பிற் கனிந்தார்க்கு உதவியாகவன்றி, அவர் தமக்குப் பகையாகத் தூயரான துறவிகளைப் பிணையாத நுட்பமும் முன்னரே எடுத்துக் காட்டினும்.

இனி, இயற்கைக்கு முழு மாறான நிகழ்ச்சிகளை ஆசிரியன் இந்நாடகக் கதை நிகழ்ச்சியின் இடையிடையே புகுத்தியிருப்பது, இதனைப் பயில்வார்க்கு உண்டாம் இன்ப வுணர்வினைச் சிதைப்பதா யிருக்கின்றது. சகுந்தலை துஷியந்த மன்னனை யாழோர் முறையில் மணந்து கருக்கொண்டிருக்குஞ் செய்தியினை, வானின்கட் டோன்றிய ஒரு தெய்வ ஒலி, அவள் தந்தை காசியபர்க்கு அறிவித்ததெனும் புனைந்துரை,

பயில்வார்க்கு மகிழ்ச்சி தருவதாயில்லை. அவடன் றோழிமார் வாயிலாகவே அச் செய்தி அவரது செவிக்கு எட்டியிருக்க வேண்டுமாகலான், இச் சிறுநிகழ்ச்சிக்கு ஒரு தெய்வ ஒலியினைக் கொணர்ந்து மாட்டியது நாகரிக அறிவின்பாற் பட்டதாயில்லையென் றுணர்க.

இதுவேயுமன்றிக், காசியபர் தம் மகள் சகுந்தலையைக் கணவன் இல்லத்திற்குப் போக்குங்கால் அவளை ஒப்பனை செய்தற்பொருட்டாகத், தமது பாழியிலுள்ள மரங்களை வேண்ட, அவை பட்டாடைகளையுஞ் செம்பஞ்சிக் குழம்பையும் மணிக்கலன்களையுங் கான்றனவென்று ஆசிரியன் புனைந்து கட்டியதும்; அரசனை வானுலகுக்கு அழைத்துச்செல்லும் பொருட்டு வானூடு கட்புலனாகாது வந்த மாதலி, அரசற்கு விதூஷகனை மாதவியனைப் பிடித்துக்கொண்டு மேற்சென்று அவனது கழுத்தை முறிக்கலாயினனென இயற்கையொடுதிறம்பி இசைவின்றி இசைத்ததும் பிழைபாடுகளே யாகும்.

இன்னுந், தேவர்க்கரசனான இந்திரற்கு அரக்கரால் நேர்ந்த இடரை, மண்ணுலகத்துளனான ஒரு மன்னன், அவ்விந்திரனால் அழைக்கப்பட்டு வானுலகு சென்று நீக்கினனென்றல், சிறிதும் நம்பத்தக்கதா யில்லை. ஏமகூடமலைக் கண்ணதான மாரீசரது தவப்பள்ளியில் வைகுஞ் சகுந்தலையை அரசன் மீண்டுங் கண்டு தலைக்கூடுதற்கு வாயிலாகவே, காளிதாசர் அவன் வானுலகுசென்று திரும்பிய நிகழ்ச்சியைப் படைத்துத் தொடுத்திட்டார். இயற்கைக்கு மாறான இந் நிகழ்ச்சியை இங்ஙனம் படைத்து மொழியாமல், இயற்கையோ டொத்த ஒரு நிகழ்ச்சியால் அவன் அவளைத் தலைகூடுமாறு ஆசிரியர் செய்திருந்தன ராயின், இந்நாடகம் சுவை பெரிதுமுதிர்ந்து, பயில்வார்க்குக் கழிபேருவகையினை அளியாநிற்கும். இவர் ஆரியப் புராணக்கதைப் பொய்ம்மையிற் சிக்குண்டு மயங்கி

விட்டமையின், இயற்கைச் செந்நெறிபிழைத்து இங்ஙன மெல்லாம் ஏலாதவற்றை இயைத்து இடை யிடையே இழுக்கினாரென்க

மற்று, உலகவியற்கை மக்களியற்கையொடு மாறுகொள்ளாவாறுநாடகநூல்யாக்கும்வகைகளை விரித்துவிளக்கிய **தொல்காப்பியம், இறையனாரகப்பொருள்** முதலான பண்டைத் தமிழ் நூல்களி னாசிரியர்க்கும், அவர்வழிபிழையாதுபோந்து **கலித்தொகை, அகநானூறு, திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்** முதலான நாடகத்தமிழ்நூல் யாத்த நல்லிசைப்புலவர்க்கும், காளிதாசரைப்போல் உலகவியற்கைமக்களியற்கையொடு திறம்பிக்கூறுவாருரைகள் ஒரு சிறிதும் உடம்பாடாகாவாய்க் காணப்படுகின்றன. தமிழ்த் தொல்லாசிரிய ரெல்லாரும் அவ்விருவகை இயற்கைகளோடு ஒருங்கொப்பவே நாடகக்கதை, நிகழ்ச்சியினை நலமுற நடாத்துமாறு ஈண்டுச் சில எடுத்துக்காட்டுக்களின் வைத்து இனிதுவிளங்கக் காட்டுதும் :—

தன்காதலன்பால் அளவின்றியே பெருகிய காதற்பேரன்பினளாய்த், தன்னையுந் தன்னைச்சூழ நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும் அறவேமறந்து அன்புருவாய் வைகிய சகுந்தலையின் கற்புள்ள மாட்சியினைக்கண்டு வியவாது, அவளைத் துருவாசமாமுனிவர் வைதுரைத்தாரெனக்கிளந்த காளிதாசர்போலாது, கீழே காட்டப்படுங் **கலித்தொகைச்** செய்யுளை யாக்கிய தமிழாசிரியர், காதன்மிகுதியால்ஒருவரையொருவர் தழீஇப்பிணைந்துசென்ற காதலனுங்காதலியுமாம் இருவரையுங்கண்ட "முக்கோல் அந்தணர்" என்னும் மாமுனிவர் அவர்தங் காதற்பேரன்பை மிக வியந்து அஃது அறமேஎன மகிழ்ந்துபோந்தாரெனக் கூறுதல் நினைவில் நன்கு பதிக்கற்பாலதாகும்.

தன்மகளும் அவள்காதலனும் ஒருங்குசென்றவழி
தேடிச் சென்ற செவிலித்தாய் எதிர்வரும்
முக்கோலந்தணரை வினாதல் :—

"எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவல்அசைஇ வேறுஓரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளைநடை அந்தணீர்!
வெவ்விடைச் செலன்மாலை ஒழுக்கத்தீர்! இவ்விடை
என்மகள் ஒருத்தியும் பிறள்மகன் ஒருவனுந்
தம்முளே புணர்ந்த தாம்அறி புணர்ச்சியர்
அன்னார் இருவரைக் காணீரோ? பெரும!"

அதற்கு அம்முக்கோலந்தணர் கூறும் விடை:—

"காணேம் அல்லேம், கண்டனம் கடத்திடை
ஆணெழில் அண்ணலோடு அருஞ்சுரம் முன்னிய
மாணிழை மடவரல் தாயிர்நீர் போறிர்!
"பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே"
"சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே"
"ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே"
எனவாங்கு,
"இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்மின்!
சிறந்தானை வழிபடீஇச் சென்றனள்;
அறந்தலை; பிரியா ஆறும் மற்றதுவே" (பாலைக்கலி, க)

இவ்வரும்பெறற் பழந்தமிழ்ப்பாவிற், பெற்றார்உற்றார்உடம்பாடு சிறிதுமின்றித் தம்மகளும் அவள் காதலனுந் தமக்குள் தாமே யறிந்தபுணர்ச்சியினராய்த்,தம்மவரையெல்லாம்விட்டுப்பிரிந்து போயது குற்றமேயெனக்கருதிய செவிலித்தாய், அவ்வழியே

எதிரிற்போந்த அருந்தவத்தோரைக் கண்டு, அங்ஙனம் போய அவரதொழுகலாறு குற்றமுடைத்தாகலின், அவ்விருவரையுங் கண்டதுண்டேல் அவர்தமக்கு அந்தணீர்! நல்லறிவுதெருட்டினீரோ என்னுங் கருத்தை அகத்தடக்கி வினவியதும்; அது கேட்ட அம்முனிவரர் அவளது கருத்தறிந்து, அவளுக்கு அறிவுரைபகர்வாராய்ச், சந்தனமும் முத்தும் இசையும் மலையிலுங் கடலுளும் யாழுளும் பிறப்பினும் அவை பிறந்த இடத்திற்குப் பயன்படாவாய் அணிவார்க்குங் கேட்பார்க்குமே பயன்படுதல் போல, நும்மகளுந் தான்காதலித்த தன்னைக்காதலித்த ஆண்டகையொருவனுக்கே பயன்படற்பாலளாகலின், அவளும் அவள் காதலனும் ஒருங்கேவரக்கண்ட யாம், அவளதுகற்புமாட்சியும் அவன்றன் காதற்பெருமையும் உணர்ந்து அவரைக் கடிந்துரையேமாய், அன்பிற்பிணைந்த அவரது காதற்கிழமையினைக்கண்டு அது தலையாய அறமேயெனக்கருதி மகிழ்ந்துபோந்தேம்; ஆகலின், நீவிரும் அவ்விருவர்க்காகத் துன்புறல் விடுமின்! என விடைகூறி அவளை ஆற்றியதும், எத்துணை அழகாக எத்துணை அறிவாக மக்களியற்கையோடொட்டி, அம்முனிவரர்தந் தவமாட்சிக்கும், அக்காதலர்தம்விழுமிய ஒழுக்கத்திற்கும் வடுவுண்டாகாமல் எடுத்திசைக்கப்பட்டிருக்கின்றன! பார்மின்! மணங்கூடுதற்கு முன்னரே நிகழ்ந்த காதலொழுக்கத்தால் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாராய்த் தமர் தம்மை வேறு பிரித்து வேறுபிறர்க்கு மணம்புணர்த்துவர்கொலோவென்னும் அச்சத்தால், தமரறியாமலே புறம்போந்துவருங் காதலர் இருவரை எதிரேகண்ட துறவிகள், அவர்பாற் சினங்கொண்டு அவரை வைதுரையாமல், அவர்தங் காதற்கிழமைக்கு மகிழ்ந்து போந்ததல்லாமலுந், தன்காதலனொடுசென்ற அந்நங்கையின் செவிலித்தாய்க்கும் அவடன் காதற்கற்பின் மாட்சியை வியந்துரைத்து, அஃது அறமேயென வலியுறுத்தினரென, அத்துறவோரின் அருளுக்கும் அறிவுக்கும் பொருந்த மேற்காட்டிய அருந்தமிழ்ச்

செய்யுளையாத்த தமிழ்ச்சான்றோரின் அறிவும் உணர்வும் உயர்ந்தோர் ஒழுகலாற்றினை எத்துணை நுட்பமாகக் கவர்ந்திருக்கின்றன! காதற்கற்பினைக்கண்டு மகிழாது அஃதுடைய சகுந்தலையை வைது, அவளைச்சொல்லொணாப் பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாக்கினனெனத் துருவாசமாமுனிவர்க்கு அருளின்மையையும் உணர்வின்மையையுங் கற்பித்த காளிதாசரின் அறிவும் உணர்வும் இவ்வகையில் தமிழ்ச்சான்றோரின் நுண்ணிய விழுமிய உள்ள நிலைக்கு எத்துணைத்தாழ்ந்தநிலையில்நிற்கின்றன! அருள்துளும்பும் நெஞ்சத்தினரான அடியாரின் உள்ளநிலையை உள்ளவாறுணர்ந்து நாடகநூல் யாப்பதிற் பழந்தமிழ்ச் சான்றோரும், ஆங்கிலத்திற் சேக்குவீயரும் ஒருங்கொத்தநிலையில் நிற்றல் என்ஞான்றும் மறக்கற்பாலதன்று. இன்னும் இங்ஙனமே, பழந்தமிழ்க் காலவெல்லையை யொட்டிப்போந்த **மாணிக்கவாசகப் பெருமானும்** பழைய தமிழ்ச்சான்றோர் சென்றநெறி சிறிதும் பிழையாராய்,

"மின்றுத் திடுகழல் நூபுரம் வெள்ளை செம்பட்டுமின்ன
ஒன்றொத்திட, உடையாளொடொன்றும் புலியூரன்என்றே
நன்றொத்தெழிலைத் தொழவுற்றனம், என்னதோர்நன்மைதான்
குன்றத்திடைக் கண்டனம் அன்னை! நீசொன்னகொள்கையரே"

என்றும்,

"சுரும்பிவர் சந்துந் தொடுகடன்முத்தும் வெண்சங்கும் எங்கும்
விரும்பினர்பாற்சென்று மெய்க்கணியாம், வியன்கங்கை என்னும்
பெரும்புனல் சூடும்பிரான் சிவன் சிற்றம்பலம் அனைய
கரும்பன மென்மொழியாரும் அந்நீர்மையர் காணுநர்க்கே"

என்றும்,

புணர்ந்துடன்போந்த காதலரைக்கண்டுமகிழ்ந்துபோந்த அருந்தவத்தோர், செவிலித்தாய்க்கு அவர்தங் காதற் கிழமையின் விழுப்பந்தேற்றி, அவளை ஆற்றுவித்தாரெனத் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரில் அருளிச்செய்திருத்தல் கண்டுகொள்க.

இனித், தன் காதலனைக் கூடிக் கருக்கொண்டிருக்குஞ் சகுந்தலையின் நிலையினைத், தமது தவப்பள்ளிக்குத் திரும்பிப் போந்த கண்ணுவமாமுனிவர்க்கு, அவடன் றோழிமார் அச்சத் தாற் றெரிவியாதிருந்துவிட்டனரென்றும், அம்முனிவர்பிரான் தமது வேள்விச்சாலையிற் சென்றகாலையில் வானின்கட்டோன் றிய ஒரு தெய்வவொலியே அதனை அவர்க்கு அறிவிப்பதாயிற் றென்றுங் காளிதாசர் நுவலாநிற்க, மற்றுப் பண்டைத்தமிழா சிரியரோ இன்னோரன்ன புல்லியநிகழ்ச்சிக்கெல்லாந் தெய்வத் தை இடைக்கொணர்ந்து நுழையாராய், உலகியலோடொட்ட வே வைத்துக் கதையினை நடாத்துமாறு காட்டுதும்:—

ஒரு தலைவி தமரறியாமலே தான்விழைந்த ஒருகாதற்கண வனை யாதோர்மணம்புணர்ந்து ஒழுகாநிற்புழி, அவ்விருவரை யுந் திருமணம் புணர்த்தி இல்லற வாழ்க்கையில் நிலைப்பித்தற் பொருட்டும், அத்தலைவியைப்பெற்றோர் வேறெவர்க்கும் மகட் கொடைநேராமைப்பொருட்டும், அவடன் இன்னுயிர்ப்பாங்கி யே,அவட்கும்அவடன் காதலர்க்கும்உண்டான காதற்கிழமை யினைத் தக்கதோராற்றால் முதலிற் செவிலித்தாய்க்கு அறிவுறுத் தாநிற்பளென்றும், அதுகேட்ட செவிலித்தாய் அஃது அறமே யெனவுணர்ந்து அதனை நற்றாய்க்கு அறிவுறுப்பளென்றும்,அந் நற்றாயும் அதனை அங்ஙனமே அறமெனக் கருதித் தன் கண வற்கு அறிவிப்பளென்றும், அவனும் அதனை அன்னதாகவே நினைந்து பார்த்துத் தன்னையர்க்குந் தமர்க்கும் அறிவியாநிற்ப னென்றும், இங்ஙனம் அவ்விருவர்க்குள் உண்டான மறைந்த காதற்கெழுதகைமையினைத் தோழியிற் றுவங்கி ஒருவர் ஒரு வர்க்குஅறிவித்து மறைபுலப்படுத்துவதே "அறத்தொடுநிற்றல்" ஆகுமென்றுந் **தொல்லாசிரியராகிய தொல்காப்பியனார்,**

"பிறன்வரை வாயினும் அவன்வரைவு மறுப்பினும்
முன்னிலை அறனெனப் படுதலென் றிருவகைப்
புரைதீர் கிளவி தாயிடைப்புகுப்பினும்" என்னுங் **கள**

வியற்சூத்திரத்திற் (உ௩) கிளந்தமையுந்,தொல்காப்பிய அகப் பொருளுக்கு வழிநூல்செய்த **ஆசிரியர் இறையனார்,**

''தோழிக் குரியவை கோடாய் தேஎத்து
மாறுகோள் இல்லா மொழியுமா ருளவே'' (இறையனா ரகப்பொருள், கச) என்னுஞ்சூத்திரத்து ஓதினமையுங்காண்க. இவ் விறையனாரகப்பொருட் சூத்திரத்திற்கு விழுப்பேருரை வகுத்த **ஆசிரியர் நக்கீரனார்** அறத்தொடு நிற்றலை விளக்கி யெழுதியஉரைப்பகுதி அழகும்அறிவும் ஒருங்குவிராய்த்துலங் குதலின், அதனை இங்கே பெயர்த்தெழுதிக் காட்டுவாம் :—

''இதன்பொருள்: தோழிசொல்லுதற்கு உரிய செவி லித்தாய்மாட்டு மாறு கொள்ளாமைச் சொல்லுஞ் சொற்களும் உள என்றவாறு.

''எற்றினொடு மாறுகொள்ளாமையெனின், தாயறிவி னொடு மாறுகொள்ளாமையுந், தலைமகள் பெருமை யொடு மாறுகொள்ளாமையுந்,தலைமகள் கற்பினொடு மாறுகொள்ளாமையுந், தோழி தனது காவலொடு மாறுகொள்ளாமையும்,நாணினொடுமாறுகொள்ளா மையும், உலகினொடு மாறுகொள்ளாமையும் எனக் கொள்க.

*　　*　　*　　*

''தாய் பிற்றை ஞான்று சிறகாலையே படிமக்கலத் தொடும் புக்காள், மகளை அடியிற்கொண்டு முடிகா றும் நோக்கினாள்; நோக்கி, 'அன்னாய்! என்மகள் பண்டையள் அல்லளால், இவ்வேறுபாடு எற்றினான் ஆயிற்று? நின்னால் அறியப்படுவதுண்டோ?' என் னும். என்றவிடத்து, இவள், 'அன்றுகொண்டு என் னானுஞ்சிறிதுண்டுஅறியப்படுவது;யாதோவெனின், எம்மைக் கூழைக்கற்றைக்குழவிப்பிராயத்து மாழை கலந்த ஏழை நீர்மையாடுராடு நாட்கோலஞ்செய்து

விளையாடி வம்மினென்று போக்கினுப்! போக்கின வழி, யாம்போய், ஒரு வெண்மணல் பரந்த தண் மலர்ப்பொழிலிடை விளையாடி நின்றேமாக, ஒரு தோன்றல் ஒரு சுனைக்குவளைப் பூக்கொண்டு அவ் வழியே போந்தான்; போதர, நின்மகள் அவனை நோக்கி, அப்பூவினை எம்பாவைக்கு அணிபத் தம் மின்! என்ருள்; அவனும்பிறிதுசிந்தியாது கொடுத்து நீங்கினுன். இஃது அறிவதுஅறியாக்காலத்து நிகழ்ந் தது. அறிவதறியாக் காலத்து நிகழ்ந்ததனை, அறிவ தறிந்து, கொண்டார்க் குரியார் கொடுத்தார் என் பதும், உற்ருர்க்குரியார் பொற்றொடி மகளிர் என்ப தும் நினைந்து, அவனை வழிபடாது பிறிதோராறு ஆவதாயின் இக்குலத்துக்கு வடுவாங்கொல்லோ வெனக்கருதினமையான் நின்மகள் வேறுபட்டது' என்னும். எனவே, தாயறிவிெனுடு மாறுகொள்ளா தாயிற்று; என்னை? விளையாடி வம்மின் என்றமை யின். இனிப், பெருமையொடு மாறுகொள்ளாதா யிற்று, அக்காலத்து நற்செய்கை செய்ததனை இக்கா லத்து நினைந்தமையின். இனிக், கற்பினெடு மாறு கொள்ளாதாயிற்று, இவ்வாறன்றிப் பிறிதோராறு ஆயினவிடத்துக் குடிக்கு வடுவாமெனக் கருதின மையின். இனித், தன் காவலொடு மாறுகொள்ளா தாயிற்று, இருவரும்இருந்த நிலைமைக்கண் நிகழ்ந்த தென்றமையின். இனி, நாணினெடு மாறுகொள்ளா தாயிற்று, அறிவதறியாக் காலத்து நிகழ்ந்ததென்ற மையின். இனி, உலகினெடு மாறுகொள்ளாதா யிற்று, உற்ருர்க்குரியர் பொற்றொடிமகளிர் என்ற மையின்." (கச-வது சூத்திரஉரை)

"இனித், தோழிக்கும் உரித்து என்ற உம்மையால்,

தலைமகட்கும் அறத்தொடுநிலை உரித்தென்பது. அஃ தாமாறு, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தானும், பாங் கற்கூட்டங்கூடியானுந் தெருண்டு வரைந்தெய்தலுற் றுத் தமரைவிடும்; விட்ட விடத்து அவர் மறுப்ப; அஃது இலக்கணமாகலான். அங்ஙனம்மறுத்தவிடத் துத் தலைமகள் வேறுபடும். எம்பெருமான் மறுக்கப் பட்டமையான் மற்றொருவாருங்கொல்லோவெனக் கலங்கி வேறுபாடு எய்தினபொழுதே தோழிக்குப் புலனும். புலனாயின விடத்து, 'எம்பெருமாட்டி! நினக்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினான் ஆயிற்று?' என் னும். என்றவிடத்து, 'இஃதெனக்குப் பட்டது: இன்னவிடத்து ஒருஞான்று நீ ஆயங்களுடன் தழை யுங் கண்ணியுங் கோடற்கு என்னிற் சிறிது நீங்கி னாய்; யான் நின்று ஒரு மணிச்சுனை கண்டேன்; கண்ட அம்மணிச்சுனைதான் ஆம்பலை குவளையே நெய்தலே தாமரையே என்றிப் பூக்களால் மயங்கி மேதக்கதுகண்டு, வேட்கையான் ஆடுவான் இழிந் தேன்; இழுக்கிக்குட்டம்புக்கேன்; புக்குத் தோழி யோவென, நீ அங்ஙனங் கேளாய் ஆயினாய்; ஆக, ஒரு தோன்றல் தோன்றிவந்து எனது துயர் நீக்கு தற்காகத் தன்கைநீட்டினான்; நீட்டினவிடத்து மலக் கத்தான் நின்கையெனப் பற்றினேன்; பற்ற, வாங் கிக்கரைமேல் நிறீஇ நீங்கினான்; நீ அன்று கவலுதி யெனச்சொல்லேனாயினேன். நீ எவ்வெல்லைக் கண் ணுங்கைவிடாதாய் அஞ்ஞான்று கைவிடலினை ஆக் கிற்று விதியாகாதே? இனிப், பிறிதொன்றுங் கொல் லோவெனக் கலங்கி வேறுபட்டேன்' என்று தோ ழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநிற்கும்'' (உகூ-வது சூத்திரஉரை).

இப்பிற்பகுதியிற் றலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடுநின்றவழி, அஃது ஊழ்வலியால் நிகழ்ந்ததென்றமையின், அது தோழி தன்காவலொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று. இனி, அது தலைமகள் நாணினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, எத்துணை மனவலியுடை யாரும் நீருள் மூழ்கி உயிர் தத்தளிக்குங்கால் தம்மைக் காப்ப தொரு துரும்பையும் அந்நேரத்துக் கைப்பற்றுவ ராகலின்; என்று முற்பகுதியிற் சொல்லாதுவிட்டதனை ஆராய்ந்து உரைத் துக்கொள்க.

இங்ஙனமாகப், பண்டைத் தமிழ்மக்கள், தம்முட் காத லர் ஆவார் இருவர்க்குள் நிகழ்ந்த காதலொழுக்கத்தை அவர் தம் பெற்றார் உற்றார்க்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளும் நாகரிக முறையினை ஆசிரியர் நக்கீரனார் விரித்துக்காட்டி யிருக்கும் இவ்விழுமிய உரைப்பகுதிகொண்டு நன்கு அறிந்துகொள்க. இந்நாகரிக முறையே உலகியலிற்சிறந்த ஓர் ஒழுகலாற்றிற்கும், அதனோடு ஒட்ட நாடக நூல் அமைக்கும் நல்லிசைப் புலவன் றன் மதிநுட்பத்திற்கும் மிகஇயைந்ததொன்றாகும். காளிதாசர் இவ்வியல்பினைத் தமிழாசிரியரைப் போல் நன்கறிந் திருந்தன ராயிற், சகுந்தலையின் காதலொழுக்கத்தினை அவடன் தந்தை கண்ணுவமா முனிவர்க்கு அறிவித்தற்பொருட்டு இயற்கைக்கு மாறாய்ச் சென்று ஒரு தெய்வ வொலியினைக் கொணர்ந்து பிணைத்திரார்; மற்று, அவடன் றோழிமாரே அதனை முதலிற் கௌதமியம்மையார்க்கு அறிவிப்ப, அவர் அதனைக் கண்ணுவ மாமுனிவர்க்கு அறிவிப்ப, அம்முனிவர்பிரானும் அதனை ஏற்று மகிழுமாறு செய்திருப்பர். கண்ணுவமாமுனிவர் காதற்பேரன் பின் வழித்தான யாழோர்மன்றலை ஏற்குந்தன்மையர் என்பது அனசூயைகூறும் உரையால் நன்குபுலனாதலின் (௩௬), தோழி மார் அதனை அவர்க்குக் கூற அஞ்சி யிருப்பரென்று கொள்ளு தற்கும் இடமில்லை. அங்ஙன மிருக்கக், காதற்கிழமையின் விழுப்பம் உணர்ந்த அம்முனிவர்பிரான்றன் உள்ளப்பான்மை

யிஃன நன்கறிந்த பின்னரும் அவடன் றேழிமார் அவர்க்கு அதஃன அறிவியாதிருந்துவிட்டனரென்றும், ஆகவே வானிடை நிகழ்ந்த ஒரு தெய்வவொலியே அவர்க்கதஃன அறிவித்ததென் றுங் கொன்னே உலகியலொடு மாறுகொண்டு காளிதாசர் அதஃனப் புணர்த்தியது ஒரு குறைபாடேயாமென விடுக்க.

அதுவேயுமன்றிப், புதிதுவந்த ஏதிலனொன ஓர் அரசஃனக் கண்டதுஞ் சகுந்தஃலயை அவற்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க அவடந்தை விரும்புவரென அத்தோழியர் அவன் முன்னிஃல யில் அவட்குச் சொல்லினரென அவர்க்கு அச்சமின்மையை யும் நாணமின்மையையும் முன்னர்க்கற்பித்த காளிதாசர் பின் னர் அவர் தமக்குத் தந்தையாகக் கருதி நெடிதுபழகிய கண் ணுவ முனிவர்பால் அச்சங்கொண்டு அதஃனச் சொல்லாது விட்டன ரெனப் புஃனந்தது முன்னொடுபின் மாறுகொண்டு நிற்றலும் ஓர்க.

இனி, அரசன் முன்னிஃலயிலன்றிச் சகுந்தஃலயின் பக்க மாய்த் திரும்பி மறைவாய் அவளது செவியில் அதஃனப் பகர்ந் தனரெனக்கோடுமெனின்; ஆண்டும் அக்குற்றஞ்சாராதொழி யாது; என்ஃன? ஏதிலான் ஒருவஃனக் கண்ட அந் நொடியே அவன்றன் இயற்கையிஃன ஆராய்ந்துபாராது, கதுமென அவஃள அவற்கு மணமகளாக்குதல் குறித்து அவட்கு அவ்விருவரும் உரைத்தாரெனிற், சகுந்தஃலயை அத்துணை எளியளாகக் கரு திய குற்றமும், அவள் மாட்டும் அதஃன நாணமின்றி யுரைத்த குற்றமும் வாராநிற்கும். அல்லதூஉம், அரசனுடன் சகுந்தஃல யைப் பொருத்துங்காறும் அத்தோழிமார் இருவருங் கூறுவன வுஞ் செய்வனவுமெல்லாம் அச்சமும் நாணும் உடைய பெண் டகைமைக்கு இயையாவாயிருத்தஃலயும் முன்னரே விளக்கிப் போந்தாம்.

மற்றுத், தஃலவியையுந் தஃலவஃனயும் இடைநின்று இயை விக்குந்தோழி தனது பெண்டன்மைக்கு ஏற்பவுந், தஃலவிதன்

தலைமைத் தன்மைக்குப் பொருந்தவுந், தலைவன் தான் காதலித்த தலைவி தனக்குக் கிடைத்தற்கரியள் என்று கருதி ஏங்கவும் ஒழுகி அவர் தம்மைப் பொருத்தும் நட்பவகைகள், உயர்ந்த மக்களியற்கையோடும், அதற்கேற்ற அவர் தம் ஒழுகலாறோடும் ஒருங்கொத்துநிற்குமாறு வைத்துத் தமிழ்தொல்லாசிரியர் நாடகநூல் யாத்தமை, **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்** வகுத்த "நாற்றமுந்தோற்றமும்" என்னுங் **களவியற்** சூத்திரத்தானும், **இறையனாரகப்பொருளிற்** போந்த,

"ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோள் தேஎத்துத்
தான்குறை யுறுதல் தோழிக்கில்லை"
"முன்னுற உணரினும் அவன்குறையுற்ற
பின்ன ரல்லது கிளவி தோன்றாது"
"உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோள் தேஎத்துக் குறையுறாஉம் உளவே
குறிப்பறி வுறாஉங் காலையான"

என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களானும் அவற்றிற்கு விரிந்த ஆசிரியர் **நக்கீரனாரதுரை**யானும் நன்குணர்ந்து கொள்க. அவையெல்லாம் ஈண்டு விரிக்கின் இது வரம்பின்றிப் பெருகும் என்க. அதுநிற்க.

ஈற்றில், இந்திரனது வேண்டுகோளுக்கு ஒருப்பட்டுத் துஷியந்தன் வானுலகுசென்று மீண்டானென ஒன்று புனைந்தது, இயற்கை நிகழ்ச்சியோடு ஒவ்வாதாயினும், அது மீண்டும் அரசன் சகுந்தலையைத் தலைக்கூடுதற்கு ஒரு வாயிலாய் நிற்றலானும், அவ்வாற்றா னன்றிப் பிறிதொரு வாற்றான் அவ்விருவரையும் மீண்டும் ஒருங்கு தலைப்பெய்வித்தல் சுவைகனிந்து காட்டாதாகலானும், அஃது "இல்லது இனியது நல்லதென்று நல்லிசைப்புலவரால் நாட்டப்பட்ட நாடக வழக்கின்" பாற்படுவதொன்றாகலின், அதனையும் ஒரு குறைபாடாகக் கூறுதல் அமையாதாம்பிறவெனின்; அற்றன்று, உரையாசிரியர் **நச்சி**

ஞர்க்கினியர், "நாடகவழக்கினும்" எனுஞ் சூத்திர வுரையில் (தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், ருங),

"புனைந்துரைவகையாற் கூறுபமென்றலிற் புலவர் இல்லனவுங் கூறுபவாலோவெனின், உலகத்தோர்க்கு நன்மைபயத்தற்குநல்லோர்க்குள்ளனவற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுகுதல் அறமெனக் கருதி, அந் நல்லோர்க் குள்ளனவற்றிற் சிறிது இல்லனவுங் கூறுதலன்றி, யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இல்லன கூறுறென்றற்கன்றே நாடகம் என்னுது வழக்கென் பாராயிற்றென்பது.

இவ்வதிகாரத்து நாடகவழக்கென்பன, புணர்ச்சி உலகிற்குப் பொதுவாயினும், மலைசார்ந்து நிகழுமென்றுங் காலம்வரைந்தும் உயர்ந்தோர் காமத்திற் குரியன வரைந்தும் மெய்ப்பாடு தோன்றப் பிறவாறுங் கூறுஞ் செய்யுள் வழக்கம். இக் கருத்தானே 'முதல் கரு வுரிப்பொருளென்ற மூன்றே, நுவலுங் காலை' என்று புகுந்தார் இவ்வாசிரியர்.

இப் புலனெறிவழக்கினை 'இல்லதினியது புலவரான் நாட்டப்பட்டது' என்னுமோவெனின், இல்லதென்று கேட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடு பிறந்து இன்பஞ் செய்யா தாகலானும், உடன்கூறிய உலகியல் வழக்கத்தினை ஒழித்தல்வேண்டு மாகலானும் அது பொருந்தாது. அல்லதூஉம், அங்ஙனங்கொண்ட **இறையனார் களவியலு**ள்ளும்,

'வேந்துவினை யியற்கை பார்ப்பார்க் குரித்தே'
'அரசரல்லா ஏனையோர்க்கும்
புரைவதென்ப ஓரிடத்தான' எனவும்,
'வேந்தற் குற்றுழிப் பொருட்பிணிப் பிரிவென்
றாங்க விரண்டும் இழிந்தோர்க் குரிய' எனவும்

நான்கு வருணமுங் கூறி, நால்வகைத் தலைமக்களை
யும் உணர்த்தலின், இல்ல தென்பது தொல்லாசிரி
யர் தமிழ்வழக்கன்றென மறுக்க.'' என்று வலியுறுத்திக் கூறியவாற்றால் 'இல்லது' என்பதற்கு 'யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இல்லது' எனப் பொருளுரைத்தல் தொல்லாசிரியரது தமிழ் வழக்கிற்கு இசையாமை தெள்ளிதின் விளங்கற்பால தாகும். பட்டது பட்டாங்குகிளக்குந் தமிழ்ச்சான்றோர் மலிந்த இத் தென்றமிழ் நாட்டிலிருந்து அவரது புலனெறிவழக்கிற் பயின் றிருந்தனராயிற் காளிதாசர் யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் நடவாத இப்புனைந்துரையும் இதுபோல்வன பிறவும் இந்நாடக நூலின் கட் படைத்துப்புகுத்தியிரார். இயற்கையில் நடவாப் பொய்ந் நிகழ்ச்சிகளைத் தாம் வேண்டியவாறெல்லாம் படைத்து வழங்க விடும் ஆரியர் நிறைந்த வடநாட்டின்கண் இருந்தமையினாற் றான் அவர் இவைபோல்வனவற்றைத் தாமும் படைத்துத் தாம் இயற்றிய அரியநூல்களில் ஆங்காங்கு நுழைத்து இழுக்கு வாராயினர் என்க.

அற்றேல், துஷியந்தமன்னன் இந்திரற்கு உதவிசெய்தற் பொருட்டு வானுலகு சென்று மீண்ட பொய்ந் நிகழ்ச்சியினை விட்டுப், பிறிதொரு மெய்ந்நிகழ்ச்சியால் அவன் சகுந்தலையை மீண்டுந் தலைக்கூடுமாறுசெய்து இந்நாடக நிகழ்ச்சியினை நன் கினிது முடித்தல் இயலுமோவெனின், இயலும்; அது காட்டு தும் :—

இந்திரன் என்பான் கடாரதேயத்தின்* அரசனேயாவன். இத்தேயங் கிழக்கே யுள்ளமையால் இந்திரன் கீழ்த்திசைக் காவலன் என்று பண்டுதொட்டு வடநூல்களில் நுவலப்பட்டு வருகின்றனன். இந்திரனது நாட்டில் 'ஐராவதம்' என்னும் யாறு ஓடுவதாகவும், அதன்கண் வெள்ளையானை யுளதாகவும், அவன் மழையினை வருவிக்குந் தேவனாகவும் வடநூல்கள்

*கடாரதேயம் இக்காலத்திற் பர்மாதேயம் என வழங்கப்படுகின்றது.

நவலுமாறே, இஞ்ஞான்றும் அந்நாட்டில் ஐராவதம் எனப் பெயரியயாறு ஓடாநிற்கின்றது, வெள்ளை யானையும் அதன்கண் உளது, மழைவருவிக்குந் திருநாளும் அதன்கட் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. மழை அடுத்தடுத்து மிகுதியாகப் பெய்துவருதலால் இந்நாட்டின் அரசன் மழைக்கடவுள் எனக் கூறப்பட்டதூஉம் பொருத்தமாகவே யிருக்கின்றது. இதன் கண் நெற்பயிரின் விளைவு நனி மிகுந் திருத்தலால் இந்நாட்டவர்க்குள் வறுமையே யில்லை. அதுவேயுமன்றிப், பொன்னும் விலையுயர்ந்த பல்வகை மணிகளும் இதன்கண் நிரம்பியிருத்தலால் இது பொன்னுடெனப் பெயர்பெறலானதும் வாய்வதே யாம்.

இப்பெற்றித்தான வளமிய கடாரதேயத்து விளைபொருள் களையும்பொன்னையும்மணிகளையுங்கவர்ந்துகோடற்பொருட்டு அந்நாட்டையடுத்துள்ள பெரியபெரிய மலைத்தொடர்களிலுங் காடுகளிலும் உறைவாரான வேட்டுவர்களும் பிறரும் அதன் கட்புகுந்து அந்நாட்டவர்க்கும் அவர்தம் அரசற்கும் இடர் விளைத்து வருதல் இயல்பேயாம். அதனால் அவ்வரசன் பிற நாட்டு வலிய ஓர் அரசனது உதவியைநாடுதலும் இயல்பேயாம். ஆகவே, இந்திரன் எனப்பெயரிய கடாரநாட்டுமன்னன் தனக்குந் தன் நாட்டுக்கும் இடர் பெரிதுவிளைக்கும் மலையர் காடவரின் குறும்பைத் தொலைப்பான் வேண்டித், தனக்கு நண்பனான ஆற்றலிற் சிறந்த துஷியந்த மன்னனையும் அவன்றன் படைஞரையுந் தன்நாட்டிற்கு வருவித்திருக்கலாம். அங்ஙனம் வருவிக்கப்பட்டு அக்கடாரமன்னற்கு வேண்டும் உதவி யாற்றித் துஷியந்தன் திரும்புங்காலையில், வழியிடையே ஒரு மலை மீதிருந்த ஒரு முனிவரது பாழியைக்கண்டு, ஆண்டுச்சென்று அம் முனிவரை வணங்கப்புக்கவன் தன் மகனையும் மனைவி சகுந்தலையையும் அதன்கட் டலைப்புட்டானாதல் வேண்டும்; என்றிங்ஙனங் கொணர்ந்து பொருத்துவதே மெய்ந்நெறி வழு

வாச் சான்றோர்தம் புலனெறி வழக்கிற்குப் பொருந்துவதா மென்று கடைப்பிடிக்க.

இன்னுந், துஷியந்தன் வானவூர்தி இவர்ந்து இந்திரன் நாடுசென்றானென்பது பொய்ந்நிகழ்ச்சியின்பாற் படுவதன்றாக லிற் காளிதாசர் அதுகூறியது வனப்புடைத்தேயாம். என்னை? இஞ்ஞான்றைப் பறவைப்பொறியைப் போல்வதொன்று பண் டைநாகரிக மக்களாற் பயன்படுத்தப்பட்டுவந்தமை, "வலவன் ஏவாவானவூர்தி" எனப்புறநானூற்றுச்செய்யுள் ஒன்று(உஎ) குறிப்பிடுமாற்றானும், வானின்கட் செலுத்தப்படும் "மயிற் பொறி" யென்றனைச் **சீவகசிந்தாமணி** (உஎ௩-ஆஞ்செய் யுள்) நுவலுமாற்றானும் நன்கறியப்படுதலி னென்பது.

இனி, இக்கூறிய குறைபாடுகள் விரவாமல் இச்சாகுந்தல நாடகத்தை ஆசிரியர் காளிதாசர் இயற்றி யிருந்தனராயின், இது மறுவற்ற வான்மதிபோலவும், நுரையற்ற திரைநீர்போல வும், புரையற்ற பருமுத்தம்போலவும், விலையற்ற முழுமாணிக் கம்போலவுந் தலைசிறந்து விளங்கு மென்பதில் தட்டில்லையன் றோ? என்றாலும், எத்துணைச்சிறந்தார்மாட்டும் இன்னோரன்ன சில குறைபாடுகள் உளவாதல் மக்களியற்கையேயாய்ப்போத ரக்காண்டலால், ஓர் ஓவியத்தில் நிழல்படும் பகுதி ஒளிபடும் ஏனைப்பகுதியினை மிகவிளங்கச் செய்தல்போல, இக்குறைபாடு கள் சிலவும் இவர் இதன்கண் அமைத்த நலங்கள் பலவற்றை யும் பெரிது திகழச்செய்யும் பெற்றியவாய் நிற்றல் உணர்ந்து கொள்க.

காளிதாசர் காலத்துப் பழக்கவழக்கங்கள்

புத்தசமயந் தோன்றியபிற் றோன்றிய துறவோரொழுக்க மானது, தம்மால் அன்பும் அருளும் புரிதற்குரிய தம்மனைவி மக்களைச் சிறிதும் இரக்கமின்றிக் கைவிட்டுப்போய்த், தாமுந்

துன்புற்றுத் தம்மாற் பெரிதும் ஒம்பப்படுதற்குரிய அன்னாரை யுந் துன்பத்திற் படுப்பித்து, இம்மைப்பயனையும் இழந்து, அதனால் இனிவரக்கடவதாகிய மறுமைப்பயனையும் இழந்து, இறைவன்வகுத்த அன்புநெறி அருள்நெறியினைப் பாழ்படுத்துதற்கே இடஞ்செய்வதாயிருக்க; அச்சமயந் தோன்றுதற்கு முன் இவ்விந்திய நாடெங்கணுமிருந்த அறவோரின் தூய அருளொழுக்கமோ அவர் தம்மனைவி மக்களோடு ஒருங்கிருந்தே தவம்புரியுந் தன்மைத்தாய்த், தாமும் அவரும் இறைவனது அருள் நெறியிற் செல்லுதற்கு இடஞ்செய்யும் பேரின்ப வொழுக்கமாய் ஒளிராநின்றது.

மாரீச மாமுனிவர் ஏமகூடமலைக் கண்ணதான தமது தவவுறையுளில் தம் மனைவியாரான அதிதி யம்மையாரோடு ஒருங்கிருந்து தவம்புரியும் வரலாறு இந்நூலின் ஏழாம் வகுப்பின்கண் நுவலப்படுதல் காண்க.

சகுந்தலையின் வளர்ப்புத்தந்தையா ரான கண்ணுவமாமுனிவர் மணங்கூடாத பிரமசரிய வாழ்க்கையிலிருப்பவரென்பது துஷியந்த மன்னனது வாய்மொழியாற் புலப்படினும், அவர், பெண்பாலாரை அருவருத்து அவரை யகன்றுவைகும் பௌத்த பிட்சுக்கள் இஞ்ஞான்றை மாயாவாத முனிவர்கள் போலாது, கௌதமி யம்மையார்என்னும் ஒரு பெண்பாற்றுறவியுடனுந், தாம்எடுத்து வளர்த்த சகுந்தலையுடனும் அவடன்றோழிமாருடனும் ஒருங்கிருந்தே தமது தவப்பள்ளியிற் றவம் புரிந்தமை நினைவுகூரற் பாலது.

இன்னுங், கண்ணுவ முனிவரது கானகப் பாழியிலும், அதனை யடுத்திருந்த பாழியிலும் வைகித் தவம்புரிந்த முனிவர்களுந் தம் மனைவிமாரோடு ஒருங்கிருந்தே தவஞ்செய்தமை இந்நாடகத்தின் நான்காம் வகுப்பினால் (௨௩) நன்கறியப் பெறுகின்றோம்.

பண்டைக்காலத்தில் அருந்தவவொழுக்கத்திற் றலைசிறந்து நின்ற முனிவர்கள் பல்லாண்டுகள் தம்மை மறந்து தவம்புரிவதிற் கருத்தழுந்தி நின்றமை.

"கரையான்புற்றிற் பாதி மறைந்த வடிவத்தோடும், பாம்புரிகள் ஒட்டிக்கொண்டுள்ள மார்போடும், பழங்கொடிகளின் இளவிழுதுகள் வளையமாய் இறுகச் சுற்றிக்கொண்டிருக்குங் கழுத்தோடுந், தோள் வரையில் தொங்கிக்கொண் டிருப்பதும் பறவைக் கூடுகள் நிரம்பப்பெற்றதுமான சடைமுடியோடுங் கதிரவன் ஒளிவட்டத்தின் எதிர்முகமாய் நின்றபடியே அடிமரம்போல் அசைவின்றி அதோ தவம்புரியும் அம்முனிவருள்ள இடம் அதுதான்." என்று மாரீசரது தவப்பள்ளியைக் குறிப்பிடும் இந்நாடகத்து ஏழாம் வகுப்பின் பகுதியால் இனிதறியக் கிடக்கின்றது (௧௨௪).

அதுவேயுமன்றி, அம்முனிவர்கள், தமதகத்தே ஒளிவடிவிற் றுலங்காநின்ற இறைவனது அருளுருவிற் பதிந்துநின்ற தமது கருத்தைப் புறத்தேதிருப்பி இஞ்ஞாலத்தில் இயங்கவிடுங் காலங்களிலும், அகத்துக்கண்ட ஒளியோடு ஒப்பதான தீயினொளியை வேள்விக்குண்டங்களில் வளர்த்துப் புறத்தேயுந் தமது நினைவை அவ்வொளியின்கண் நிறுத்தி இறைவனை வழிபட்டுவருதலில் நிரம்பவும் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவ்வாறு முனிவர்கள் வேட்டுவந்த வேள்விகளில், ஆடுமாடு முதலான எத்தகையவுயிருங் கொல்லப்பட்டகுறிப்புச் சிறிதுங் காணப்படாமையின், அவர்வேட்ட அவ்வேள்விகள் அருளறத்தின்பாற் பட்டனவாதல் தெளியப்படும்.

ஆனால், அஞ்ஞான்றைப் பார்ப்பனர் ஆற்றிய வேள்விகளிலும், அரசர்கள் ஆற்றிய வேள்விகளிலும் ஆக்கள் கொலை செய்யப்பட்டமை முறையே ஆறாம் வகுப்பிற் செம்படவன்

கூறும் உரையாலும் (கூஈ), ஐந்தாம் வகுப்பில் அரண்மனை வாயில் காவலன் கூறும் உரையாலும் (எகூ) நன்கறியப்படு கின்றது.

அஃதல்லாமலும், பழையநாளிலிருந்த பார்ப்பனர் விலங் கின் இறைச்சியை உணவாகக்கொண்டுவந்தமை இதன் இரண் டாம்வகுப்பின்துவக்கத்திற் பார்ப்பனனாகிய மாதவியன் கிளக் குஞ்சொற்களால் தெளியப்படுகின்றது. வடநாட்டின்மட்டுமே யன்றித் தென்றமிழ்நாட்டில் அஞ்ஞான்று குடியேறிவைகிய ஆரியப் பார்ப்பனரும் ஊன்உண்வாழ்க்கையராய் இருந்தமை **புறநானூற்**றில் நல்லிசைப்புலவராகிய **கபிலர்** பாடிய செய்யு ளாற் புலனாதலை, இதன் விளக்கவுரைக் குறிப்பின்கண் விளக் கிக் காட்டியிருக்கின்றேம்.

அதுவேயுமன்றி, அஞ்ஞான்றிருந்த பார்ப்பனர் அரச னைப் பகடிமொழிகளால் மகிழ்விப்போராயும், அவற்காக மக ளிர்பாற் றூது செல்வோராயு மிருந்தனர்.

இனி, அரசர்கள் செங்கோலோச்சி ஆண்டு முதிர்ந்தபின், தமதரசைத் தம் மக்கள்மேல் ஏற்றித், தாம் தம்மனைவியருடன் கானகம்புக்குத் தவவாழ்க்கையைக் கைக்கொள்ளும் வழக்கம் பண்டைநாளில் நிகழ்ந்தமை, நான்காம் வகுப்பிற் காசியப முனிவர் பகரும்மொழியாற் புலனாகின்றது (எஈ).

அரசர்கள் தம் குடிமக்களிற் செல்வராயுள்ளார் மகப்பே றின்றி இறந்துபட்ட வழியும் அவர்தம் பொருளைக் கவர்ந்து கொள்ளாமல், அவர்க்கு எவ்வகையிலேனும் உறவினராய் உள்ளாரைத்தேடி, அவர்க்கு அதனை ஒப்படைக்கும் நடுவுநிலை யுடையராயிருந்தமை துஷியந்தனதுவாய்மொழியாற் போதரு கின்றது (ககஈ, ககச).

அஞ்ஞான்றை அரசர்கள் ஒரு வழக்கின் உண்மையைத் தெரிந்து தீர்மானித்தற்கு மிகச்சிறந்த சான்றுகளை ஆராய்ந்து தெளிவதிற் கருத்துமிக்கிருந்ததூஉம், வலியசான்றுகள் காட்

டாது வாளா சினந்துபேசுவார் மொழிகளையும் பொறுமையுடன் கேட்டிருந்ததூஉந், துஷியந்தன் தன் மனையாளான சகுந்தலையைத் தன்மாட்டுக் கொணர்ந்த முனிவரின் மாணவருடன் வியக்கத்தக்க அமைதியுடன் உரையாடுமாற்றால் தெளியப்படும் (அங-அகூ). அஞ்ஞான்றை அரசர்கள் எக்குலத்தாரையும் வேற்றுமையின்றிப் பாதுகாத்துவந்தனர் (அ0); தமது கடமையைப் பெரிதும் ஓம்பினர் (எஅ).

கிரேக்கநாட்டு ஐயோனிய (Ionian Greeks) மாதர்கள் இவ்விந்தியதேசத்து அரசர்கட்கு மெய்காப்பாளராகக் கையில் வில்ஏந்தி நிற்றல் இரண்டாம்வகுப்பின் றொடக்கத்தில் விதூஷகன் கூறும் மொழிகளால் அறியப்படுகின்றது (உரு). காளிதாசர்க்கு முன்னிருந்த **பாசன்** என்னும் ஆசிரியர் இயற்றிய நாடகநூலிலும், அவர்க்குமுன் முதல்நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டின்கண் இருந்த **ஆசிரியர் நப்பூதனர்** இயற்றிய **முல்லைப் பாட்டி**லும் இங்ஙனமே யவனர்கள் இந்நாட்டரசர்க்கு மெய்காப்பாளராயிருந்தமை நுவலப்படுதல் காண்க. இதுகொண்டு மேல்பாலுள்ள கிரீசு உரோம் முதலான நாடுகளிலுள்ளாரும் இவ்விந்தியநாட்டரும் பண்டைநாளிலிருந்தே வாணிகவாழ்க்கையில் ஒருங்கு அளவளாவின வரலாறு தெற்றெனப் புலனாகின்றது.

பழையநாள் அரசர்களுஞ் செல்வர்களும் மனைவிமார் பலரை மணந்திருந்ததுடன், மனைவியர்க்கு அடுத்த நிலையிற் காதற்பரத்தையர் பலரையுந் தமக்கு உரிமையாக வைத்திருந்தனர் (ருக, எரு, ககங). காதற்பரத்தையரென்பார் ஒருவனுக்குரிமையாக இருமுதுகுரவரால் வளர்த்துச் சேர்த்துவைக்கப் பட்டவர்; பலர்க்குப் பொதுவான பொதுமகளிர் அல்லர்.

இருமுதுகுரவர் அறிவும் உடம்பாடுமின்றி ஓர் ஆடவனும் ஒரு மங்கையும் எதிர்ப்பட்டுத் தமக்குள் உண்டான காதலன்புகாரணமாகத் தாமே மணஞ்செய்துகொள்ளுதலும்,

அதனையறிந்த அவர்தம் பெற்றாரும் உற்றாரும் பிறரும் அக்காதன்மணத்தை மகிழ்ந்து ஏற்றலும் அக்காலத்தே வழக்கமாய் நடந்துவந்ததனை இந்நாடகநூலானும், பிற பழைய நூல்களானும் நன்கறிகின்றேம்.

அரசர்களுங்கூட அந்நாட்களில் ஓவியம் எழுதுதலில் வல்லராயிருந்ததை உற்றுநோக்குங்கால், அவரல்லாத பிறரும் ஓவியத்துறையில் வல்லராயிருந்தமை தெளியப்படும். இங்ஙனமே இன்னிசைபாடுந் திறமும் அக்காலத்தில் எங்கும் பரவியிருந்தது. அதுவேயுமன்றி, ஆண்பெண்பாலார் இருவருங் கல்விப்புலமையிற்சிறந்து செய்யுள்இயற்றும் ஆற்றலும் இனிது வாய்க்கப்பெற்றிருந்தனர். சகுந்தலை ஒரு செய்யுளை இயற்றித் தருமாறு அவடன் றேழிமார் அவட்குக் கற்பித்தமையும், அங்ஙனமே அவள் இனியதொரு செய்யுள் இயற்றினமையும் நோக்குங்கால் அஞ்ஞான்றைப் பெண்மக்கள் மொழிப்புலமை மிக்கவராதல் நன்குணரப்படும்.

இன்னும், இச்சாகுந்தல நாடகத்தும் இதற்குமுற்றோன்றிய வடநூல் தமிழ்நூல்களிலும் பெரும்பாலும் இயற்கையிலுள்ள வனப்புகளே எடுத்துரைக்கப்பட்டிருத்தலை ஆராய்ந்து பார்க்குங்காற், பிற்றைஞான்று தோன்றிய புலவர்கள் திருத்தமான மெய்யுணர்வின்றிப் பொய்யும் புளுகும் பொருத்தமில்லனவும் புனைந்துகூட்டி அவைதம்மை நூல்வனப்புக ளாகக் கொள்ளுதல் போலாது, முன்னைநாளிருந்த நல்லிசைப்புலவரும் அவருடைய நூல்களைப் பயில்வாருமெல்லாம் உலகவியற்கை மக்களியற்கைகளில் உள்ள உண்மை வனப்புகளையே உள்ளவாறு கண்டுங் காட்டியும் உணர்ந்தும் மகிழுந் திருந்திய மெய்யறிவு மிக்காராயிருந்தமை தெளியப்படும்.

இனிக், கிரேக்கதேயத்தவரும் மேல்நாட்டவர் பிறரும் இவ்விந்தியநாட்டுக்குக் கடல்வழியே மரக்கலம் ஊர்ந்துவந்து இதன்கண் வாணிகஞ்செய்தது போலவே, இவ்விந்தியநாட்ட

வரும் மேல்நாடு கீழ்நாடுகளுக்குக் கடலூடு நாவாயிற்சென்று வாணிகம் நடாத்திய வரலாறு, துஷியந்தன் ஆறும் வகுப்பில் 'தனமித்திரன்' என்னுஞ் சிறந்த வணிகரைப்பற்றி நுவலும் மொழிகளாற் புலனாகின்றது (ககஅ). அஞ்ஞான்றை வணிக வகுப்புச் செல்வர்களும் மனைவிமார் பலரை யுடையராயிருந்தமையும் ஆண்டே விளங்கிக்கிடக்கின்றது.

இனி, அரசர்க்கும் பிறர்க்கும் ஏவற்றொழில் புரிவாரெல்லாந் தத்தங்கடமைகளைச் செவ்வையாகச் செய்துவந்தமை, இந்நாடகத்துப்போந்த 'கஞ்சுகி', 'கொத்தவால்', 'காவலாளர்', முதலானாரைப்பற்றிய குறிப்புகளால் நன்குவிளங்கும். இவ்வேவலரிற் பலர் கட்குடியராய்க் காணப்படுகின்றனர் (௬ரு).

இனிக், காளிதாசர்காலத்தும், அவர்க்கு முற்பட்ட பண்டைக்காலத்தும் இவ்விந்தியநாடு எங்கணுமிருந்த முனிவரும் அரசரும் பிறரு மெல்லாம் ஒரே முழுமுதற் கடவுளைச் சிவபிரான் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர்கொண்டே வணங்கி வழிபாடு செய்துவந்தனர். சிவபிரானை வழிபடுதற்குத் தீவடிவினையே சிறந்தகருவியாகக்கைக்கொண்டு, அத்தீயினைவளர்க்கும் வேள்விக்களங்களை இந்நாடெங்கும் வகுத்திருந்தனர். அவ்வேள்விக்களங்களே பின்னர்ச் சிவபிரான் திருக்கோயில்களாகவும், வேள்வித் தீ வடிவினையொத்த நீண்டுகுவிந்த கல்வடிவே சிவலிங்கமாகவும் வகுத்துவைக்கப்பட்டன.

முற்பிறவியிற் பழகிய பழக்கத்திற்குத் தக்கபடி இப்பிறவியில் எல்லார்க்கும் நினைவுஞ்செயலும் நிகழுமென்னும் நம்பிக்கை இவ் விந்தியநாடெங்கும் பரவியிருந்தது (எக).

இறந்துபோன மூதாதையர்க்கு எள்ளுந் தண்ணீரும் இறைத்து வழிபாடுசெய்தலை இந்நாட்டவர் மிகவும் உறுதியாகக்கைக்கொண்டிருந்தனர். அங்ஙனம் மூதாதையர்க்குச் செய்யும் வழிபாடு வழிவழி நிகழல்வேண்டியே ஆண்மகப்பேற்றை இன்றியமையாததாகக் கருதினர் (ககரு).

மகளிர் தாம் காதலித்தகணவரை மணங்கூடுதல்வேண்டிக் காமதேவனுக்கு வழிபாடு செய்துவந்தனர். மணங்கூடும்வரையில் தாம் காமவேளின் துன்பத்திற்கு ஆளாகாமைப்பொருட்டு அஞ்ஞான்றைமாதர்கள் 'வைகானசம்' என்னும் ஒரு நோன்பினையும் நோற்றுவந்தனர்.

கணவரொடுவாழும் மகளிர் தம் இதழ்களுக்கு இங்குலிகம் ஊட்டி ஒப்பனை செய்துகொண்டனர் (கங-ச).

சூல்கொண்ட மகளிர்க்கு இந்நாளிற்போலவே அந்நாளிலும் முதுகுநீரிடுதலாகிய சீமந்தச்சடங்கு செய்துவந்தனர் (கக௭).

மாதர்க்குவலக்கண்துடிப்பது பின்வருந்தீங்கினை அவர்க்கு முன்னறிவிப்பதாகுமென்றும், ஆடவர்க்கு வலத்தோள் துடிப்பது அவர்க்குப் பின்வரும் நன்மையினை முன்னறிவிக்குங் குறியாகுமென்றும் இந்நாளிற்போலவே அந்நாளிலும் ஒரு நம்பிக்கையிருந்தது (அ0, கஉசு).

பிறர் கண்கட்குப் புலப்படாமல் அவர்களெதிரே இயங்கும் ஒரு மந்திரமுறையினை முன்னுள்ளோார் அறிந்திருந்தனர் (கூரு).

வேனிற்காலத்துவக்கத்திற் பழையகாலமக்கள் ஒருபெருந் திருவிழாக் கொண்டாடிவந்தனர் (கூஅ).

முற்றும்.

பிழை திருத்தம்

சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி

பக்கம்.		வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஅ	கீழிருந்து	ந	காட்டட்	காட்டப்
உ0		ச	ஞேன்றிய	ரோன்றிய
,,		ரு	வுழங்கப்	வழங்கப்
உரு	கீழருந்து	சு	காட்ப்ட	காட்டப்
உகூ	கீழிருந்து	க	வாசப்	வாசகப்
நக		கக	கதைளென்	கதைகளென்
நஉ	கீழிருந்து	ரு	சங்குதலே	சகுந்தலே
நரு	கீழிருந்து	ந	மொழிந்தமையும்.	மொழிந்தமையும்,
சசு	கீழிருந்து	சு	அல்வாற்ருல்	அவ்வாற்ருல்
சஎ	கீழிருந்து	சு	திருக்குக்கால்	திருக்குங்கால்
எஎ		கூ	நிலேயொடு	நிலேயோடு
அச		கக	நன்காராய்து	நன்காராய்ந்து
க0க		கசு	இடுக்கப்பட்ட	இடுக்கட்பட்ட
க0உ	கீழிருந்து	ரு	அறிவித்த	அறிவித்
க0கூ		உ	வைபும்	வையும்
கக0	கீழிருந்து	ரு	வே.	வே,
ககக	கீழிருந்து	உ	தன்	தம்
ககஉ		க0	தாம் தமது	தான் தனது
ககஎ		அ	எற்	ஏற்
கநந		ரு	எஙஙன	எங்ஙன
கநஎ	கீழிருந்து	ச	சங்கு	சங்கு,
கசஉ		ச	தாக்குகின்றனர்	தாக்குகின்றனர்.
கசசு	கீழிருந்து	சு	களிதா	காளிதா
கசஅ	கீழிருந்து	க	முழுதுக்	முழுதுங்
கசகூ		எ	அரக்கின்	அரங்கின்
,,		கசு	ஆசியரின்	ஆசிரியன்
கருச	கீழிருந்து	கஉ	கிழந்தி	கிழத்தி
கருரு		எ	நிகிழ்ச்சி	நிகழ்ச்சி
கஎக		ரு	தமித்	தமிழ்த்

சாகுந்தல நாடகமும் விளக்கவுரைக் குறிப்பும்

பக்கம்.		வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கக		உ	கொங்கைகளைப்	கொங்கைகளையும்
௩க		௯	மாலிகை	மல்லிகை
௬அ		அ	இடர்பாட்	இடர்ப்பாட்
,,		கஉ	நிறையைக்	நிறையக்
,,	கீழிருந்து	௩	நீநின்	நின்
க0௪		க௬	போகப்பட்டா	போக்கப்பட்டா
,,		உஉ	,,	,,
கக௪		அ	ஆசன்	அரசன்
கஉக		௯	நீஙகள்	நீங்கள்
கஉ௯		எ	பொருத்தாத	பொருந்தாத
க௩0		கஉ	விளக்கும்	விளங்கும்
,,		க௫	உமை	உறை
க௩௩		உ	இனி	இனிச்
,,		க௪	தன்	தம்
க௩௪		௪	அடைப்பட்டு	அடைபட்டு
,,		க௫	நெஞ்சிநின்றும்	நெஞ்சினின்றும்
க௩எ		க௫	இத்திரனை	இந்திரனை
க௪0	கீழிருந்து	௬	வேண்டும	வேண்டும்
க௪க	கீழிருந்து	௫	வியத்திட	வியந்திட
க௫௫		கஅ	நிற்றல்	நில்லாமை
க௫௬	கீழிருந்து	கக	அம்புக்	அம்
க௫௯		க0	நூ	நீ
க௬௫		க௫	முகலிற்	முதலிற்
கஎஉ		கஉ	பெருாள்	பொருள்
கஅ௩		கஅ	இடையேவழியின்	இடையே-வழியின்
கஅ௪		க	நவபுது	நவ-புது
,,	கீழிருந்து	அ	பிரிதது	பிரிந்து
க௯௬		௬	பக்ககாய்	பக்கமாய்
உ0௪	கீழிருந்து	க	மாலினை	மாலினி
உ0௬	கீழிருந்து	௩	ஓவியத்தினும	ஓவியத்தினும்